

Giới thiệu Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ

Truyện Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ của tác giả Ngọc Như Nhan là một câu chuyện ngôn tình thú vị và vui nhộn. Nếu thật sự có lượt luân hồi, như vậy, kiếp sau, để cho anh sớm một chút cảm tay em. "Ca ca, về sau đến lượt em đi bảo vệ các người."

Một câu hứa hẹn, cô trở thành nữ nhân của anh, kỳ hạn một năm. Tro mắt nhìn anh kết hôn, tân nương là bạn duy nhất từ nhỏ đến lớn của cô. Nhưng là, đêm động phòng hoa chúc cũng là anh và cô cùng nhau vượt qua.

"Anh trong mắt em rốt cuộc tính cái gì?" Gặp nhau lần nữa, anh hỏi như vậy cô. Rối rắm khi trong lòng suy nghĩ giống như thủy triều vọt tới. Sáu năm, cô biệt vô âm tín, vốn tưởng rằng là vĩnh biệt, lại chưa từng nghĩ thế nhưng lại một lần nữa gặp.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

【 Nếu thật sự có lượt luân hồi, như vậy, kiếp sau, để cho anh sớm một chút cảm tay em 】

“Ca ca, về sau đến lượt em đi bảo vệ các người.”

Một câu hứa hẹn, cô trở thành nữ nhân của anh, kỳ hạn một năm.

Tro mắt nhìn anh kết hôn, tân nương là bạn duy nhất từ nhỏ đến lớn của cô.

Nhưng là, đêm động phòng hoa chúc cũng là anh và cô cùng nhau vượt qua.

**

“Anh trong mắt em rốt cuộc tính cái gì?”

Gặp nhau lần nữa, anh hỏi như vậy cô.

Rối rắm khi trong lòng suy nghĩ giống như thủy triều vọt tới.

Sáu năm, cô biệt vô âm tín, vốn tưởng rằng là vĩnh biệt, lại chưa từng nghĩ thế nhưng lại một lần nữa gặp.

**

“Là chồng bạn tôi”

Cô trả lời như vậy, khóe miệng có ý cười nhạt nhẽo.

Sáu năm, cô sớm không phải tiểu nha đầu lúc trước không tim không phổi.

**

“Mẹ a, tại sao muốn đem con nhét vào trong tủ quần áo?”

“Ngaoan, mẹ cùng con chơi trốn tìm, mẹ không kêu đi ra nhất định không cần đi ra a.”

“A, kia vạn nhất con ngủ làm sao bây giờ?” Về mặt nghi hoặc nho nhỏ nhìn cô..

“Yên tâm đi, mẹ nhớ rõ cho con đắp mấy bộ quần áo.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1: Độ cứng giống như không đủ.

Editor: thanh huyền

Từng cái địa phương, lên tới khách sạn Thất Tinh, xuống đến phố ngõ hẹp, bất kể là mang họ Tinh hay là không mang họ Tinh, nó sau hạng nhất định đều là Lão Thử cùng làm bạn thùng rác, như lúc này, ánh trăng mỏng lung chiếu rọi xuống, một ít đồ sắp xếp rõ ràng đứng ở đó, ần ần còn có thể nghe được tiếng kêu xèo xèo..

Dưới loại tình huống này tản ra mùi vị tanh tươi, còn lại là buổi tối tại đây thấy không rõ năm ngón tay, vốn hẳn nên không có người, nhưng là lúc này, tại góc sáng sủa đen sẫm kia lại truyền đến một âm thanh như có như không **.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một trận tiếng bước chân hỗn độn .

“Mau bắt lấy cô ta, đừng làm cho nữ nhân chết tiết chạy mất, bắt được cô ta, đêm nay huynh đệ mỗi người có phần a.” Đột nhiên, một người nam nhân thô giọng tại ban đêm yên tĩnh nghe qua phá lệ đột ngột.

“Hóa Hoan, Lão Từ cũng là xem thật kỹ xem, cô còn có thể chạy bao lâu, không cho cô điểm nhan sắc nhìn xem, cô thật đúng là không biết Mã vương gia có 3 con mắt.”

Nam nhân hùng hùng hổ hổ nói, ngay sau đó, đã nhìn thấy một cái bóng người hướng bên này cấp tốc lao đến, theo sát ở sau lưng cô, là một đám nam nhân cao lớn thô kệch .

Rõ ràng chỉ có vài bước khoảng cách, nhưng là nhoáng lên một cái, cái bóng người kia đã không thấy tăm hơi.

Trong ngõ lập tức yên tĩnh xuống, gián đoạn qua đi, tiếng than nhẹ theo gió truyền đến, dưới ánh trăng, rõ ràng phát hiện có một nam một nữ tựa vào bên trên tường liễu chết dây dưa.

Trong bóng đêm, thấy không rõ nam nhân, chỉ cảm thấy một màu đen áo gió bao vây ở dưới cơ bắp mang theo cường mà hữu lực, áo choàng thật dài theo gió giờ lên đem nữ nhân bao trong lòng, từ đầu đến chân. Đen như vậy sắc cùng ban đêm hoàn mỹ giao hòa lại với nhau, nếu không phải có tiếng truyền đến, ai cũng sẽ không nghĩ tới chỗ này sẽ có người.

Hướng trước truy cước bộ cứ như vậy định ở tại nơi đó, ba miệng, vừa mới còn kêu to một đám người trước hết khuôn mặt bu lại, “Huynh đệ, vừa mới có thấy một con nhóc đã chạy tới hay không?” Vừa nói còn kiễng mũi chân muốn nhìn một chút dưới áo choàng rốt cuộc cất dấu cái dạng quốc sắc thiên hương gì.

Không có người trả lời của bọn hắn, hay là là căn bản sẽ không thời gian trả lời của bọn hắn, chỉ nhìn thấy trong trẻo nhưng lạnh lùng dưới ánh trăng một thanh hàn quang lóe cứ như vậy chống đỡ ở tại phía trước một người rổng, tốc độ kia nhanh đến căn bản cũng không có người thấy rốt cuộc là như thế nào ra tay ?

“Cút” một cái chữ giống như là theo Địa Ngục ở chỗ sâu xuất hiện bình thường mang theo một loại nồng đậm chết đi hơi thở đập vào mặt.

Ngay sau đó, đã nhìn thấy một đám người mới vừa rồi còn điều võ dương oai nhất thời tan tác như ong vỡ tổ hướng bốn phía tản ra .

Ngẩn ngùi huyền não qua đi, trong ngõ tắt một lần nữa khôi phục an bình.

Đúng lúc này, tại áo choàng thật dài kia chui ra chút bóng dáng mảnh khảnh, đầu nhìn chung quanh một lần, trên mặt lộ ra một chút ánh sáng cùng ý cười, cặp con ngươi kia sáng trong suốt ở trong bóng đêm đen như bảo thạch

“Vừa mới cảm ơn nhiều” tùy ý phát phát tay, cô xoay người hướng trước đi đến, cũng đang đi rồi không đến mấy bước lại bị kéo trở về, “Bạn hữu, nói cho anh biết một cái bí mật nhỏ, anh. Nơi đó giống như độ cứng không đủ nha.”Chương 1: Độ cứng giống như không đủ.

Editor: thanh huyền

Từng cái địa phương, lên tới khách sạn Thất Tinh, xuống đến phố ngõ hẹp, bất kể là mang họ Tinh hay là không mang họ Tinh, nó sau hạng nhất định đều là Lão Thử cùng làm bạn thùng rác, như lúc này, ánh trăng mỏng lung chiếu rọi xuống, một ít đồ sắp xếp rõ ràng đứng ở đó, ần ần còn có thể nghe được tiếng kêu xèo xèo..

Dưới loại tình huống này tản ra mùi vị tanh tươi, còn lại là buổi tối tại đây thấy không rõ năm ngón tay, vốn hẳn nên không có người, nhưng là lúc này, tại góc sáng sủa đen sẫm kia lại truyền đến một âm thanh như có như không **.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một trận tiếng bước chân hỗn độn .

“Mau bắt lấy cô ta, đừng làm cho nữ nhân chết tiết chạy mất, bắt được cô ta, đêm nay huynh đệ mỗi người có phần a.” Đột nhiên, một người nam nhân thô giọng tại ban đêm yên tĩnh nghe qua phá lệ đột ngột.

“Hóa Hoan, Lão Từ cũng là xem thật kỹ xem, cô còn có thể chạy bao lâu, không cho cô điểm nhan sắc nhìn xem, cô thật đúng là không biết Mã vương gia có 3 con mắt.”

Nam nhân hùng hù hỏ hỏ nói, ngay sau đó, đã nhìn thấy một cái bóng người hướng bên này cấp tốc lao đến, theo sát ở sau lưng cô , là một đám nam nhân cao lớn thô kệch .

Rõ ràng chỉ có vài bước khoảng cách, nhưng là nhoáng lên một cái , cái bóng người kia đã không thấy tăm hơi.

Trong ngõ lập tức yên tĩnh xuống, gián đoạn qua đi, tiếng than nhẹ theo gió truyền đến, dưới ánh trăng, rõ ràng phát hiện có một nam một nữ tựa vào bên trên tường liễu chết dây dưa. d

Trong bóng đêm, thấy không rõ nam nhân, chỉ cảm thấy một màu đen áo gió bao vây ở dưới cơ bắp mang theo cường mà hữu lực, áo choàng thật dài theo gió giơ lên đem nữ nhân bao trong lòng, từ đầu đến chân. Đen như vậy sắc cùng ban đêm hoàn mỹ giao hòa lại với nhau, nếu không phải có tiếng truyền đến, ai cũng sẽ không nghĩ tới chỗ này sẽ có người.

Hướng trước truy cước bộ cứ như vậy định ở tại nơi đó, ba miệng, vừa mới còn lớn hơn rống kêu to một đám người trước hết khuôn mặt bu lại, “Huỳnh đệ, vừa mới có thấy một con nhóc đã chạy tới hay không?” Vừa nói còn kiễng mũi chân muốn nhìn một chút dưới áo choàng rút cuộc cắt đứt cái dạng quốc sắc thiên hương gì.

Không có người trả lời lời của bọn hắn, hay là là căn bản sẽ không thời gian trả lời lời của bọn hắn, chỉ nhìn thấy trong trẻo nhưng lạnh lùng dưới ánh trăng một thanh hàn quang lóe cứ như vậy chống đỡ ở tại phía trước một người rống , tốc độ kia nhanh đến căn bản cũng không có người thấy rốt cuộc là như thế nào ra tay ?

“Cút” một cái chữ giống như là theo Địa Ngục ở chỗ sâu xuất hiện bình thường mang theo một loại nồng đậm chết đi hơi thở đập vào mặt.

Ngay sau đó, đã nhìn thấy một đám người mới vừa rồi còn điều vô dương oai nhất thời tan tác như ong vỡ tổ hướng bốn phía tản ra .

Ngẩn ngui huyền ảo qua đi, trong ngõ tắt một lần nữa khôi phục an bình.

Đúng lúc này, tại áo choàng thật dài kia chui ra chút bóng dáng mảnh khảnh, đầu nhìn chung quanh một lần, trên mặt lộ ra một chút ánh sáng cùng ý cười, cặp con ngươi kia sáng trong suốt ở trong bóng đêm đen như bảo thạch.

“Vừa mới cảm ơn nhiều” tùy ý phát phát tay, cô xoay người hướng trước đi đến, cũng đang đi rồi không đến mấy bước lại bị kéo trở về, “Bạn hữu, nói cho anh biết một cái bí mật nhỏ, anh. Nơi đó giống như độ cứng không đủ nha.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mệ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 2: Tiểu đệ đệ tức giận

Editor: thanh huyền

“Độ cứng không đủ?” Nam nhân tiếng nói cùng một chút hơi thở nghiền ngẫm , áo gió thật dài lại một lần nữa giơ lên, vài cái sai bước, cả người cô đã bị anh ôm , “Cô là đang nói tôi sao?”

“Ách?” Hòa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người, vẻ mặt mờ mịt nhìn một chút bốn phía, “Chẳng lẽ nơi này còn có giống động vật đực nào khác?” Nói tới đây, cô mạnh mẽ vỗ một cái ót, “Đúng rồi, nghĩ tới, nơi này Lão Thử hử là có công a?”

Chỉ nghe thấy “Xì” một tiếng, nữ nhân núp ở góc sáng sửa bật cười, liếc về ánh mắt nam nhân kia muốn giết người, bất chấp cảm quần áo mặc đủ, cứ như vậy vội vã chạy ra.

“Cô chê cười thật là lạnh. “ nam nhân tiếng nói trầm thấp mà thuần hậu, như một vò rượu tốt nhất, chính là hơi hơi nồng cho người không khỏi say mê .

Mông lung dưới ánh trăng, một túm tóc ở giữa trán, chặn những ánh sáng ở con ngươi, nhưng cũng khiến cho anh có thêm một hương vị tà mị, giống như Tu La từ trong Địa ngục tới lấy mạng, chính là nhìn, Hòa Hoan trong lòng sẽ không tùy vào lộ bộ hạ xuống, chẳng lẽ cô là vừa chạy ra hang rồng, lại bước vào hang hổ?

“Hắc hắc ~~~” nghĩ đến đây, trên mặt của cô lộ ra một chút ý cười nịnh nọt , “Hay nói giỡn, hay nói giỡn , không ảnh hưởng toàn cục chứ sao.” Cho dù bị anh dán tại không trung, cô vẫn là cọt nhà , nhưng là một lòng lại như là nổi trống kinh hoàng .

“Hay nói giỡn?” Nam nhân khóe môi gợi lên một chút giống như cung tên, dừng ở khuôn mặt xem ra thanh lệ thoát tục, khóe miệng nghiền ngẫm càng sâu, “Nhưng là tôi tưởng thật.” d

“Cái kia. Anh có thể trước tiên buông tôi ra không? Tuy rằng như vậy là có thể nhìn đến mặt mày, tôi cũng vậy biết anh suất kinh thiên địa quỷ thần khiếp, nhưng là tôi càng quen ngưỡng mộ ngài, thật sự.” Cô vẻ mặt ngưng ngưng cười, một bộ khúm núm nịnh bợ , kì thực ở trong lòng sớm đã

đem mười tám đại tổ tông anh đều ân cần thăm hỏi một lần.

“Tôi là không sao cả, nhưng là tiểu đệ đệ tức giận? Làm sao bây giờ?” Hoi hoi nhú lông mày, nam nhân ung dung nhìn cô, bắt quá nhưng thật ra theo lời cô buông xuống, nghĩ đến một tiểu nữ nhân cũng trốn không thoát lòng bàn tay của anh.

“Đại nhân bất kể tiểu nhân, tôi đó là ngôn Vô Tâm, thật sự, tôi thề.” Nói xong, Hòa Hoan làm như có thật đưa tay cao cao , thoát nhìn giống như là tư thế đầu hàng .

“Cô tính như thế nào bồi thường tôi? Cô xem, nữ nhân của tôi cũng chạy mất, cô có phải nên có chút thành ý không?” Nam nhân khinh phiêu phiêu nói, vẫn không quên bắn ra bụi bậm trên người, chính là khoe mắt tằm mắt luôn như có như không dừng ở trên người của cô.

“Tốt, chính là không biết anh muốn cái gì?” Nói xong, Hòa Hoan tay mềm nhẹ sờ hướng về phía cà vạt của anh, dùng sức lôi kéo, đưa anh ngang cao cao đầu cấp kéo thấp một ít, bốn mắt đối diện liếc mắt một cái, một chút cười xấu xa ở trong con ngươi Hòa Hoan quanh quẩn.

“Buổi tối trăng cao gió lạnh, một người nam nhân cùng một nữ nhân, cô nam quả nữ, cô nói tôi nghĩ muốn cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 3: Anh lại đây đi

Editor: thanh huyền

Nhẹ nhàng khơi mào, nam nhân xem ánh mắt của cô, giống như là mèo gặp được chuột, không thể nghi ngờ, tiểu nữ nhân này bề ngoài nhìn như thanh tú kì thực thành công đưa tới sự chú ý của anh. Cùng nữ nhân trước kia so sánh có chút buồn tẻ vô vị, trên người của cô ẩn chứa nhiều kinh hỉ lắm

“Trăng thanh gió mát?” Trông mắt không ngừng loạn chuyển , Hòa Hoan giống như là mèo thích trộm đồ tanh, “Tôi đã biết.”

“Chúng ta đây tiếp tục đi, cô là muốn ở chỗ này hay là đổi địa phương?” Vòng ở vai của cô, ngoài ý muốn thế nhưng phát hiện, của cô nhỏ cùng anh cao lớn thế nhưng hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, nói không nên lời phù hợp.

“Tôi làm việc cho tới bây giờ cũng không phân địa phương .” Lộ ra một chút cười, Hòa Hoan hướng về phía anh ngoắc ngón tay, một bên còn không ngừng lui về, chính là tằm mắt cũng thủy chung giao ở tại trên người của anh.

Không thể nghi ngờ, người nam nhân này là suất không thiên lương- ý nói đẹp trai , ngâm mình ở trong đồng mỹ nam lớn lên bọn ta không thể không tán thưởng, nhưng là cô cũng biết, nam nhân càng là lớn lên đẹp trai càng không đáng tin, này kết luận đã muốn dùng vô số chuyện thí nghiệm chứng nhận qua.

“Vậy là tốt rồi” nam nhân cúi đầu nở nụ cười, ở trước mặt cô hơi hơi rộng mở áo choàng, “Bảo bối, đến đây đi.”

Chỉ là một mắt, Hòa Hoan vội vàng bưng kín hai mắt, cũng là từ trong khe ngón tay vụng trộm nhìn trước mắt một màn hoạt sắc sinh hương, xú nam nhân, đây không phải ý định mời cô đau mắt hột sao?

“Làm sao vậy?” Nam nhân trầm giọng hỏi, cho dù đứng ở nơi này loại địa phương dơ bẩn , khí thế của anh vẫn đang không tha bất luận kẻ nào khinh thường.

“Tôi thẹn thùng, cũng là anh lại đây đi.” Ngoắc ngoắc ngón tay, Hòa Hoan lại lui về phía sau hai bước.

“Chơi trò chơi sao? Tôi thích.” Nam nhân kia con ngươi sâu thẳm như đầm trong đã dấy lên đám lửa nho nhỏ, nam nhân đối với nữ nhân dục nghênh còn luôn làm không biết mặt, cũng đúng, quá mức dễ dàng lấy được luôn không có gì mới mẻ, bởi vì thiếu lạc thú truy đuổi.

Đứng ở nơi đó, nhìn anh từng bước một tới gần, khoe miệng Hòa Hoan ý cười càng thêm mỉa mai, rộng mở song chương- mở rộng hai tay, cô làm ra một cái động tác nghênh đón anh vào lòng .

Thời gian ở một khắc này là yên lặng , trong mắt của bọn họ chỉ có lẫn nhau, cũng chỉ còn lại lẫn nhau.

Anh đi từ từ gần.

Từng bước một , mang theo lực lượng làm cho người ta không thể bỏ qua ;

Hòa Hoan khoe miệng thủy chung nhộn nhạo một chút ý cười, kia rộng mở hai tay anh mỗi một lần tới gần bước chân rất nhỏ biến hóa

“Tôi tới “ anh ôn nhu nói, như cùng là người yêu cứu biệt cách biệt .

“Tôi chờ đây “ cô cũng thấp giọng đáp lại, ngữ điệu kia mềm làm cho người ta tê hơn phân nửa thân thể.

Trong nháy mắt, vốn tưởng rằng sẽ có một hồi kiều diễm phát sinh, nhưng là hết thấy đều ra ngoài dự liệu, Hòa Hoan ôm lấy anh, nhưng là ngay sau đó, đã nhìn thấy thân mình kia cao lớn thẳng tắp ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 4: Tiêu đề báo giải trí

Đêm, ngày càng tối hơn, có đám mây che khuất ánh trăng, trong hẻm nhỏ tản ra một mùi tanh tươi hôi thối, có một người nam nhân xích lửa nằm ở đó, theo tiếng hít thở đều đều giống như nặng nề đi ngủ, ngay tại không xa anh ta, có chiếc áo gió màu đen đã thành nhà mới của chuột lớn, có hai con chuột nhỏ đang trên trên đó an ổn ngủ say.

Nhìn một màn trước mắt này, Hòa Hoan đắc ý cười vui vẻ, vỗ vỗ tay, sau đó ngồi chồm hồm xuống ở bên cạnh người nam nhân.

“Ai ~~~, thật sự là đáng tiếc gương mặt hại nước hại dân này của anh, nếu anh không phải là không dùng não để nói chuyện với tôi..., tôi còn cố gắng phát lương tâm tìm cho anh một chỗ tốt hơn, nhưng là bây giờ anh chỉ có thể nằm ở nơi này.”

Nói xong, cô vẽ mặt tiếc hận đứng lên, đi vài vòng quanh người anh ta, cuối cùng như sức nhớ ra cái gì đó, lại ngồi chồm hồm xuống bên cạnh anh ta.

Ngày hôm sau trên đầu đề của mặt báo xuất hiện một hình ảnh rất cổ quái kỳ lạ, trong một ngõ nhỏ có một người nam nhân xích lửa đang nằm, bên cạnh toàn là rác rưởi, nhất là hạ thân đánh cái kia Mosaic(nhân hiệu....chắc vậy) càng làm cho người ta nhìn không được suy nghĩ miên man bất định.

“Tôi nói nhị thiếu này, lần này cậu đúng là có hành vi nghệ thuật kinh thiên động địa a, bất quá dù sao cậu vẫn nên tìm cái quần trong mặc vào a, như vậy nhìn rất kích thích, cậu sẽ không sợ đem lão gia tức chết a, vừa mới tôi nhưng là thấy có người nhận ra cậu a.”

Đùng đưa tờ báo trong tay, một nam tử tuần tú mặc áo trắng nói, khẩu khí kia nhất định là vui sướng khi người gặp họa.

“Diệp Toàn, cậu tin không tôi sẽ giúp cậu làm cho cái hành vi nghệ thuật này càng thêm đặc sắc a?” Mạnh mẽ xoay người, sắc mặt Đoan Mộc Minh vốn không tốt lại thêm đen, nữ nhân chết tiệt kia, nếu như để anh bắt được..., anh tuyệt đối sẽ không buông tha cho cô.

“Đừng, tôi còn muốn lưu giữ mạng nhỏ này hảo hảo mà hưởng thụ nhân sinh đâu.” Hai tay chống bên người, vẽ mặt Diệp Toàn đề phòng nhìn anh, mới nói như vậy mà đã nhìn anh nham hiểm như thế, nếu một hồi thấy này tự anh chẳng phải là tức điên sao?

Trùng mắt liếc anh ta một cái, Đoan Mộc Minh xoay người vào thang máy, “Trong vòng 3 ngày cho dù lật tung chỗ này lên, cậu cũng phải tìm ra cô ta cho tôi.”

Một tiếng thờ dài, Diệp Toàn ngẩng đầu nháy mắt cúi xuống, “Rõ ràng là cậu gây ra tai họa vì sao cuối cùng lại là tôi tới thu thập tàn cục? Đoan Mộc Minh, tôi kháng nghị.”

“Kháng nghị phải không?” Xuyên thấu qua bốn bề phản xạ kính, Đoan Mộc Minh vẽ mặt buồn rười rượi chột nở nụ cười, “Không thành vấn đề.”

Nhìn cái biểu tình kia, Diệp Toàn đột nhiên cảm thấy sau cột sống từng đợt lạnh cả người, cả người khẽ run rẩy, trên mặt anh hấn lập tức hiện lên biểu hiện tươi cười, “Làm sao có thể? Tôi đối với cậu sùng bái nhưng là nước sông liên miên không dứt, như Hoàng Hà tràn ra.”

Một câu còn chưa nói hết, đã nhìn thấy tầm mắt Đoan Mộc Minh khinh phiêu phiêu quét lại đây, trong nháy mắt, lời nói còn lại hoàn toàn mắc lại trong cổ họng.

“Nói a, vì sao không nói?” ..

“Tôi đã nói rồi, cậu đi trên bờ sông còn làm giày ướt, cậu lần này a, chẳng những là giày ướt, quả thực chính ả rớt xuống dưới khe rồi, ai ~~~, cô tình cậu còn có ham mê đặc biệt như vậy, giường lớn mềm mại thoải mái không tốt sao, cậu lại hướng tới chỗ bẩn, chui xuống địa phương sống của chuột lớn, lần này xong chưa.”

Nói xong, Diệp Toàn nhanh chóng ngậm chặt miệng..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 6: Chương 5: Hạ sốt

Đem Diệp Toàn lăm điều để lại sau lưng, đóng cửa phòng tắm, Đoàn Mộc Minh hít vào thở ra một hơi thật sâu, sau đó một quyền vung hướng về phía vách tường. Tầm mắt lơ đãng quay lại, sắc mặt của anh nhất thời tái rồi.

Hòa Hoan chơi chỗ này.

Ở trước ngực của anh có một hàng chữ nhỏ đỏ tươi, chữ như gà bới quanh co khúc khuỷu.

Đáng giận hơn là, cô còn khi về lên hai cái miệng rộng màu đỏ tươi, theo trong ngực xuống phía dưới nhìn sang, Đoàn Mộc Minh giận suýt hộc máu, chỉ nhìn thấy vây quanh rốn anh, về một cái mặt quý gớm ghiếc, nhất là đầu lưỡi kia vươn ra vừa vặn khoát lên rốn anh, xa xa nhìn sang, nơi đó giống như là chảy nước miếng, hơn nữa có một mũi tên có chết hay không chỉ xuống phía dưới vừa vặn vặn chỉ ở nơi không nên chỉ.

Chỉ cần vừa nghĩ tới anh như vậy tư thế bại lộ ở trong mắt của người khác, Đoàn Mộc Minh phần nộ muốn giết người, cả người không khống chế run rẩy, hé ra da mặt trắng nõn sớm biến thành màu gan heo, đem bồn tắm lớn xả nước tràn đầy, anh đầu đâm vào.

Anh tắm rửa chừng ba giờ, đợi đến lúc anh từ trong phòng tắm đi ra, trong phòng ngủ rõ ràng có hai cặp mắt nhìn chăm chăm về phía anh.

“Nhìn cái gì vậy? Coi chừng dính ở trong mắt không rút ra được.” Anh thoải mái nói, tựa như người không có việc gì.

“Anh không sao chứ?” Xem xem trán của anh, Diệp Toàn cẩn thận hỏi một câu, ngay sau đó hướng về phía người nam nhân mặt không hiểu lắc đầu một cái.

“Cũng không phải lần đầu tiên, còn có thể có chuyện gì a.”

Trở lại quán bar nơi anh kinh doanh, ngồi ở trong phòng bao, sắc mặt của anh vẫn là rất bình tĩnh, chính là cặp con ngươi sâu âm ung ngẫu nhiên thoáng hiện một tia ngoan tuyệt làm cho người ta kinh thị, từ nhỏ đến lớn, mỗi người nghĩ đến Đoàn Mộc Minh ba chữ kia thì trong đầu hiện lên là anh ôn nhu, bộ dáng cười yếu ớt.

Đúng vậy, một người đàn ông sắc mặt dịu dàng cười yếu ớt.

Ngồi ở vị trí thuộc về của anh, anh rót xuống một ly lại một ly rượu mạnh, ánh mắt còn lại là gắt gao nhìn chăm chăm dưới lầu kia một đám người high tới cực điểm.

“Này, anh không sao chứ? Có muốn tìm nữ nhân cho anh hạ sốt hay không?” chất lỏng màu đỏ trong ly rượu lay động, Diệp Toàn vừa bước vào cửa, tầm mắt kia chưa từng rời đi trên người của anh, như vậy rõ quá bất thường.

“Hạ sốt? Ý kiến hay.” Khóe miệng gọi lên một chút cong, Đoàn Mộc Minh đột nhiên nở nụ cười, hơi ngửa đầu, đem rượu trong chén một tia ý thức toàn bộ đổ xuống.

Nhìn anh, Diệp Toàn đột nhiên cảm thấy từ đầu lạnh đến chân, cả người không khỏi giật mình.

Lưu lại một nụ cười ý vị thâm trường, Đoàn Mộc Minh chậm rãi đứng lên, “Đem địa chỉ cho tôi.”

“Ách?” Diệp Toàn lập tức ngây ngẩn cả người, “Địa chỉ gì?”

“Giả bộ hồ đồ với tôi có phải hay không? Cái thành phố này còn có người thứ hai gọi Hòa Hoan sao?”

Đoàn Mộc Minh mặt chắc chắn nói, họ Hòa vốn cũng không nhiều, cho nên tìm được cô dễ dàng, mà người khác sống còn đều là ngã từ đâu liền từ nơi đó bò dậy, nếu như nữ nhân kia cho là coi như xong chuyện, rất xin lỗi, cô đánh giá anh quá thấp.

“Anh nghĩ xử cô thế nào?” Không biết tại sao, một khắc này, Diệp Toàn đột nhiên nổi lên đồng tình với nữ nhân Hòa Hoan.

“Không được tốt lắm a, không phải anh nói nha, tìm nữ nhân hạ sốt.”

Cho đến cửa bao khép lại, Diệp Toàn vẫn là không hoàn quá thần lai, nhột nhạt ném một ngụm rượu trong chén, anh không khỏi lắc lắc đầu, ngay tại lúc anh vừa định vì Hòa Hoan thương tiếc một phen, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm hỗn hển.

Không hề nghĩ ngợi, một thoáng trong nháy mắt, anh cấp tốc liền xông ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6: Bảo bối, đã lâu không gặp

Hành lang âm u tối mờ trừ bỏ nhân viên tạp vụ ngoài ra không có một bóng người, nhìn xem hai phía, Diệp Toàn đột nhiên hoài nghi tiếng động vừa rồi có phải là mình nghe nhầm hay không? Nhưng là rõ ràng vừa rồi có nghe một ít tiếng kêu giống như tiếng của Minh.

Sờ sờ cái mũi, anh lại quay trở về, về địa bàn của mình rồi, anh chắc là không có chuyện gì đâu.

Trong rạp ở trong một căn phòng đồng dạng, Đoàn Mộc Minh đang ngã ngồi trên sofa, trong ngực anh có một viên đen thùi lù đang vòng đến vòng đi, bộ dáng kia cực kỳ giống như đứa nhỏ đang tìm sữa.

Trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả, anh hoàn toàn ngây dại.

“Cái kia.Cô.” Nhìn cô thế nhưng luống cuống tay chân bối ra quần áo trên người mình, nháy mắt Đoàn Mộc Minh ánh mắt trừng thật to, anh mặc dù là thích chơi, nhưng là nếu như bị nữ nhân cường, kia truyền đi thì thật khó nghe.

“Câm miệng, ngoan ngoãn nằm đừng nhúc nhích.” Khi nói chuyện, đầu nữ nhân lại một lần thấp xuống, cùng một thời gian, áo của anh dưới sự linh hoạt gỡ ra của cô đã mở rộng ra, ngọn đèn ở đại sảnh ngẫu nhiên có hắt vào chút ánh sáng, chiếu ra nhan sắc bình thường đang ở trên ngực anh.

Ngẩn ngui ánh sáng qua đi, trong rạp nhất thời lại tối xuống, nhìn lại có thể thấy trong mắt cô hai tròng mắt như ngôi sao sáng rực rỡ.

Còn có thanh âm kia. Hình như đã nghe qua ở đâu đó?

“Cô có biết tôi là ai hay không?” Đoàn Mộc Minh nói thật nhỏ, ở trong bàn tay bé nhỏ của cô thân mình càng trở nên nóng hơn, tiếng nói cũng không tự giác mang theo một tia khàn khàn, trong đèn tối này, nghe qua phá lệ chọc người.

“Ba ~~~”

Chỉ nhìn thấy thân thể kia ngược lên, giờ tay đối với mặt của anh đánh một cái tát, “Vô nghĩa, anh không phải là cái kia Ngưu Lang sao?”

“Cô nói cái gì?” Đoàn Mộc Minh lập tức nổi giận, “Cô thế nhưng nói tôi là Ngưu Lang?”

“Anh không phải sao?” Trong bóng đêm, giạng chân ở trên người anh, nữ nhân hung thần ác sát nói, “Tôi cảnh cáo anh a, đừng nghĩ chạy, anh là người tôi tốn tiền kiếm tới, muốn đi có thể, đem tiền trả lại tôi.”

“Cô.” Đoàn Mộc Minh lập tức hết chỗ nói rồi.

Tưởng anh thuận theo rồi, nữ nhân lại một lần nữa cúi đầu, một đôi tay nhỏ bé vẫn ở trên người anh sờ soạng không ngừng, chợt có ngọn đèn chiếu lại đây, đã nhìn thấy vẻ mặt mê hoặc đó của cô.

“Cô rốt cuộc đang tìm cái gì? Nói ra, tôi sẽ giúp cô cùng nhau tìm.” Đoàn Mộc Minh hào tâm nói, cô nếu cứ tiếp tục ngồi trên người anh như vậy, đều nhanh tra tấn anh đến điên rồi.

Đồng thời ngay tại lúc anh nói chuyện, nữ nhân vọt đứng lên, ngay sau đó, đã nắm trong tay tiểu đệ đệ đã giương cao của anh.

“Cô.” Đoàn Mộc Minh hút một hơi khí lạnh, “Không cần trực tiếp như vậy đi?”

“Đi?” Biểu tình hoang mang trên mặt nữ nhân càng sâu, “Độ cứng tựa hồ vẫn là không đủ.”

Độ cứng không đủ? Đoàn Mộc Minh trong lòng đột nhiên lộ bộ một chút, những lời này tựa hồ đã nghe qua ở đâu đó, từ từ, anh một cái thả người nháy dựng lên, đem nữ nhân vẫn còn khó hiểu đó đặt ở dưới thân mình.

“Anh nghĩ làm sao?” Nữ nhân lập tức ngây ngẩn cả người, hai tay giơ lên cao trên không trung không biết nên để ở nơi đâu.

“Bảo bối, đã lâu không gặp.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 8: Chương 7: Tôi thề

“Anh. . . . Anh là ai?” Nữ nhân lấp bắp hỏi, trong đầu lại rất nhanh nhớ tới mấy ngày nay mình đã kết thù với ai?

Trên cao nhìn xuống khuôn mặt chỉ mang chút ngạc nhiên chứ không hề có chút sợ hãi nào, Đao Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, cô thật là trấn tĩnh ngoài dự đoán mọi người, bất quá xét thấy có vết xe đổ, lần này anh nhưng đã xốc lại một trăm hai mươi phần trăm tinh thần.

“Hòa Hoan, cô không nhớ tôi sao?” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua gương mặt của cô, ngoài ý muốn là, mặt cô lại cực kì trơn nhẵn giống như tơ lụa, giống như đứa nhỏ ham chơi phát hiện được đồ chơi thú vị, Đao Mộc Minh nhẹ nhàng giữ lấy mặt của cô, trong lòng cũng đã hiện lên rất nhiều suy nghĩ.

Đều nói oan gia ngõ hẹp, quả nhiên là đi mòn gót sắt tìm không thấy, khi được lại không mất công sức, không nghĩ cô thế nhưng tự đưa tới cửa.

Không chịu ngoại giới quấy nhiễu, Hòa Hoan vẫn là ngưng thần trầm tư, ngoài ý muốn là người nam nhân kia sờ tới mặt cô khiến cô lại có điểm chổng mặt, thế nhưng thực thoải mái.

“Hòa Hoan, vẫn là không nhớ rõ sao?” Đao Mộc Minh con ngươi nháy mắt cũng không nháy nhìn cô, dưới ánh đèn lò mờ, gọi tên như vậy, không hiểu sao có một loại cảm giác tiêu hồn.

Nữ nhân này cũng không làm cho anh chán ghét.

“Anh là cái kia biến thái? Ở trong ngõ hẻm chúng ta gặp qua đúng hay không?” Cả người giật mình, ánh lửa trong nháy mắt, Hòa Hoan đột nhiên nhớ lại anh, trách không được, trong tay xúc cảm quen thuộc như vậy.

“Chúng ta là gặp qua, chỉ là tôi không phải biến thái.” Đem sức nặng toàn thân đặt ở trên người cô, Đao Mộc Minh tà tà nói, ngón tay mềm nhẹ đảo qua môi như cánh hoa của cô, thờ dài một hơi nhẹ như lông vũ, “Cô nói tôi nên làm như thế nào báo đáp cô cấp cho tôi kinh hi?”

Hơi thở ấm áp đập vào mặt, mang theo một hương vị nhẹ nhàng thân nhiên nháy mắt đem cô bao vây lại, tham lam ngẩng đầu lên, Hòa Hoan nhẹ nhàng hôn một chút môi của anh.

“Không ảnh hưởng toàn cục vui đùa anh sẽ không để tâm chứ? Không phải nói, Tề tướng trong bụng có thể chống thuyền, anh một đại nam nhân tổng không nên cùng tôi một cô gái yếu đuối so đo đi? Huống hồ, hiện tại anh mạnh tôi yếu, muốn thế nào tùy anh định đoạt?”

Vòng lên cổ của anh, Hòa Hoan dán trên lỗ tai của anh nhỏ giọng nói, mảnh khảnh ngón tay còn không ngừng vuốt ve, dưới tay nàng như có nhưng âm thanh phiêu lãng của đàn dương cầm gọi lên.

Không thể nghi ngờ, loại trêu chọc như có như không này đối với nam nhân mà nói là trí mạng nhất, trong một khắc, nam nhân đã thề sẽ cắt da uống máu cô này cũng là choáng váng vui sướng, đem bóng dáng nhỏ bé của cô càng buột chặt hơn, Đao Mộc Minh vẽ mặt tà mị nở nụ cười.

“Tôi đối với nữ nhân luôn luôn thực ôn nhu, tôi thề.”

Như là nếm được điểm tâm ngon nhất trên thế giới, lưỡi của anh từng chút mô tả đôi môi như cánh hoa của cô, giống như loại rượu ngon nhất, một đôi bàn tay to húng thú vuốt ve khắp cơ thể cô, vốn là đôi mắt thâm thúy lúc này càng giống như hồ nước thu sâu thăm liếc mắt một cái cũng nhìn không thấy đáy.

“Tôi muốn chính mình cởi quần áo được không? Để anh cởi, tôi sẽ thẹn thùng.” Hòa Hoan vẽ mặt hờn dỗi nói, ngón tay còn nhẹ nhàng điểm trên đầu mũi của anh, thoạt nhìn giống như cô gái nhỏ đang làm nũng.

“Không thành vấn đề, chúng ta đều tự giải quyết từng người a, bảo bối, tôi đối với cô thật sự là càng ngày càng tràn ngập mong đợi

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 8: Anh phạm quy

Đứng lên, Hòa Hoan chậm rãi lùi ra sau một bước rồi dừng lại, kia áo nhỏ màu đen làm cho thân hình hoàn mỹ của cô càng thêm đẹp, nhất là trước ngực hai ngọn núi kia càng hấp dẫn, tay của cô đặt trên cúc áo đầu tiên, cô đột nhiên nở nụ cười.

“Chúng ta chơi một cái trò chơi được không?” Ánh mắt của cô ở dưới ánh đèn lò mờ sáng trông suốt, mặt mày cong cong rất giống một đứa nhỏ hay đùa dai.

“Bảo bối, cô cho là lần này tôi còn tin cô sao?” Hai tay vòng ngực đứng ở nơi đó, Đao Mộc Minh vẽ mặt nghiền ngẫm nhìn cô, người đầu sẽ không mắc phải một sai lầm hai lần, huống chi hần còn là nười tự xưng là thông minh tuyệt đỉnh.

“Yên tâm đi, tôi lần này cái gì cũng không làm, chẳng qua là cảm thấy nên ôn lại chuyện quá khứ một chút, như thế nào? Anh không phải là một người

nhất gan đi?” Chân thành đi lên trước, cô nhẹ nhàng mà vòng lên cổ của hắn, đôi môi tỏa ra một loại kiều diễm hoa lan ướt át, nhất là đôi mắt ngập nước kia thoạt nhìn có một loại cảm giác cầu hôn đoạt phách.

“Tốt, cô nghĩ chơi cái gì? Tôi cùng cô chơi.” Đem cổ tay mảnh khảnh của cô gắt gao nắm ở trong tay, Đoan Mộc Minh bất động thanh sắc nở nụ cười.

“Nơi này có hai chai Whiskey, mỗi khi uống xong một ly sẽ thoát của đối phương một chiếc áo quần, thẳng đến cởi sạch mới thôi, thế nào?” Hòa Hoan cười hì hì nói, không giãy dụa, cũng không phản kháng, tựa hồ bọn họ là người quen biết đã lâu, lần này bắt quả chính là lâu ngày gặp lại.

“Cô xác định?” Đoan Mộc Minh lập tức ngăn cả người, bắt quả nói thật, đề nghị này nghe qua rất thú vị, hắn đột nhiên rất muốn nhìn xem, nàng ở trước mặt mình cởi từng cái từng cái quần áo ra khi lộ ra biểu tình mê người này.

“Đương nhiên” Hòa Hoan trên mặt có một chút ý cười thần nhiên, một tay đụng đến cằm của hắn, ở trên môi mỏng của hắn hôn một cái, “Anh dám không?”

“Cô cứ nói đi?” Không thể phủ nhận, giờ khắc này, Đoan Mộc Minh đột nhiên có một loại cảm giác tâm ngứa ngày khó chịu, một tiểu yêu tinh như vậy là nam nhân đều không chống cự được.

Ngực phập phồng kịch liệt, gian nan nuốt nước miếng một cái, hắn ôm mạnh cô, một nụ hôn như mưa rền gió dữ trên môi cô, thừa dịp cô hé miệng, lưỡi hắn linh hoạt xâm nhập địa bàn của cô, hơi thở hai người giao nhau, tùy ý cướp lấy mật ngọt.

“Anh phạm quy” Đẩy mạnh hắn ra, Hòa Hoan thờ phỉ phò từng ngum, trong lòng đột nhiên có một loại khủng hoảng, trêu chọc phải hắn, rốt cuộc là đúng hay sai?

“Bắt quả là món khai vị thôi, dễ gặm như vậy làm sao?” Vuốt vuốt cái mũi của cô, Đoan Mộc Minh lấy trong ngăn kéo ra hai cái ly đặt xuống chính tề trước bàn.

“Hiện tại, chúng ta bắt đầu đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 9: Phương thức đấu rượu

Vặn mở miệng chai, đem hai cái ly đều đổ đầy tràn, Hòa Hoan mắt cũng không nháy nhìn anh, “Anh trước hay là tôi trước?”

Liếc một cái trên người cô nhiều lắm sẽ không vượt qua năm bộ y phục, Đoan Mộc Minh mỉm cười lập tức bung ly rượu lên, “Loại chuyện này cũng không cần nữ sĩ ưu tiên rồi, vẫn là tôi tới trước đi.” Nói xong, anh đem ly rượu một hơi uống đi xuống.

Chất lỏng lạnh lẽo theo yết hầu một đường lan tràn hướng về phía lục phủ ngũ tạng, lúc đầu lạnh lẽo chậm rãi chuyển hóa thành lửa nóng rực, xé rách cổ áo, Đoan Mộc Minh thở ra một hơi thật dài, theo sau bung lên một ly nước lọc lại “Rầm rầm” rót xuống một ly lớn.

“Thật là tửu lượng giỏi, bội phục.” Khi nói chuyện, Hòa Hoan đem cái áo khoác nhỏ bên ngoài màu đen cởi ra, tùy tay giơ lên, cái áo vàng đã rơi vào trong lòng Đoan Mộc Minh, “Cầm chắc, đây chính là chiến lợi phẩm của anh.”

“Đương nhiên” Ở trên áo thật sâu ngửi hai cái, Đoan Mộc Minh về mặt tà mị nở nụ cười, “Thật thơm.”

“Ha ha ~~~” vút cho anh một ánh mắt mê hoặc, Hòa Hoan lại một lần rót đầy rượu rồi, “Công bằng khởi kiến, chúng ta một người một ly, ai ngã xuống trước coi như thua, mà người thắng chính là có thể yêu cầu người thua làm bất cứ chuyện gì.”

Chất lỏng xuyên thấu qua chén màu hồ phách, Hòa Hoan hơi cười, về lấy gương mặt mờ mịt làm như có một loại ma lực Câu Hồn Nhiếp Phách, nhất là cặp mắt kia, chính là như vậy nhẹ thoảng nhìn khiến cho người không khỏi xao xuyên trong lòng. . .

Làm như ly rượu vừa mới phát huy tác dụng, lúc này, Đoan Mộc Minh mặt đỏ dị thường, nghiêng dựa vào trên sofa, dưới ánh đèn lò mờ, tản ra cánh môi mềm mại sáng bóng làm cho người ta hung hăng muốn cắn lên một ngum.

Vung tay lên, Đoan Mộc Minh làm ra một cử chỉ xin cứ tự nhiên.

Nhất thời, đã nhìn thấy Hòa Hoan hơi ngửa đầu đem trọn ly rượu uống hết xuống, “Tôi uống cạn sạch, hiện tại đến phiên anh.” Đem cái ly đảo lại, xác nhận bên trong không có một giọt rượu chảy ra, cô đem cái ly thả lại trên bàn.

“Tôi hiện tại liền cởi sạch, được không?” Nhìn cô, Đoan Mộc Minh trong con ngươi như có một tầng sương mù, đem tây trang áo khoác cởi ra sau đó mạnh mẽ đem cô kéo vào trong lòng.

“Ngừng, người phạm quy cũng tính là thua nha.” Ngón tay mảnh khảnh ở ngực anh như có ý vừa tựa như vô ý vẽ lên vòng tròn, nơi tiếp xúc qua, cùng đẩy lên từng ngọn lửa thật nhỏ. . .

Đúng lúc này, trong đại sảnh dưới lầu chợt bộc phát ra một tràng thanh âm vỗ tay như sấm rền, nghiêng đầu nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, Hòa Hoan không khỏi nở nụ cười.

“Còn muốn tiếp tục uống sao?” Chủ động đưa lên môi, cô bùng lên ly rượu tràn đầy tiến tới môi của anh, “Này cạn. Tôi dứt anh, thế nào?”

Khóe môi dâng lên một chút loáng thoáng cười, Đao Mộc Minh liền ở tay cô uống xong một miệng lớn, ngay tại thời điểm cô âm thầm đắc ý, mạnh mẽ đỡ lấy mặt của cô, khoảnh khắc cô thất thần đem rượu mớm vào trong miệng của cô.

“Đây mới gọi là dứt, biết không?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 10 : Nghi hoặc

Cô cười quyến rũ, nắm miệng của anh, Hòa Hoan đem ly rượu toàn bộ uống xuống, đem cái ly thả lại trên bàn, cô chậm rãi đứng lên. .

Lúc này dưới lầu đã là phi thường náo nhiệt, nhưng cái kia kích động lòng người vẫn không có đến.

“Tôi phiền cô” nghiêng ngả lão đảo đứng lên, Đao Mộc Minh mạnh mẽ từ phía sau ôm cô, tay như con rắn mềm mại vỗ về vòng eo, ánh mắt càng thêm mê ly, hai bàn tay to xuyên thấu qua áo ngực mỏng chậm rãi xoa nắn, “** khổ đấy, chúng ta không làm là không phải sống uống thời gian rồi?”

Một lớp sóng, một lớp sóng nhiệt khí thổi hướng bờ tai của cô, cắn cắn thùy tai mẩn cảm, Đao Mộc Minh khóe miệng gọi lên một chút tà mị cười, “Hòa Hoan, Tiểu Hoan.”

Cái loại thanh âm xấp xỉ ni non này, nghe được trong lỗ tai Hòa Hoan lại làm cho cô cả người không khỏi rung mình một cái, xoay người, cô nhẹ nhàng ôm hông của anh, đầu nhỏ không ngừng ở trong lòng ngực của anh cọ tới cọ lui, một bàn tay để trong túi tiền lấy ra một cây son môi.

“Tôi muốn đi trang điểm một chút, anh muốn cùng đi sao?” Tránh khỏi ngực của anh, xoay người một cái, Hòa Hoan “Khách khách~~” nở nụ cười, không đợi anh nói chuyện, liền đóng lại cửa phòng rửa mặt.

Dùng sức quơ quơ đầu, Đao Mộc Minh lại rót xuống một chén nước, tuy rằng Uyky sĩ là rượu mạnh, nhưng hai ly không thành vấn đề, cũng không biết vì sao, anh cảm thấy đầu óc hỗn loạn, vỗ về cái trán, anh thở ra một hơi thật dài. .

“Làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Ôn nhu nắm bắt bờ vai của anh, Hòa Hoan ngồi xuống trên đùi anh, trang điểm lại, cô đứng lên càng thêm xinh đẹp động lòng người, nhất là xem môi đỏ búng, nửa khép nửa mở, đặc hữu phong vận làm cho Đao Mộc Minh nhìn choáng váng.

Nữ nhân anh gặp qua rất nhiều, trong đó cũng không thiếu mỹ nữ cực phẩm, nhưng giống cô như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, đôi khi, anh đều có một loại ảo giác, theo Hòa Hoan ngẫu nhiên hiện lên trên mắt, anh cảm giác mình càng giống đồ chơi của cô.

Dừng ở anh, Hòa Hoan thân nhiên cười, vòng ở cổ của anh, chủ động hôn lên môi của anh. .

Đều nói nam truy nữ cách tòa son, nữ truy nam cách tầng sa, mà cử động của cô còn lại là nháy mắt liền trạc phá tầng sa kia.

Như đã bị cổ vũ bình thường, Đao Mộc Minh hưng phấn hôn lên môi của cô, gần bó cổ sát lẫn nhau, y phục của anh dĩ nhiên cởi ra. .

Mở to hai mắt, Hòa Hoan lẳng lặng nhìn anh, xem ra vô cùng tinh xảo, trên mặt một chút dấu vết dục vọng đều không có. .

“Ngao, hảo hảo hưởng thụ đi.” Khi anh trên trán hôn xuống một cái hôn nhẹ nhàng, Hòa Hoan về mặt diêm dúa lẳng lơ nở nụ cười.

Nằm nghiêng ở trên sofa, trên mặt Đao Mộc Minh lại xuất hiện một loại biểu tình rất kỳ quái, đó là một loại biểu tình ở cực hạn vui thích sắp đi lên đỉnh núi, cả người không ngừng run rẩy, kèm theo một đạo thống khổ lại hưng phấn cảm nhẹ, trong rạp to như vậy nhất thời yên tĩnh trở lại.

Đứng lên, đi đến phía trước cửa sổ, Hòa Hoan lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ, lúc này, đêm khuya tới hương diêm một màn rốt cực xuất hiện. . . .

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 11: Kinh hỉ

Trên khán đài ngọn đèn mê ly phát sáng như sương mù mộng ảo, lượn lờ ở trong sương mù, vài bóng dáng cô gái mặc áo quần mỏng manh đang bước đi tiêu sái trên võ đài, nơi đi qua, từng làn gió mang hương thơm kéo tới.

Dưới khán đài mọi người đang đánh trống reo hò đều giống như vừa được bơm thêm máu gà càng hưng phấn hơn, xoa tay, một bộ dáng nóng lòng muốn thử.

Đứng ở cửa sổ ghế lô lầu hai, Hỏa Hoan thân nhiên nở nụ cười, chậm rãi xoay người, trên xô pha phía sau đã trống không còn vật gì.

“Chuẩn bị thế nào?” Khế nâng cổ áo của mình, nụ cười của cô càng thêm đường hoàng.

“Tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, cô chờ kinh hỉ đi.” Bộ đàm đặt bên tai truyền đến một giọng nói trầm ấm của một người đàn ông.

Dưới đài sau khi các mỹ nữ nóng bỏng nhảy xong, cảm xúc của mọi người đã tăng vọt, nhưng vào lúc này, tất cả ngọn đèn nháy mất vụt tắt, chỉ chừa lại một chùm đèn ở trung tâm võ đài, đám người sau thời gian xôn xao ngẩn ngơ bỗng im lặng như chết.

Tiết mục múa khoe thân này vẫn luôn là tiết mục được giữ lại, mỗi buổi tối đều có một kinh hỉ khác nhau.

Đột nhiên, âm nhạc tăng lên từng tiếng trống dồn dập, từng tiếng, từng tiếng đều khiến cho mỗi người không nhìn được càng hưng phấn hơn, mỗi người đều nín thở tập trung, sợ nháy mắt một cái sẽ bỏ lỡ màn phần kịch nào đó.

Chợt đột nhiên, một dải băng màu xanh từ trên không hạ xuống, theo dải băng hạ xuống còn có một vật thể được một tầng lụa mỏng bao quanh, không, hẳn là một người.

Trong nháy mắt, mấy trăm con mắt đều nhìn chăm chăm vào đó, ngọn đèn đã từ từ tắt dần, cho đến khi không vòn chút ánh sáng nào.

Hiện trường ngay đến tiếng nhạc cũng không có.

Yên tĩnh như chết, thậm chí ngay cả tiếng hít thở của người cũng không nghe được.

Lầu hai ngồi ở ghế lô này, Diệp Toàn nhìn tất cả mà hoàn toàn không hiểu gì, chỗ này múa khoe thân luôn là một tiết mục được giữ lại để kéo khách, nhưng mà hôm nay. Tựa hồ thật là kì lạ.

Bỗng nhiên, tiếng nhạc lại mạnh mẽ vang lên, ngọn đèn theo bốn phương tám hướng chiếu xuống một chỗ, trên võ đài đột nhiên xuất hiện một hình ảnh khác, tờ màu tím đung đưa, chiếu lên hình ảnh bên trong thay đổi càng khoa trương.

“Các bằng hữu thân ái, cho chúng ta nhìn xem đêm nay vương tử ngủ say sẽ là ai đâu? Hẳn đồng thời là ai điểm ngũ gặp được? Kính thỉnh chờ xem.”

Màn che chậm rãi hạ xuống, sáu cô gái mang áo quần không thể ít hơn nữa, mà nằm ở giữa kia là một người chỉ che mỗi bộ vị.

“Wow, kiếm được rồi.”

“Là hán, Đoan Mộc Minh, là kim vương lão ngũ có giá trị nhất trong thành phố này.”

Trong đám người đột nhiên bộc phát ra một trận tiếng hét chói tai, chỉ liếc mắt một cái, trên mặt Diệp Toàn hoàn toàn không còn giọt máu nào, xoay người, hán nhanh chóng lao xuống lầu.

Bên tai truyền đến tiếng huyền não làm cho Đoan Mộc Minh khó chịu nhăn mày lại, chậm rãi mở to mắt, trong nháy mắt, hán chỉ cảm thấy máu cả người xông lên hết trên đầu.

Lịch sử, thế nhưng lập lại đầy kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Chương 12: Tôi nghĩ anh thích kinh hỉ như vậy

“Hỏa Hoan” hán nghiêng răng nghiêng lợi hô lên hai chữ này, cho dù có tiếng huyền não ở bên trong, thanh âm của hán vẫn như cũ truyền vào trong tai mỗi người ở đây.diendanlequidon.....

Đứng ở phía sau đài, Hòa Hoan không khỏi đánh một cái rùng mình, nhìn thoáng qua tiểu khả ái trên người, nhẹ nhàng chiếc váy ngắn căn bản là không che được hông, cô thật sâu thở ra một hơi.

“Cô xác định cứ ra ngoài như vậy? Đừng quên, cô đã bại lộ trong tầm mắt mọi người, đừng nói tôi không nhắc nhở cô trước.” Một người đàn ông tao nhã bên cạnh cô, nhẹ nhàng đẩy chiếc kính gọng vàng trên mũi, mắt nhìn về phía cô đầy dịu dàng, nhưng là trong mắt chợt xuất hiện một tia dò xét.
....diendanlequidon....

“Tôi biết, càng như vậy chơi mới càng vui không phải sao?” Năm thật chặt y phục trên người, thật sâu hít vào một hơi, sau đó lại chậm rãi thở ra, Hòa Hoan khẽ gió tay, sau đó chậm rãi hướng trên đài đi đến.

“Hòa Hoan, cô một ngày nào đó sẽ vì trò chơi của mình mà kéo cả cô vào trò chơi.” Người đàn ông lầm bầm nói, nhưng không biết nhưng lời này thật sự sẽ đi theo Hòa Hoan trong cả cuộc đời cô.

Ngọn đèn lại dần tối đi, thừa dịp ánh sáng tối đi, thời điểm Đoàn Mộc Minh vừa định đứng dậy, thỉnh thoảng một người đi ra từ phía sau ôm lấy hắn.

“Hòa Hoan, tôi sẽ không bỏ qua cô.” Nghe thấy mùi hương quen thuộc, Đoàn Mộc Minh hung tợn nói, chợt xoay người đem cô giam trước ngực, nhất thời nhìn thấy một tấm lụa xanh biếc trên thân thể bay bổng rồi rớt xuống sàn.diendanlequidon....

“Làm sao vậy? Tức giận? Tôi nghĩ anh sẽ thích kinh hi như vậy.” Vòng ở cổ của hắn, Hòa Hoan chủ động đưa lên môi thơm.

Mùi nước hoa mê hoặc vẫn còn vương lại nơi đó, hết thấy tình cảm giống như quay lại thời điểm trước đó, vừa đúng thời điểmdiendanlequidon....

Một phen chế trụ bờ eo của cô, Đoàn Mộc Minh hung hăng cắn một chút môi của cô, không thể tin người luôn đùa giỡn người khác như hắn, sẽ có một ngày bị một con nhóc đùa giỡn.

“Cô nói tôi nên trừng phạt cô như thế nào? Vật nhỏ không nghe lời.” Bốn phía sương mù lại được mở ra, giống như tiền cảnh trong truyện cổ tích Elise, như ẩn như hiện dưới ánh đèn, Đoàn Mộc Minh giống như là một con báo Châu Mỹ, cao quý mà tao nhã, nhưng là cao quý tao nhã như thế nào con báo cũng cuối cùng là con báo, sẽ luôn tràn ngập tính công kích.

Thở ra một chút khí như hoa lan, Hòa Hoan cúi đầu nở nụ cười, trong một khắc khi ngọn đèn dập tắt, cô giống như một con cá bơi lội từ trong ngực hắn thoát ra.diendanlequidon....

“Hòa Hoan” Đột nhiên xoay người, hắn rất nhanh đi tới hậu trường, tiếp nhận quần áo từ trên người thuộc hạ tùy ý mặc lên người, trên mặt nho nhã tuấn nữ lại xanh mét, tại trên địa bàn của chính mình, hắn thế nhưng nhiều lần lại bị một tiểu nha đầu trêu đùa, lời này nếu truyền đi, hắn quả thực cũng không cần sống.diendanlequidon....

“Lần này lại là sao lại thế này? Phiền toái cậu lần sau nếu như có hành động bất ngờ nào có thể đánh tiếng trước cho tôi được không? Trái tim của tôi không tốt, sợ không chịu nổi.” Về mặt Diệp Toàn đây bắt đầu nhìn hắn, da đầu từng đợt run lên, hắn cũng không quên mình buổi trưa đã ở Đoàn Mộc Gia cam đoan....diendanlequidon....

“Đào sâu ba thước, nhất định phải đào ra Hòa Hoan.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hở Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Chương 13: Tôi không nhớ rõ bộ dáng của anh ta

Bầu trời đầy sao chiếu rọi xuống, gió đêm từ từ thổi, ở trong đêm khuya không có một bóng người trên đường cái, có hai người nắm tay nhau đang chạy giống như kẻ điên, nơi đi qua, để lại tiếng cười liên tiếp không ngừng.

Rốt cục, ở trong công viên trước một chiếc ghế dài, bọn họ ngừng lại, theo sau Hòa Hoan không bận tâm đến hình tượng của mình ngồi phịch trên ghế.

“Doãn ca ca, em mệt chết đi được.” Cô từng ngum từng ngum thở phì phò, môi đỏ mọng khẽ mở, bộ ngực phập phồng kịch liệt.

“Đêm nay chơi vui sao?” Nhìn sợi tóc rũ xuống trước trán cô, Doãn Mặc nhẹ giọng hỏi, trong mắt tràn đầy dịu dàng.

“Chơi vui, đùa giỡn người khác cảm giác thật sự là quá tốt.” Gối lên trên đùi của anh, nhìn bầu trời đầy sao, trên mặt Hòa Hoan hiện lên ý cười, trong đôi mắt sáng như ngôi sao kia lộ ra chút thần thái khác thường.

Nhìn cô, Doãn Mặc thần nhiên nở nụ cười, “Hòa Hoan, về sau không được lại quấy rối não loạn như vậy nữa, biết không?” Lấy tay gạt đi sợi tóc dính trên trán cô đi, trong miệng lại không tiếng động thở dài một hơi.

Không biết từ khi nào, tiểu oa nhi tình quái kia đã trưởng thành nên bộ dáng hiện tại, thời điểm nhìn cô, thế nhưng thường thất thần.

“Đã biết, Doãn ca ca.” An tâm nằm ở trong ngực của anh, Hòa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại, không một chút chú ý tới người đàn ông thần sắc ngày càng u ám kia không thể khống chế tiếng ho nhẹ.

Ho nhẹ hai tiếng, Doãn Mặc thật sâu hít vào thở ra một hơi, “Hòa Hoan, Hòa Tự ngày kia sẽ trở về đây.”

“Ca ca muốn trở về rồi? Thật vậy chăng?” Hòa Hoan mạnh mẽ ngồi dậy, vui mừng ngăn ngừa qua đi, lại hé ra khuôn mặt nhất thời xụ xuống, “Doãn ca ca, không phải anh đã nói với ca ca cái gì chứ?”

“Không có a, từ nhỏ đến lớn, Doãn ca ca khi nào thì bán đứng em?” Điểm điểm cái mũi của cô, Doãn Mặc về mặt sùng nịch nở nụ cười.

“Vậy là tốt rồi, em vậy yên tâm rồi, anh nói ca ca lần này sẽ ở bao lâu đây?” Chớp một đôi mắt to, Hòa Hoan lẳng lặng yên nhìn bầu trời đêm, cố gắng nhớ lại bộ dáng Hòa Tự trong đầu, nhưng là nửa ngày sau cô lại lắc đầu cười khổ.

“Làm sao vậy? Yên tâm đi, có Doãn ca ca ở đây, Hòa Tự sẽ không đem em làm gì đâu.” Nghĩ đến cô là lo lắng trở về bị xử phạt, Doãn Mặc vội vàng ra tiếng an ủi nằng.

“Không phải, em đang suy nghĩ không biết ca ca lớn lên bộ dáng như thế nào nữa, em một chút ấn tượng đều không có, Doãn ca ca, anh nói cho em biết có phải ca ca cũng không nhớ đến bộ dáng của em là gì nữa rồi?”

“Đưa ngược, làm sao có thể? Em là em gái mà hán yêu thương nhất.” Doãn Mặc nhẹ nói nói, cho dù Hòa Tự không ở bên cô, nhưng là hán biết Hòa Tự cho đến giờ vẫn không giảm chút yêu thương nào đối với cô, thậm chí sớm đã theo năm tháng tiến sâu vào trong cốt tủy, sáp nhập vào trong máu. .

“Nhưng anh ấy cũng không đến thăm em?” Chu miệng lên, hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang xụ xuống.

“Hòa Tự nói, lần này về sẽ không đi nữa, vĩnh viễn bồi ở bên cạnh em, được không?” Nhìn cô khổ sở, lòng mình thế nhưng cũng không hiểu sẽ đau nhói.

“Thật sự?”

“Đương nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 14: Quá tổn hại thuần phong mỹ tục

Trong buổi tối này, sắc mặt Doãn Mặc Minh đều là màu đỏ tím, anh dám khẳng định đây hết thảy đều là có người thiết kế trước, hơn nữa người này rất quen thuộc anh, hơn nữa còn rất quen thuộc người nơi này. .

“Điều tra tất cả máy camera theo dõi, nhất là theo dõi ở đường đi tới hậu trường.” Anh lúc này đã lại bộ dáng tây trang chỉnh tề, nhưng là khuôn mặt hăng nham nở nụ cười nay lại tràn đầy lạnh lùng.

“Không cần nhìn, tôi đã sớm điều tra rồi, thật là không phát hiện ra, chính là ——” nói tới đây, Diệp Toàn muốn nói lại thôi. ...

“Áp a áp ứng, nói.” Mở trừng hai mắt, Doãn Mặc Minh ngửa đầu rót rượu vào ly, vốn là đang chóng mặt, lúc này về mặt càng mơ hồ.

“Tôi nghe người ta nói, Doãn Mặc đã trở lại, hơn nữa có tin tức nói, Hòa Tự cũng sắp trở về.” Diệp Toàn thần nhiên nói, hôm nay ở đây gió thổi mây phun, Doãn Mặc cùng Hòa Tự đột nhiên trở về, chắc hai nhà hắc bạch sẽ nổi lên một trận sóng to gió lớn.

Nhưng là lúc này đây, ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng, hết thảy cũng không thể biết trước.

“Ý của cậu là nói, chuyện đêm nay cùng Doãn Mặc có quan hệ?” Doãn Mặc Minh mày nhíu lại, nếu quả thật là tiểu tử đó làm, anh ——

Vừa nghĩ tới, Doãn Mặc có lẽ đang trốn ở góc nào đó nhìn anh xấu mặt, Doãn Mặc Minh đã cảm thấy tức giận không có chỗ phát, trong lòng dây cung đang căng đột nhiên đứt phụt một tiếng. .

“Đây chỉ là phỏng đoán, không thể nào chứng minh thật.” Diệp Toàn nhẹ giọng nói, dù sao bắt trộm phải có tang chứng, bắt kẻ thông dâm phải có bằng chứng, lúc này không có bất kỳ chứng cứ nào, hết thảy đều chỉ có thể xem như phỏng đoán.

“Trước mắt anh ta ở nơi nào?” Lại rót một ly rượu, Doãn Mặc Minh về mặt phiền chán nói, xem ra năm nay anh nghĩ muốn an an ổn ổn là không có khả năng. ..

“Không biết, phải người đi đến nay cũng chưa có tin tức trở về.” Tựa tại trước bàn, Diệp Toàn về mặt dày nói, đánh một cái ngáp thật dài, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Đi dò tra anh ta và Hòa Hoan có quan hệ gì không?” Dùng sức khịt khịt mũi, Đoan Mộc Minh tựa hồ nghe thấy được vị của một loại âm mưu.

“Điều tra rồi, bọn họ chẳng qua là cùng lớn lên ở một cô nhi viện, cái khác, hoàn toàn không biết gì cả, hình như không có gì liên hệ máu mủ gì.” Nói xong, Diệp Toàn lại đánh một cái ngáp, “Được rồi, chuyện còn lại chính cậu nghĩ đi, tôi đi ngủ trước.” Nói xong, anh chậm rãi đi tới phía cửa, đang kéo cửa đột nhiên quay đầu lại ..

“Còn có cái kia? Hôm nay cậu xem con nhóc tôi đưa đến trong phòng cậu, về phần chuyện còn lại làm như thế nào, không cần tôi dạy cho cậu đi, còn có, trăm ngàn không cần lại lấy tạo hình như vậy xuất hiện, quá hủy hoại thuần phong mỹ tục, thật sự.”

“Cậu.” Đoan Mộc Minh nhất thời chán nản, ngay sau đó, đã nhìn thấy một cái ly từ không trung bay tới cái cửa, bịch một tiếng, đùng phải trên ván cửa phát ra một âm thanh thanh thủy. ...

“Hòa Hoan, tốt nhất đừng để tôi gặp lại cô.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói, cả đời này, anh và cô đã kết thù rồi, Nhị thiếu luôn luôn hô mưa gọi gió làm sao lại để cho một con nhóc đùa giỡn trong tay, cho dù là em gái của Hòa Tự cũng không được.

Đúng lúc này, đang mùi mùi thơm của mì ăn liền Hòa Hoan đột nhiên thỉnh linh hất xì một cái, dùng sức hít mũi, cô tiếp tục chăm chú vào bát mì ăn liền.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 15: Hôn giải nhất

“Nhìn em xem, như thế nào lại giống như trước đây vậy, về mặt khi được ăn này thật là.” Doãn Mặc về mặt sùng nịnh nhìn cô, cầm lấy khăn mềm lau sạch trên mặt và quần áo dính mỡ của cô.

“Doãn ca ca, anh một mình chạy đến đây như vậy có thể bị người đại diện mắng không a? Thời điểm lần trước em thấy cô ấy, cảm giác cô ấy thật hung dữ nha.” Hòa Hoan về mặt khoa trương nói, giống như cô ấy đang ở trước mặt cô vậy, còn không tự giác co lại cổ.

“Em nói là Lãnh Mỹ a?” Nhìn biểu tình khoa trương trên mặt cô, Doãn Mặc không tự chủ nở nụ cười, “Người cô ấy không xấu, chỉ là tính tình có điểm lạnh lùng.” ..

“Phải không? Nhưng là em rất sợ cô ấy.” Như là phối hợp với lời nói của cô, cả người cô cũng không khỏi run run.

“Yên tâm đi, có anh ở đây, cô ấy sẽ không làm gì em đâu.”

Sát lại bên tai cô thì thầm, dưới ánh sáng ngọn đèn đường, da thịt của cô tỏa ra một loại ánh sáng như trân châu thượng hạng, trên má hiện lên hai vệt ửng hồng như là đào mặt chín làm cho người ta không nhìn được muốn cắn lên một ngụm.

Nhìn mặt của cô, bất tri bất giác, Doãn Mặc đột nhiên ngây ngốc.

“Doãn ca ca, hồi hồn đi, hồi hồn.”

Thời điểm hoàn hồn lại, đã nhìn thấy Hòa Hoan không ngừng ở trước mắt anh vẫy tay, vốn là ánh mắt tròn vo giờ lại trừng lớn như cái chuông đồng.

“Ách? Sao. Làm sao vậy?” Doãn Mặc nói lắp bắp, nghĩ đến cô là nhìn thấu tâm tư của mình, cho nên vội vàng nhìn sang chỗ khác.

“Em muốn hỏi anh, ca ca khi nào thì trở về?” Hai chân ngồi xếp bằng ở trên sàn nhà, đầu đầy tóc đen rối tung trên vai, càng thêm phụ trợ cho khuôn mặt nhỏ nhắn nõn nà như ngọc lộ trơn bóng, môi đỏ mọng mở ra khe lại, rõ ràng đang nói cái gì, nhưng là Doãn Mặc một chút âm thanh cũng không nghe được. .

Hồn phách giống như thoát ra khỏi người, ánh mắt của anh nhìn cô chăm chăm, cuối cùng ma xui quỷ khiến ôm lấy eo cô.

“Doãn ca ca, Doãn ca ca.” Hòa Hoan ngờ ngác nhìn anh, lúc tiếng Doãn ca ca thứ ba của cô còn chưa hô ra, Doãn Mặc mạnh mẽ hôn lên môi cô. .

Nhẹ nhàng cắn cắn, ôn nhu mút lấy, hàng mi rủ xuống che đi đôi mắt hiện lên nét tà mị, thời điểm một loại dục vọng nguyên thủy sắp trỗi dậy, anh gắt gao đem cô ôm vào trong lòng.

“Hoan Hoan, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Anh thì thầm nói, gian nan nuốt nước miếng một cái, bị tình huống thỉnh linh xảy ra làm cho hoảng hốt.

Anh vẫn luôn đem cô thành em gái mà anh yêu thương nhất, làm sao có thể? Làm sao có thể làm như vậy? ..

“Doãn ca ca, anh không sao chứ?” Đang nâng mặt của anh, Hòa Hoan nháy mắt một cái nhìn anh chăm chăm.

“Em Không tức giận?” Doãn Mặc chợt đột nhiên ngẩng cả người, bây giờ cô không phải nên cho anh một cái tát hay sao?

“Tức giận ? Vì sao a?” Hòa Hoan vẽ mặt nghi hoặc nhìn anh, so với việc cô tìm Ngu Lang kia, Doãn ca ca hôn là giỏi nhất rồi, ngày nào đó hẳn là thử lại một lần? .

Thời điểm cô nghĩ như vậy, Doãn Mặc đột nhiên cả người đánh một cái run run.

“Doãn ca ca, anh rất lạnh sao?”

Khi bàn tay nhỏ bé của cô vuốt lòng bàn tay anh thì Doãn Mặc đột nhiên giống như bị điện giật rút tay về.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chương 16: Nước phù sa không chảy ruộng ngoài

Trong thành phố mọi âm thanh đều đã tắt, những ánh sao nhỏ như ẩn như hiện, tản mát ra một chút ánh sáng chiếu lên con đường mọi người về nhà, thành phố ánh đèn nê-on vẫn sáng như vậy, tại...nơi bóng đêm này lại tản ra một loại hương thơm lay động phong tình khác thường...

Trên sô pha, Hòa Hoan đã ngã chổng vó tứ chi nằm trên đó, tóc đen tùy ý sỏa trên sô pha, lông mi như cánh bướm chăm chú nhấp nháy, chơi rất vui vẻ, miệng còn không ngừng thổi bọt khí.

Ngồi xồm một bên sô pha, nhìn vậy bộ dáng đáng yêu như vậy, Doãn Mặc không khỏi nở nụ cười.

Đúng lúc này, chiếc điện thoại ít ai biết số được lại vang lên.

“Doãn Mặc, là tôi.” Trong tai nghe truyền đến một âm thanh trầm thấp mà từ tính vang lên, trong đêm này nghe như được uống một ly rượu lâu năm làm cho người ta say.

“Ừ, khi nào thì trở về?” Ngón tay vuốt vuốt trên tóc Hòa Hoan, khóe môi Doãn Mặc gợn lên thành độ cong đẹp mắt.

“Ngày mai lên máy bay, phòng chừng buổi tối có thể tới.” Nói xong, kia đoàn truyền đến một đạo thật dài tiếng thở dài, “Hoan Hoan cô ấy. . . . Có khỏe không?”

“Nếu như quan tâm cô ấy như vậy, vì sao lâu như vậy cũng không trở về xem cô ấy? Cậu có biết hôm nay cô ấy hỏi tôi cái gì sao?” Nhìn khóe miệng cô chảy ra một chất lỏng trong suốt, Doãn Mặc cười càng thêm sâu.

“Cái gì?” Trong tai nghe truyền tới một âm thanh đột nhiên tăng cao vài phần, tựa hồ bộ dáng như có chút vội vàng. .

“Cô ấy hỏi tôi, cậu có thể còn nhớ rõ bộ dạng của cô ấy hay không.” Doãn Mặc thanh âm rất nhẹ rất nhạt, nhưng trong đêm yên tĩnh này lại không hiểu sao nghe lại có vẻ đau lòng chua xót.

“Hoan Hoan cô ấy bây giờ đàn ở đâu ?Đang cùng cậu ở cùng nhau sao?”

“Ừ, cô ấy ngay bên cạnh tôi, nhưng là đã ngủ rồi, Tự, cậu biết không? Hình dáng ngủ của cô ấy thật đáng yêu, làm cho người ta nhìn không được nghĩ cần một ngụm.” Ngón tay thon dài quét nhẹ qua cánh môi đỏ mọng của cô, Doãn Mặc cúi đầu nở nụ cười

“Doãn Mặc, tôi cảnh cáo cậu, cách xa cô ấy một chút, nếu không đừng trách tôi trở mặt.” Quả nhiên âm thanh lạnh lùng nháy mắt đã khôi phục lại, cái loại cảm giác này thật giống như đang ở mùa hạ lập tức chuyển sang mùa đông.

“Tự, đừng như vậy mà, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, tôi nhưng là anh em tốt nhất của cậu, chẳng lẽ cậu đối với cô ấy có ý đồ gì?” Doãn Mặc không chút để ý hỏi, đứng lên, lẳng lặng tiêu sái đến trước cửa sổ. .

Điện thoại đột nhiên có một khoảng yên lặng rồi đập máy.

Nghe trong loa truyền đến thanh âm “Tí tách tí tách tí tách.”, Doãn Mặc bất đắc dĩ lắc đầu, tùy tay đưa điện thoại di động ném tới một bên.

Lấy ra một điều thuốc, châm, sau đó hít thật sâu một hơi, cửa sổ sát đất rộng lớn phản chiếu ánh ngược một bóng dáng cao lớn tiêu điều, đôi mắt kia vốn dĩ tràn ngập ý cười, không biết có phải do bóng đêm mà dần nhuộm màu mê ly hay không. ..

Đêm trở nên thê lương mà lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 17: Làm bạn gái của anh, được không?

Thời điểm tia sáng đầu tiên xuyên qua đám mây chiếu sáng một vùng, một ngày mới liền báo hiệu bắt đầu. .

Đánh một cái ngáp thật to, Hòa Hoan chậm rãi mở mắt, nhưng ngay sau đó, cô liền sững sờ tại chỗ, miệng giương thật to, đủ để nhét đầy một quả trứng gà.

Ở bên người của cô, Doãn Mặc lẳng lặng nằm ở nơi đó, da thịt trắng nõn lộ ra một chút màu hồng, ngũ quan thanh tú lại mang theo một chút tuần tú, anh tuần lại không mất ôn nhu! Trên người anh phát ra khí chất thực phức tạp, như là các loại khí chất hỗn hợp, nhưng ở bên trong anh tuần cùng ôn nhu này, vừa có chính anh linh hoạt kì ảo cùng tuần tú.

Một người đàn ông hoàn hảo như vậy đích thị sẽ làm cho mọi người phụ nữ phải điên cuồng.

Gian nan nuốt nước miếng một cái, Hòa Hoan thật cẩn thận vươn tay ra, đầu ngón tay vừa chạm đến da mặt còn mịn màng hơn phụ nữ kia đột nhiên như bị điện giật lại rút tay về, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn thế nhưng không tự chủ đỏ lên.

Cứ như vậy ngơ ngác nhìn mặt anh, thậm chí ngay cả anh mở mắt khi nào cũng không biết.

“Nha đầu ngốc, nhìn đủ chưa? Lại nhìn nữa mà nói..., nước miếng đều phải chảy xuống.” Ngón tay thon dài quét nhẹ qua đôi môi cô, Doãn Mặc vẽ mặt ôn nhu nở nụ cười.

“Ách? Làm sao?” Hòa Hoan vội vàng lau chùi khóe miệng, tới khi nhìn thấy khuôn mặt đàn ông nở nụ cười xấu xa kia mới ý thức được mình là bị anh đùa bỡn, “Doãn ca ca, anh lừa em” Nói xong, cô làm bộ muốn đánh anh, nhưng là ngón tay nhỏ bé trong không trung lại bị anh nắm lấy.

.

“Hoan Hoan” nằm lý ở trên giường, nghiêng đầu nhìn cô, bộ dạng của Doãn Mặc bây giờ có một loại chết tiệt mê người cùng gọi cảm, nhất là anh cố ý đè thấp thanh âm của mình như ma lực vô tận, làm cho người ta bất giác không tự chủ được có điểm say.

“Ừ?” Giống như bị thôi miên, trong đôi mắt của Hòa Hoan đầy vẻ mê ly.

“Anh bộ dạng có đẹp trai không?” Doãn Mặc lẩm bẩm nói, cầm bàn tay mềm mại của cô, khóe môi khẽ nhếch, gọi lên một độ cong.

“Đẹp” Hòa Hoan tỉnh tỉnh mê mê gật gật đầu, cả người không thể động đậy giống như bị thuật định thân.

“Vậy. Làm bạn gái của anh, được không?” Thanh âm của Doãn Mặc càng thêm ôn nhu, sâu trong đôi mắt lại bắn ra ngàn tia điện lưu, cố ý mê hoặc như vậy đối với Hòa Hoan hay náo loạn nhưng là người cần bản vốn không có kinh nghiệm tình trường mà nói không thể nghi ngờ là một kích trí mạng.

“Doãn ca ca” Về mặt Hòa Hoan đầy mê mẩn nhìn anh, trong đầu phẳng phất như có hai Hòa Hoan nhỏ đang không ngừng đánh nhau, một người la hét “Được”, một cái lại la hét “Không được”.

“Gọi tôi là Mặc” Nâng lên cằm của cô, Doãn Mặc cúi đầu nở nụ cười, “Ngoan, kêu một tiếng.”

Trong đôi mắt mang tia điện thôi miên kia, tất cả thần trí của Hòa Hoan đều giống như bị đoạt đi rồi.

“Mặc” cô nhẹ giọng kêu, bàn tay bị anh nắm giữ không ngừng run rẩy.

“Thực ngoan, từ hôm nay trở đi, làm bạn gái của anh, được không?” Nhìn cô, trên mặt Doãn Mặc cười càng thêm sáng lạn, tuy rằng anh cũng biết, dùng phương thức như thế mới cô đáp ứng không phải quang minh lỗi lạc, nhưng không biết vì sao, một khắc này, anh lại có xúc động muốn làm như vậy.

Anh phải làm như vậy, anh nhất định phải làm như vậy.

“Được.” Thời điểm cô còn chưa nói xong từ “Được”, cửa phòng rồi đột nhiên bị người đập ra.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 19 : Đem cô gả cho tôi, được không?

Editor: thanh huyền

“Cái gì a?”

Ngồi ở trên đùi Hỏa Tự, Hỏa Hoan không ngừng dao động, hưng phấn như đứa bé, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhìn khiến cho người nhìn không được muốn cắn lên một ngụm.

“Em nghe hẳn nói đùa, trong mồm chó nhà không ra ngà voi.” Ném cho anh tôi một cái ánh mắt cảnh cáo, Hỏa Tự thần nhiên nói, lập tức con người nháy mắt cũng không nháy nhìn chăm chú vào Hỏa Hoan, vài năm không thấy, tiểu nha đầu cao lớn, nhưng những năm qua, như vậy ngồi ở trên người anh, thế nhưng cũng làm cho anh có một loại cảm giác khát khô cổ khó nhịn.

“Tự, tôi nhưng kiện cậu phi báng a, huống hồ trong mồm nhà các người chó có thể phun ra ngà voi sao? Nếu là thật nói vậy, cậu rõ ràng bán cho tôi tốt lắm.” Không cam lòng chịu vắng vẻ, Doãn Mặc than thở thì thầm nói.

Liếc xéo anh ta liếc mắt một cái, Hỏa Tự trực tiếp lựa chọn không nhìn, ai có thể nghĩ đến điện ảnh và truyền hình, tổ lấy Lãnh Mặc thì Doãn Mặc cũng sẽ có như thế gả mẹ một mặt, một màn này nếu bị cái kia chút cái gọi là fan nhìn đến sẽ học máu a.

“Ca ca, anh lần này có thể theo giúp em thật lâu hay không?” Giọng mới trước đây giống nhau, Hỏa Hoan thật mạnh hôn một cái gương mặt của anh, lập tức “Khanh khách ~~~” cười.

“Lần này trở về ca ca sẽ không đi rồi, cứ như vậy vĩnh viễn cùng em, được không?” Nhiều điểm đầu mũi của cô, Hỏa Tự về mặt sùng nịch nở nụ cười.

“Được” như là đứa nhỏ không rành thế sự, Hỏa Hoan về mặt thuần chân nở nụ cười.

“Ừ, đến trường đi thôi, lái xe ở bên ngoài chờ.” Nhìn xem thời gian cũng không còn nhiều lắm rồi, Hỏa Tự đơn giản ôm cô đứng lên.

“Không cần, anh có phải vừa muốn thừa dịp em đến trường thời điểm rời khỏi hay không?” Xem ra vốn khuôn mặt nhỏ nhắn cảnh xuân tươi đẹp nhất thời xụ xuống, cái miệng nhỏ nhắn cong lên hé ra, Hỏa Hoan về mặt thống khổ nhìn của anh.

“Sẽ không, ca ca cam đoan lúc em tan học, anh khẳng định ở cửa trường học chờ em, được không? Không tin, chúng ta ngoéo tay.” Nói xong, Hỏa Tự đưa ra ngón tay út.

“Nói chuyện có thể coi là sỗ nha” dùng sức phác thảo ngón tay của anh dùng sức kéo vài cái, Hỏa Hoan trong con người sáng trông suốt, “Lại lập một lời thề, nói dối anh là tiểu Cầu, không, là con gấu chó.”

“Được, là con gấu chó.” Lấy lược chậm rãi chải vuốt sợi tóc cô hỗn độn, Hỏa Tự thần nhiên nở nụ cười, “Mau đi đi, nếu không đến muộn.”

“Vậy được rồi, em đi rồi, ca ca Saionara, Doãn ca ca Saionara.” Nói xong, cô kiễng mũi chân ở trên gương mặt Hỏa Tự lại ấn xuống một cái hôn.

“Hoan Hoan, còn có anh.” Chỉ chỉ gương mặt của mình, Doãn Mặc như tên trộm nói, phúc lợi như vậy nhưng là không hưởng trắng không hưởng.

Nhìn anh, Hỏa Hoan đưa ngón tay đặt ở trên môi của mình, sau đó bả một chút 搥 hướng về phía mặt của anh, “Em đi đến trường sao, buổi chiều gặp.”

Nhìn một ít bóng dáng nhảy nhảy dựng, Doãn Mặc dùng sức dụi dụi mắt con người, không thể tin được tiểu cô nương này thanh thuần đáng yêu thật sự cùng tiểu ma nữ tối hôm qua cái kia là một người sao?

“Nhìn cái gì vậy? Để ý xem ở trong ánh mắt không nhỏ ra được.” Hỏa Tự lạnh lạnh nói, dùng sức đá anh một cước, ngó ngó cái kia nước miếng đều phải chảy xuống bộ dáng sắc lang.

“Tự, chúng ts thương lượng một chút được không? Chờ Hoan Hoan lớn hơn nữa một chút, cậu đem cô gả cho tôi, được không? Tôi cam đoan sẽ đối với cô tốt.”

“Năm mơ, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai*, Mẹ Hổ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 20: Có ít người không hy vọng cậu trở về

Trong tủ rượu lấy ra một chai rượu, tự rót cho mình một ly, không hề nghĩ ngợi, Hỏa Tự trực tiếp từ chối

Em gái mà hần yêu thương nhất làm sao cứ như vậy giao cho người khác chứ, mặc dù thực tế mà nói thì người này cũng không đến nỗi, hơn nữa đối với Hoan Hoan cũng là yêu thương thật lòng, nhưng không biết vì sao, vừa nghĩ tới Hoan Hoan sẽ nằm trong lòng của người đàn ông khác, anh đã cảm thấy trái tim vừa nhói lại vừa đau

“Dù thế nào? Chẳng lẽ cậu còn muốn để cô ấy đặt ở trong nhà làm bà cô già hay sao? Cho dù là cậu nguyện ý, Hoan Hoan người ta còn không chịu đâu.” Doãn Mặc tức giận nói, đứng lên, một phen túm lấy ly rượu trong tay anh, ngửa đầu đem rượu bên trong uống sạch.

Nghe được lời của anh ta, Hỏa Tự về mặt ngăn ra, lập tức hờ hững nhìn hướng về phía ngoài cửa sổ.

Không có ai biết, anh là cỡ nào muốn, hạnh phúc của Hoan Hoan là anh cho.

“Không phản đối đi? Tự, thời điểm nên buông tay phải dừng cảm buông tay, cậu nên thời khắc phải nhớ kỹ, tôi vẫn luôn đứng sau lưng cậu, làm người phải luôn kiên cường.” Võ vũ lên vai Hỏa Tự, về mặt Doãn Mặc nở nụ cười trên tức.

Nhìn anh một cái, Hỏa Tự không nói gì, khuôn mặt phút chốc đã lạnh xuống.

“Mấy ngày hôm trước rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Tôi nghe nói Hoan Hoan gần đây trêu chọc phải một người?” Thanh âm của Hỏa Tự lạnh lùng, cùng bộ dáng tươi cười yếu ớt vừa rồi quả thực chính là như hai người.

“Không có việc gì, là tên côn đồ của vùng này, đã bị tôi xử lý rồi, yên tâm đi.” Nghiêng người dựa vào trên sofa, xuyên qua chất lỏng màu hổ phách, Doãn Mặc lặng lẽ nhìn anh, vài năm không thấy, Tự dường như trên mặt càng âm trầm hơn.

Anh và Tự giống như hai đầu trái đất, một băng, một hỏa, tuy nhiên lại không ai biết, nhìn lạnh như băng nhưng trong lòng nóng như lửa, bề ngoài thoát nhìn không có gì... nhưng lại làm anh càng trở nên lãnh khốc. .

“Vậy là tốt rồi” Hỏa Tự rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi, khi anh ngồi xuống bên cạnh người cũng tự rót cho mình một ly rượu, “Mặc dù biết nói như vậy có chút khách sáo, nhưng là vẫn cảm ơn cậu mấy năm nay chăm sóc Hoan Hoan.”

“Thôi đi, còn có thể nói tiếng người được không, đây là cho người nghe đấy sao?” Dùng sức đá anh một cước, Doãn Mặc ngửa đầu uống cạn ly rượu. .

Vỗ lên bờ vai của anh, Hỏa Tự cũng không nói gì.

“Bên kia mọi chuyện đều xử lý thỏa đáng sao? Phải biết rằng lão gia hỏa kia cũng không phải là dễ đối phó như vậy.” Từ trong túi lấy ra một điều thuốc, châm, sau đó hít thật sâu một hơi, trong màn sương lượn lờ bốc lên, đôi mắt thâm thúy kia cũng trở nên mê ly.

“Đã kết thúc rồi, hưởng hồ vì hần bán mạng mấy năm nay, hần cũng nên biết đủ.” Nhìn ngoài cửa sổ, Hỏa Tự thần nhiên nói, trong ngữ điệu không có một chút gợn sóng. .

“Vậy là tốt rồi, sau khi trở về tất cả nên bắt đầu lại một lần nữa, bắt quá ——” nhìn anh, Doãn Mặc muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy? Giữa chúng ta còn giấu diếm nhau chuyện gì sao?”

“Có ít người hình như không muốn cậu trở về”

“Thí dụ như nói ——”

“Thí dụ như nói Đoàn Mộc Minh”..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 21: Sủng nịch

Editor: thanh huyền

Khóe miệng lộ ra một chút ý cười hờ hững, Hỏa Tự theo trong lỗ mũi phát ra hừ lạnh một tiếng, “Hần không muốn làm cho tôi trở về tôi liền không trở lại sao? Bắt quá lâu như vậy không thấy, tôi đến thật sự là tưởng niệm hần đâu.”

Nhọt nhạt nếm một ngụm trong chén rượu, trên mặt của anh đã mang theo nồng đậm trào phúng.

“Tự, còn có một sự kiện tôi không biết nên hay không nên nói cho cậu biết?” Lúc nói lời này, Doãn Mặc đã ở trước người anh một thước có hơn, khi mà anh nói, đó là khoảng cách tương đối an toàn.

“Có nên hay không?” Hòa Tự về mặt nghiêng ngấm nở nụ cười, “Cái từ này dùng được, cậu nói đi.” Hai chân vén đặt ở cùng nhau, anh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Không biết Hoan Hoan là thế nào gặp được hắn , dù sao hiện tại.” Nhìn thoáng qua anh ta đột nhiên âm trầm xuống, Doãn Mặc vào một chút ngậm chặt miệng.

“Nói tiếp” môi mông khê mở, thanh âm rất nhẹ rất nhạt, trong mắt lại ẩn ẩn lộ ra một đạo ánh sáng lạnh.

“Đoan Mộc Minh đang ở cả thành phố tìm kiếm Hoan Hoan, hơn nữa tối hôm qua. Tối hôm qua còn.” Vừa nghĩ tới tối hôm qua anh lại vẫn giúp đỡ Hoan Hoan trên cột Đoan Mộc Minh, nhìn nhìn lại lúc này Hòa Tự kia âm tình bất định , Doãn Mặc thật sự là ngay cả chết đều có .

“Tối hôm qua làm sao vậy?”

Yên tĩnh trong không gian đột nhiên truyền đến từng đợt khớp xương “Bá bá bá ~~~” làm tiếng vang.

“Không có việc gì không có việc gì, cái kia. Tôi đã quên, Lãnh Mị để cho tôi hôm nay đi một chút tập luyện, tôi đi trước, buổi tối đừng quên đến xem tôi diễn xuất a.” Vừa dứt lời, Doãn Mặc đã muốn nhanh như chớp chạy không thấy.

Nhìn đến cửa đóng chặt, ánh mắt Hòa Tự càng hiển sâu thẳm, đem trong chén rượu uống một hơi cạn sạch, anh chậm rãi đứng lên.

Nhìn cả phòng nơi nơi có thể thấy được quần áo, sách vở, giấy, Con Rối, thậm chí bên trong còn kèm theo vài gói mỳ ăn liền, lác đác, anh về mặt bất đắc dĩ thở phào một cái.

Thu thập kia hỗn độn gì đó thì sách vở ở dưới một cái vật cứng làm cho anh lập tức ngậy ngậy cả người, cảm lên vừa thấy, đúng là một cái khung. Trong hình, Hoan Hoan ôm thật chặt cổ của anh, khóe miệng cười khê ý cười làm cho anh không khỏi cười một tiếng.

Ngồi ở trên sofa nhìn thật lâu, anh nhẹ nhàng đặt ở biên góc chỗ sofa, đứng dậy, yên lặng đem vệ sinh quét dọn một lần.

Nhìn phòng rục rờ hẳn lên, anh không khỏi nở nụ cười.

Nâng cổ tay nhìn xem bề ngoài, còn có một giờ mười hai giờ, nhớ tới anh đáp ứng Hoan Hoan sẽ ở cửa trường học đợi cô, nhìn xem thời gian cũng không còn nhiều lắm rồi, cảm lên áo khoác, anh xoay người đi ra ngoài.

Đây là một vườn trường đại học, công viên phân biệt, nơi nơi có thể thấy được cây cối xanh lá mạ còn có một ít trẻ con chưa thoát, lại toả sáng bùng bùng sinh cơ, so sánh với bọn họ, Hòa Tự đột nhiên phát hiện mình già đi.

Xa xa , liền thấy Hòa Hoan hướng bên này chạy vội mà đến, có nhiều lần đều thiếu chút nữa bởi vì đụng vào người khác mà té ngã, theo trong xe đi ra, nhìn cô, Hòa Tự không khỏi nở nụ cười.

“Ca ca” một cái con gấu ôm, Hòa Hoan mạnh mẽ nhảy vào trong ngực của anh.

“Như thế nào còn giống đứa bé, không sợ đồng học chê cười sao?” chỉnh lại tóc cô hơi có vẻ lộn xộn, Hòa Tự về mặt sùng nịch nở nụ cười.

“Cười liền cười , em yêu như vậy ôm anh, bọn họ không xen vào.” Nghịch ngợm le lưỡi, Hòa Hoan kiễng mũi chân trên gương mặt anh ấn xuống thật mạnh một cái hôn, “Ca ca, em đói bụng, mời em ăn cơm.”

“Được, đi thôi.” Đem cô lên trong xe, thời điểm đóng cửa xe, Hòa Tự rõ ràng cảm giác được phía sau một đạo ánh mắt sắc bén bắn lại đây, mỉm cười, anh bắt động thanh sắc rời đi.

Khi phía sau, một chiếc xe Benz màu đen vô thanh vô tức theo đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 22: Sẽ không từ bỏ ý đồ

“Ca ca, tại sao anh không ăn?” Trên bàn cơm, Hòa Hoan đầy mơ hồ không rõ hỏi anh, nhưng vẫn không quên nhét vào miệng mình một khối cà tím kho tàu.

“Ca ca không đói bụng, em ăn đi.” Nhìn cô, về mặt Hòa Tự ôn nhu nở nụ cười, cầm lấy khăn tay lau lên khóe miệng dính mỡ của cô.

“Nha” cúi đầu lên tiếng, Hòa Hoan tiếp tục đối với bàn đồ ăn trước mặt công thành đoạt đất, thẳng đến tiêu diệt hết mới thôi.

Từ từ uống rượu trong ly, xuyên qua phản chiếu của ly thủy tinh thấy khuôn mặt lạnh lùng của một người đàn ông, khóe môi Hòa Tự nâng lên một độ cong nhỏ.

“Hoan Hoan, em ăn trước, ca ca đi chào hỏi một người quen.” Nói xong, anh bung ly rượu lên đứng lên, hai người đàn ông nhìn nhau cười, khi anh ngồi xuống đối diện nói, “Diệp Toàn, đã lâu không gặp.”

“Thật là lâu, đã hai năm rồi đi, gần đây sống được không?” Diệp Toàn có thâm ý khác hỏi, trên mặt vẫn là nét cười ấm áp.

“Nhờ phúc của cậu, ít nhất còn có thể hít thở không khí của thành phố này.” Nâng ly chào hỏi, môi mông Hòa Tự hé ra nhấp ngụm rượu.

“Cậu vẫn như cũ, vẫn lạnh lùng như vậy.” Nhìn anh một cái, Diệp Toàn thở dài một hơi, “Lúc này nhìn thấy cậu, tôi thiếu chút nữa không nhận ra.”

“Phải không?” Không đáp hỏi lại, Hòa Tự ngẩng đầu liếc anh ta một cái, thời điểm quay qua nhìn Hòa Hoan, trong đôi mắt lại hiện ra một chút ý cười ấm áp, “Trở về nói cho Đoàn Mộc Minh, bắt kẻ anh ta vì sao muốn tìm Hoan Hoan, nhưng chuyện giữa tôi và anh ta không hy vọng sẽ liên lụy tới người khác, cậu hiểu ý tôi sao?”

“Hiểu được, nhưng mà lần này có chút khó.” Diệp Toàn lơ đãng nói, chỉ cần nghĩ tới khuôn mặt kia của Đoàn Mộc Minh, anh ta đã cảm thấy người từng đột rét lạnh.

Không có ai biết, thời điểm Đoàn Mộc Minh cười càng ngây thơ thuần khiết thì càng nguy hiểm, cái loại giết người vô hình này làm người ta buông lỏng phòng bị rồi cho người ta một kích trí mạng.

“Có ý gì?” Mây Hòa Tự nhú lại, nụ cười trên mặt nhất thời biến mất.

“Cậu xem trước một chút đi” Nói xong, Diệp Toàn đem một tờ báo đặt trước mặt anh.

“Đây là ——” nhìn người trong hình đó, Hòa Tự đột nhiên có một loại xúc động muốn cười, “Rất không tồi, vài năm không thấy, hành vi vì nghệ thuật của anh ta vẫn sinh động như vậy.”

“Đó là kiệt tác của em gái cậu, cậu cảm thấy lúc này cậu ta sẽ từ bỏ ý đồ sao?” Diệp Toàn thần nhiên nói, nâng chén làm một tư thế cung ly.

“Cậu nói cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hổ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chương 23: Em thích cậu ta sao?

“Cậu nói cái gì?”

Hòa Tự bất động thanh sắc hỏi, khóe mắt nhìn đến kia Hòa Hoan ngồi ở một bên ăn được mùi ngon thì trong con ngươi xẹt qua một đạo nghi hoặc.

“Nếu tôi nhớ không lầm, lệnh muội tên là kêu Hòa Hoan đi.” Đưa mắt nhìn cái tiểu cô nương kia cười vô cùng thuần, Diệp Toàn đột nhiên rất ngạc nhiên, cô thật sự là tiểu ma nữ kia trêu cợt Minh sao?

“Đúng vậy, tôi nghĩ phương diện này khả năng có cái gì hiểu lầm, chuyện muốn làm rõ ràng trước, nói cho Đoàn Mộc Minh tốt nhất không cần hành động thiếu suy nghĩ, cậu cũng không biết, tôi cũng không phải cái gì hảo tỷ khí nhân(người hiền lành), nhất là chuyện này còn quan hệ đến muội muội của tôi.” Hòa Tự lạnh lùng nói, chính là đáy lòng lại ẩn ẩn mang theo một tia bất an.

“Ha ha ~~~” Diệp Toàn chính là cười cười, lập tức từ trong lòng ngực lại móc ra vài tấm hình, “Anh nhìn lại này đi.”

Nhìn một cái, Hòa Tự đem ảnh chụp cầm lại đây, cũng đang tiếp theo nháy mắt cảm thấy toàn thân máu đều như là bị đông cứng cứng.

Cho dù trong hình chính là cái kia nữ tử quần áo lớn mật bại lộ, cho dù kia trang dung vô cùng đẹp đẽ, đẹp đẽ đến thậm chí đã muốn tròng lên phía trước, nhưng là anh vẫn là liếc mắt một cái liền nhìn ra, cô gái kia là Hoan Hoan, bởi vì cặp con ngươi kia linh động là không lừa được người.

“Ngày mai buổi tối mười giờ, quán bar Huyền Vũ, không gặp không về.” Nói xong, Diệp Toàn đứng lên, dù sao nên nói anh đã nói xong.

Nhìn anh ta, Hòa Tự không nói gì, chính là ánh mắt lại càng lạnh như băng.

Hướng về phía anh cười cười, Diệp Toàn xoay thân đi ra, đi ngang qua bên người Hòa Hoan thì còn hướng cô giơ ngón tay cái lên, lưu lại một nụ cười ý vị thâm trường đi ra.

“Ca ca, anh ta là ai vậy a? Như thế nào cảm giác là lạ ?” Vừa nhìn thấy anh ta rời đi, Hòa Hoan nhất thời bu lại, kỳ quái là, ca ca sắc mặt vì sao khó coi như vậy?

Trên mặt băng tuyết nhìn thấy của cô một khắc này như kỳ tích tan rã rồi, từ trong túi tiền lấy ra khăn tay lau sạch khóe miệng cô cùng quần áo dính dầu mỡ, Hòa Tự chậm rãi đứng lên.

“Ăn được hay không?”

“Ừ” thật mạnh gật gật đầu, Hòa Hoan giống như là tiểu meo meo thuận theo khi anh bên cạnh.

“Đi, về nhà trước đi, đêm nay có Doãn Mặc diễn xướng hội, hân cảnh cáo chúng ta phải đi.” Nhớ tới Doãn Mặc kia muốn nói lại thôi, Hòa Tự nắm tay chặt chẽ nắm lại.

“Ca ca, anh làm sao vậy?” Hòa Hoan không khỏi nhú mồm, tay anh sức lực thật lớn, nắm cánh tay của mình đều như là nứt xương.

“Không có việc gì” Hòa Tự nhẹ nói nói, kéo tay cô xoay người đi ra ngoài cửa, cũng đang mới vừa đi vài bước sau mạnh mẽ ngừng lại.

“Ca ca” ôm cái mũi, Hòa Hoan về mặt bất đắc dĩ nhìn anh.

“Hoan Hoan, nói cho ca ca, em có thích Doãn Mặc hay không?”

“Doãn ca ca? Thích a.”

“Phải không? Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hò Đờ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chương 24: Đặc biệt vui mừng

Một đêm kia, buổi biểu diễn dành riêng của Doãn Mặc làm chấn kinh cả thành phố, nhìn những người xung quanh hò hét khàn cả giọng, nhóm người đứng đưa cây phát sáng như muốn rút cả tay, Hoà Tự lộ ra một chút ý cười kì quái.

“Ca ca, Doãn ca ca hát thật hay, không phải sao?” Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn anh, Hòa Hoan dành cho anh một cái ôm.

“Bình thường thôi” Hòa Tự không có hứng thú nói, bất quá nhìn bộ dáng phong độ của tiểu tử đó trên sân khấu cũng không tồi.

Trên sân khấu, Doãn Mặc một thân áo trắng hát, nhảy, theo mỗi động tác biến hóa của anh, dưới sân khấu truyền ra vô số tiếng hét chói tai, vô số fan cầm cây phát sáng không ngừng đứng đưa, trong miệng reo hò tên của anh, mà Doãn Mặc hiển nhiên cũng không làm cho bọn họ thất vọng, sau một ca khúc nhẹ êm tai, lại gửi liên tiếp nụ hôn gió.

Dưới ánh đèn nhiều màu sắc, khuôn mặt anh nhìn như gần, lại như mơ hồ.

“Wase, ca ca, Doãn ca ca thật sự là đẹp trai ngây người.” Nhịn không được kích động trong lòng, Hòa Hoan cũng đi theo đứng lên, đúng lúc này, một chùm tia sáng chiếu tới, chiếu qua người cô rồi tới người bên cạnh.

Ngay sau đó, đã nhìn thấy cô mạnh mẽ ngồi xuống, hai tay ôm lấy đầu chui vào trong lòng Hòa Tự.

“Ách?” Hòa Tự lập tức ngây ngẩn cả người, “Hoan Hoan, làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

“Cái kia. Ca ca, bụng em có điểm không thoải mái, em đi toilet.” Nói xong, đem mái tóc buông xuống, cô vội vã hướng về phía toilet đi.

Nhìn bóng dáng hốt hoảng của cô, trong mắt Hòa Tự hiện lên một tia nghi hoặc, nhất là khi nhìn thấy một bóng dáng hình như đã từng quen biết, anh cũng đứng dậy theo sát đi ra ngoài.

Nhìn những người xem ca nhạc điên cuồng chen lấn cả lối đi, nhìn bóng dáng đang đuổi theo phía sau, Hòa Hoan chỉ cảm thấy trên đầu từng đám quạ đen bay qua.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Hai tay vòng ngực, Hòa Hoan về mặt đề phòng nhìn người tới, chẳng lẽ cô thật sự đã chọn phải người không nên chọn?

“Không có nha, chính là ngẫu nhiên gặp, thuận tiện lại đây chào hỏi thôi, dù sao, em cũng tặng cho tôi vui mừng thực đặc biệt.” Tựa vào trên vách tường, Doãn Mặc Minh lười biếng nói, vốn là không nghĩ tìm được cô nhanh như vậy, nhưng là trong nháy mắt cô ngoái đầu nhìn lại, khiến cho anh có một loại

xúc động không rõ, anh vốn là loại người tùy tính.

“Tôi hôm nay không có thời gian cùng anh chơi, lần khác, được không?” Gọi lên một nụ cười câu hồn đoạt phách, Hỏa Hoan chạm nhẹ cằm của anh, kiễng mũi chân, trên đôi môi mỏng đỏ ửng xuống một nụ hôn nhẹ.

Thân mình cứng đờ, Đoàn Mộc Minh thân nhiên nở nụ cười, nhất là khi khóe mắt liếc về thân hình trong góc thì nụ cười càng sâu hơn, thời điểm Hỏa Hoan buông anh ra, anh liền mạnh mẽ kéo cô vào trong lòng, trong lúc cô còn đang ngu ngơ, mạnh mẽ hôn lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 25: Hôn gió

editor: thanh huyền

Tránh ở góc chỗ, Hỏa Tự hai mắt nguy hiểm nhấp lên, cúi tại bên người hai tay gắt ga nắm thành hình quả đấm, thật sâu hít vào một hơi, lại chậm rãi phun ra, khoảng cách qua đi, anh xoay người đi ra.

“Bảo bối, nhớ kỹ anh gọi là Đoàn Mộc Minh, từ nơi này một khắc bắt đầu, em là nữ nhân của anh.” Thoáng nhìn bóng người kia biến mất, Đoàn Mộc Minh bỗng đứng buông cô ra, khóe miệng một ít cười thoạt nhìn đáng giận cực kỳ.

“Đi tìm chết” ngay sau đó, một cái tát thật mạnh đến trên mặt của anh, rất nhanh sửa sang tóc dài, Hỏa Hoan thờ phỉ phỉ nói, trong lòng đột nhiên bị một loại tức giận thỉnh linh xảy ra.

“Lại đánh tôi?” Đoàn Mộc Minh trên mặt chẳng những không có một tia tức giận, ngược lại trên mặt cười càng thêm sáng lạn cùng diêm dúa lẳng lơ, giữ tay nhỏ bé của cô, tiến đến bên môi, nhẹ nhàng hôn xuống một cái hôn, “Tôi thích nữ nhân có cá tính, nhưng là phải nhớ kỹ một chút, trăm ngàn không cần đem dã man cũng cho rằng cá tính, nữ nhân như vậy không đáng yêu.”

Thanh âm của anh rất nhẹ thực nhu, tại... điểm mệnh môn ban đêm như một luồng gió nhẹ từ từ thổi vào đáy lòng.

“Đáng yêu?” Hỏa Hoan trên mặt đột nhiên lộ ra một loại biểu tình rất kỳ quái, “Anh không biết sao? Kia hai chữ cùng tôi không quan hệ.” Nói xong, bỏ ra tay, cô xoay người hướng bữa tiệc khách quý đi đến, cũng đang mới vừa đi hai bước lại đột nhiên xoay người qua, “Tôi cảnh cáo anh, bắt kẻ anh là ai, nếu anh lại như vậy đi theo tôi mà nói..., đừng trách tôi không khách khí.”

Khóe môi gọi lên một chút độ cong, Đoàn Mộc Minh vút cho cô một cái hôn gió, xoay người không nói một lời bỏ đi.

Chùm tia sáng Ngũ quang thập sắc theo bốn phương tám hướng bắn lại đây, tại... này hôn ám dừng, cái kia bóng dáng thon dài thoạt nhìn đúng là cao ngất như vậy, chết tiệt, nhưng lại làm cho người ta tâm cũng không khỏi rung rung xuống.

“Hỏa Hoan, mày thật sự là muốn chết, nam nhân như vậy chỉ thích hợp điều - tình, mày bây giờ rốt cuộc đang suy nghĩ gì?” Dùng sức vỗ vài cái đầu óc của mình, Hỏa Hoan than thở thì thâm tiêu sái trở về chỗ ngồi.

Trên đài, Đoàn Mộc hát chính một ca khúc tình cảm rất đau đớn, tại cái đó phóng đại trên màn ảnh, cặp con người kia trong ngày thường tà mị trong lúc này lại là đã trần ngập cảm xúc thương cảm, nhất là thời điểm ngược mắt, bên trong bi thương giống như là muốn tràn ra.

Dưới đài, vỗ tay như nước.

Ngồi lại chỗ ngồi, Hỏa Hoan lại lập tức an tĩnh.

Nhìn cô một cái, Hỏa Tự liền mạyp tức giận trong lòng kia điên cuồng, theo bên cạnh người lấy ra một bó bách hợp mùi thơm ngát đưa cho cô, “Đi thôi.”

“Ách?” Hỏa Hoan lập tức ngăn cản cả người, khi thấy Hỏa Tự cặp con người kia sáng ngời thì thể nhưng không hiểu có một loại chột dạ.

“Em đã quên em đã nói muốn đưa Đoàn Mộc một bó hoa.”

“A, lập tức đi, lập tức đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 26: Đây là gì vậy?

Trên đường trở về, Hòa Hoan đặc biệt lặng yên, cùng người luôn lú lú thường ngày tựa như hai người.

Liếc xéo cô một cái, Hòa Tự dời tầm mắt về phía trước, “Không có gì muốn nói với ca ca sao?” Thanh âm của anh rất nhẹ rất nhạt, hoàn toàn nghe không ra một chút cảm xúc.

“Nói? Nói cái gì?” Giống như bị kinh hách(ngạc nhiên), Hòa Hoan mạnh mẽ bật lên, bất chợt, đầu cứ như vậy đụng phải mũi xe, “Ai da ~~~” một tiếng, cô lại ôm đầu ngồi xuống.

Đưa xe dừng ở ven đường, Hòa Tự thở ra một hơi, “Đau lắm hả? Như thế nào vẫn giống như đứa trẻ tấy má tay chân?”

“Còn không phải đều tại ca ca sao? Nếu ca ca không nói lời nói kì quái như vậy..., em làm sao có thể đụng vào đầu.” Cong lên khoe miệng, Hòa Hoan tức giận nói, đêm nay thật đúng là không hay ho, như thế nào chuyện xấu đều để cô gặp được.

“Là chính em kì lạ đi, anh cũng không phải lần đầu tiên hỏi như vậy, hưởng hồ lâu như vậy không thấy, em không muốn nói với anh gì sao? Nói thí dụ như em có bạn trai hay không.” Cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng xoa nắn, nhưng tầm mắt lại chưa từng rời khỏi người cô.

“Không có, anh cũng biết em không thích đàn ông.” Hòa Hoan vẻ mặt kiên định nói, tuy rằng mày vẫn như cũ nhú chặt, nhưng biểu hình trên mặt lại hòa hoãn đi nhiều.

“Vi sao không thích? Con gái lớn đều phải lập gia đình.” Đem tóc toán loạn của cô vén ra sau tai, Hòa Tự lặng lẽ đánh giá cô, thật không nghĩ tới đứa nhỏ anh ôm trong ngực lúc trước bây giờ đã lớn như vậy, giống như là chuyện chỉ trong chớp mắt.

“Em không cần lập gia đình, em chỉ cần có ca ca là đủ rồi.” Làm nũng tựa vào trong ngực của anh, Hòa Hoan ngọt nhon nhót nói, ở trong mắt của cô, tất cả đàn ông trên thế giới đều không bằng một đầu ngón tay của Hòa Tự.

“Đứa ngốc” Ở trên đỉnh đầu cô ấn xuống một nụ hôn nhẹ, Hòa Tự thân nhiên nở nụ cười, cúi đầu nhìn cô, vẫn không thể liên tưởng cô gái lúc trước và bây giờ với nhau.

“Hoan Hoan, ca ca có thể hỏi em một chuyện không?” Đem lọn tóc dài mềm mại của cô quấn trên đầu ngón tay, Hòa Tự làm như không để ý hỏi.

“Cái gì? Chỉ cần không phải nói để cho em lập gia đình..., anh hỏi đi.” Vuốt vuốt cúc áo trước ngực anh, Hòa Hoan thấp giọng nói, một luồng sợi tóc rủ xuống dưới, che đi một chút biểu tình trên mặt cô.

“Em quen biết Đoàn Mộc Minh sao?” Hòa Tự nhỏ giọng hỏi, không nháy mắt nhìn cô, sợ sẽ bỏ sót biểu tình nào đó trên mặt cô.

“Đoàn Mộc Minh? Đó là ai vậy?” Hòa Hoan không trả lời mà hỏi lại, từ trong ngực của anh chậm rãi ngẩng đầu lên, “Anh ta là người em nên quen biết sao?”

“Không phải, anh chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi.” Nhìn cô, Hòa Tự muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói ra.

“Nha” đánh một cái ngáp thật to, tựa lưng vào ghế ngồi, Hòa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại, “Ca ca, mệt mỏi quá, em ngủ trước, lúc nào về tới nhà nhớ gọi em”

“Ngủ đi” đem ghế điều chỉnh lại cho cô, mày Hòa Tự không tự giác nhíu lại, xem phản ứng của Hòa Hoan tựa hồ là thật sự không biết, vậy một màn vừa rồi là thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 27: Như thế nào mới có thể rời đi?

Editor: thanh huyền

Ban đêm quán bar Huyền huyền vũ vẫn là tiếng người ồn ào, ngồi ở lầu hai chuyên thuộc về trong mái hiên, Đoàn Mộc minh nhọt nhạt mút lấy trong chén rượu, khi bên cạnh người, ngồi một nữ nhân thiên kiều bá mị, thịt bần ra hình dáng người cơ hồ toàn bộ dán tại trên người của anh.

“Nhị thiếu, anh lâu cũng không tìm người ta rồi, có phải có tân vui mừng liền đã quên cũ yêu hay không a?” Nữ nhân tiếng nói mềm mại cũng làm cho người tan đến tận xương tủy rồi, quay đầu nhìn cô ta một cái, Đoàn Mộc minh vẻ mặt tà mị nở nụ cười, ngón tay thon dài mềm nhẹ quét qua môi cánh

hoa của cô.

“Cho dù đã quên tất cả nữ nhân trên thế giới này, anh cũng sẽ không quên em a, hon~ey.” Cúi người tại cánh môi kia đồ bồng ản xuống một cái hôn nhẹ nhàng, Đoan Mộc Minh dùng sức sờ soạng một chút trước ngực kia cực đại rất tròn.

“Chán ghét, chỉ biết nói những những lời này dỗ người ta.” Nữ nhân về mặt giận dữ nói, cũng ngay sau đó mạnh mẽ chui vào trong ngực của anh.

“Tiểu yêu tinh” ở trên kiều đồn dùng sức vỗ một cái, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ xoay người đem cô đặt ở dưới thân mình, gấn bó cạp sát lẫn nhau, một phòng ngôn từ nũng nịu phóng đảng tại...này trong không gian to như vậy nhộn nhạo mở ra.

Chậm rãi đẩy cửa ra, Hòa Tự lẳng lẳng nhìn một màn này, khoe miệng có một chút giống như giương ý cười, hai tay vòng trước ngực đứng ở nơi đó, nhìn hai người trên sô pha kịch chiến, tựa hồ là vì phối hợp tiết tấu bọn họ, lại vẫn huyết sáo, còn kém chưa cho bọn họ chỉ huy dân nhạc.

Ngẩng đầu nhìn anh một cái, Đoan Mộc Minh trên mặt lộ ra một tia đắc ý cười, theo sau lại vui đùa cho cực đại rất tròn ở bên trong, nhẹ lay động chậm vãn về ở bên trong, toát ra một phòng cảnh xuân.

Hòa Tự đột nhiên nở nụ cười, Đoan Mộc Minh như vậy giống như là một đứa nhỏ khoe ra chính mình chiếm được kẹo, xoay người, nhặt được một cái ghế ngồi xuống, bung lên rượu trên bàn nhọt nhọt uống xong một ngụm nhỏ.

Ngoài cửa sổ, chùm tia sáng nhiều màu theo bốn phương tám hướng đánh tới, giữa sân một mảnh huyền ảo, đều nói cô đơn là một người cuồng hoan, mà cuồng hoan còn lại là một đám người cô đơn, nhìn bên ngoài ngợp trong vàng son hết thấy, Hòa Tự chợt đột nhiên có một chút hoảng hốt.

Lại hoàn hồn thì đối diện hai người dĩ nhiên chấm dứt chiến đấu, ngửa đầu rót hạ chén rượu, Đoan Mộc Minh thật dài thở ra một hơi.

“Đã lâu không gặp” nâng chén ý bảo, Hòa Tự thần nhiên nở nụ cười, ý cười lại rõ ràng không thể tới trong con ngươi.

“Rất là tưởng niệm đâu” một đôi bàn tay to vẫn đang ở thân thể nữ nhân xích - trắng trơn trên mềm mại dao động, cúi đầu thật mạnh hôn một chút môi của cô ta, Đoan Mộc Minh về mặt tà tứ nở nụ cười, “Có hứng thú hay không? Nghe nói anh mấy năm này trôi qua so với hòa thượng hoàn thành khổ.”

“Ha ha ~~~” chính là hơi hơi cười cười, Hòa Tự nặng lại đem tầm mắt chuyển hướng về phía ngoài cửa sổ, đã lâu chưa từng hưởng thụ quá thời khắc như vậy rồi, nhớ tới qua lại đủ loại, không tự chủ thở dài một hơi.

“Nói cho tôi biết, tôi làm như thế nào anh mới có thể lúc này rời đi thôi?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Chương 28: Mục tiêu kế tiếp

Một tay đẩy ra người phụ nữ như bạch tuyết dính trên người mình ra, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ đứng lên, đi đến phía trước cửa sổ, cùng anh nhìn cảnh sắc phía bên ngoài.

“Cậu liên như vậy sợ tôi sao? Tôi nghĩ tôi ở cũng không uy hiếp được cậu cái gì?” Xoay qua nhìn hấn một cái, về mặt Hòa Tự tự giấu nở nụ cười, “Cậu là ai a? Cậu nhưng là đường đường chính chính là nhị thiếu gia nhà Đoan Mộc, mà tôi, bất quá chính là một cô nhi bị người vứt bỏ, thân phận như vậy, cậu hình như không có lí do nào phải sợ tôi.”

“Thật sự là cô nhi sao? Hòa Tự, trước mặt người biết chuyện cậu không cần phải tỏ ra hồ đồ như vậy.” Ngửa đầu đem rượu trong ly một hơi cạn sạch, Đoan Mộc Minh đem ly rượu mạnh mẽ ném vào tường.

“A ~~~”

Ngay sau đó, một tiếng hét chói tai đem sự yên tĩnh trong căn phòng phá vỡ.

“Còn không rút ra ngoài cho tôi” quay đầu lại, Đoan Mộc Minh hung hăng tròn mắt nhìn người gây ra tiếng ồn, tiếp đó, về mặt lại vô tội nở nụ cười, “Bảo bối, lần khác gặp nha.”

“Cái kia. Em Được. Được.” Người phụ nữ ngồi trên ghế sô pha sớm đã biến sắc hoảng sợ, nhất là khi nhìn thấy biểu tình thay đổi trong chớp mắt đó thì khuôn mặt như hoa của cô ta lại càng trắng bệch, bất chấp quần áo chưa mặc chỉnh tề cũng lao ra khỏi phòng.

“Tính tình của cậu vẫn không tốt như vậy, nhưng không nghĩ tới hôm nay lại phát tác trên một người phụ nữ, Đoan Mộc Minh, sự khắc chế của cậu đúng là càng ngày càng kém.” Liếc mắt nhìn anh một cái, trên mặt Hòa Tự lộ ra một chút ý cười như có như không.

“Bớt nói nhảm đi, trước khi lão già kia chưa phát hiện ra cậu, cậu nên rời đi lúc này thôi.” Đoan Mộc Minh lạnh lùng nói, cùng bộ dáng phong lưu phóng

khoảng thường ngày kia giống như hai người khác nhau.

“Thật xin lỗi, lần này trở về tôi không có ý định sẽ rời đi, đột nhiên cảm thấy lưu lạc qua ngày như vậy thật không tốt, hiện tại tôi muốn ổn định lại.” Hòa Tự nói, hoàn toàn không để cảnh cáo của anh vào trong mắt.

“Cậu xác định?” Đoàn Mộc Minh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh, hai tay bên người đã siết thành nắm đấm.

“Đúng vậy” gật gù đầu, Hòa Tự hít vào một hơi thật sâu rồi thở ra, “Hôm nay tới nơi này là có một việc muốn nói cho cậu, mặc kệ kucs trước cậu và Hòa Hoan phát sinh cái gì, từ hôm nay trở đi, đều xóa bỏ đi, cô ấy không phải loại hình thích hợp cho cậu.”

“Ngà? Phải không?” Đoàn Mộc Minh đột nhiên nở nụ cười, “Xem ra cậu thực đề ý cái tiểu nha đầu kia, không cần nói cho tôi biết, cậu cũng yêu cô ấy.”

“Đoàn Mộc Minh” Hòa Tự về mặt đột nhiên trở nên lạnh như băng .

“Cậu kích động cái gì? Tôi bất quá là thuận miệng nói mà thôi, không ảnh hưởng đến vui đùa cậu cần gì phải đề ý.” Liếc anh một cái đầy khinh thường, Đoàn Mộc Minh lẳng lặng nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Bất quá có một câu tôi cũng muốn nói cho cậu biết, chỉ cần là vật tôi muốn, từ trước tới giờ đều không có gì là không có được, mà Hòa Hoan sẽ là mục tiêu kế tiếp của tôi.”

“Được thôi, nếu cậu dám động đến một sợi tóc của cô ấy mà nói..., tôi sẽ cho biết hậu quả là như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Chương 29: Chính là lỗi của người thấy

Editor: thanh huyền

Một đêm kia, anh ở bên ngoài lưu lại thật lâu, khi về nhà, Hòa Hoan đã nằm trên ghế sa lon đang ngủ, trong lòng vẫn đang ôm một món đồ chơi to.

Ngồi xổm trước mặt cô, Hòa Tự không tự chủ thở dài một hơi, ngón tay thon dài mềm nhẹ vung qua hai má non mềm trắng nõn , “Hoan Hoan, muốn anh làm sao bây giờ?”

Cho tới bây giờ, anh và Đoàn Mộc Minh rất ít nói vẫn là nhiều tiếng ở tai, không biết vì sao, nhìn Đoàn Mộc Minh kia tình thế bất buộc, trong lòng anh đột nhiên cảm nhận được một loại âm thầm sợ hãi. Người khác anh có lẽ không rõ, nhưng là đối với Đoàn Mộc Minh, cho dù là hóa thành tro, anh vẫn là có thể liếc mắt một cái liền nhận ra, đầu nhiều năm như vậy, đều muốn đối phương động vào rất rõ.

Thật dài thở một hơi, anh xoay người đem Hòa Hoan ôm lấy bỏ vào bên trên giường, nhìn cô chìm tĩnh ngủ, trong lòng đột nhiên một trận rung động, cúi người, đầu của anh chậm rãi thấp xuống, vốn định dừng ở mặt trên má hôn cứ như vậy đã rơi vào trên môi đỏ búng .

Giống nhau như bị chạm điện, ngay sau đó, Hòa Tự mạnh mẽ rút lui.

“Tự” cửa phòng ngủ đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm hoảng sợ, quay đầu vừa thấy đã nhìn thấy Doãn Mặc đang lẳng lặng đứng ở cửa, trên mặt là một loại biểu tình không dám tin .

Nhìn anh ta, Hòa Tự không nói được một lời tiêu sái đi ra ngoài.

Trong phòng khách, hai nam nhân ngồi mặt đối mặt, lại ai cũng không có mở miệng trước nói chuyện, chính là rượu trên bàn lại từng điểm từng điểm thiếu.

“Làm sao cậu tới nơi này? Chẳng lẽ nơi này so với khách sạn năm sao còn thoải mái?” Hòa Tự thần nhiên nói, nhẹ nhàng loạng choạng ly rượu trong tay, nhìn chất lỏng kia đậm kim sắc chậm rãi nhộn nhạo.

“Tự, nói cho tôi biết rốt cuộc là vì sao? Chẳng lẽ nói mấy năm nay cậu vẫn đang không có buông tha cho cô? Nhưng là dù nói thế nào, hai người chính là anh em, chẳng sợ chính là trên danh nghĩa .” Doãn Mặc con người nhảy mắt cũng không nhảy mắt nhìn, tay nắm ly rượu cũng đang hơi hơi run rẩy.

“Cái gì đều không cần nói, vừa mới chính là lỗi của người thấy.” Hòa Tự lạnh lùng nói, ngửa đầu đem chén rượu uống một hơi cạn sạch.

“Tự, nếu cậu còn thừa nhận tôi là huynh đệ của cậu, vậy cậu rõ ràng nói cho tôi biết, đối với Hoan Hoan, cậu rốt cuộc tính làm như thế nào?” Doãn Mặc trầm giọng hỏi, xem ra như ngọc trên mặt có tiền lạnh lùng.

“Hết thầy cũng sẽ không thay đổi, tôi là anh trai của cô, cô là em gái của tôi, không hơn.” Nói xong câu đó, Hòa Tự thật dài thở một hơi, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Tự”

“Biết không? Hoan Hoan đối với tôi, giống như là băng sơn trên Tuyết Liên – níu băng và hoa sen trắng, tôi sớm hai tay dính đầy máu tươi, cho dù là rơi vào tầng mười tám Địa Ngục đều là chết không có gì đáng tiếc, nhưng là tôi vẫn nguyện ý đem một mặt tốt đẹp nhất lưu cho cô, chẳng sợ như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 30: Em là của tôi

Lại một hoàng hôn bầu trời như máu, sau khi kết thúc một ngày học tập vô vị, Hỏa Hoan chạy thật nhanh như chạy trốn khỏi phòng học, thật sâu hít một hơi không khí bên ngoài, sau đó về mặt thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

“Hương vị liberdade a, thật sự là tuyệt vời.” Hai tay đưa về phía trước, cô làm ra một cái tư thế ôm lấy liberdade, nhưng kỳ quái là, không ôm đến liberdade, ngược lại chạm đến một thân thể ấm áp.

Ngay sau đó, cô bỗng dưng mở mắt, lúc thấy rõ người trước mắt thì “Đặng đặng đặng ~” lui về phía sau vài bước.

“Anh. Làm sao anh tìm tới nơi này ?” Đem hồn trở về người, không đợi người ta trả lời, cô liền xoay người hướng cửa trường phóng đi.

“Hỏa Hoan, phương thức yêu thương nhưng nhóc của em thật đúng là đặc biệt.” Đánh giá chung quanh một phen, Đoàn Mộc Minh về mặt trên cười theo cô, đột nhiên có một chút hoài nghi, cô gái thanh thuần động lòng người như vậy thật sự là tiểu yêu tinh trên choker anh vào tối hôm đó sao?

“Cách tôi xa một chút, có thể rút xa bao nhiêu liền xa bấy nhiêu.” Quay đầu trừng mắt liếc anh một cái, Hỏa Hoan tức giận nói, không biết vì sao, thời điểm nhìn thấy anh ta, cô đột nhiên cả người giống như con nhím không ngừng dựng gai, trong đầu óc gì sét của cô phát ra từng tiếng chuông cảnh báo.

“Lăn sao?” Hai tay với tới, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ cầm cánh tay của cô, “Nếu không em lăn một chút cho tôi xem? Cái đó hình như kỹ thuật rất khó nha.”

“Uy , tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn như vậy..., cũng đừng trách tôi không khách khí.” Quay đầu dừng trước mặt anh, Hỏa Hoan trên mặt lộ ra một chút cười xấu xa , kia khỏe miệng khề nhếch bộ dáng không hiểu sao làm cho trái tim của Đoàn Mộc Minh nhảy lên thật nhanh, mong muốn tà ác trong cơ thể như điên cuồng tàn sát kêu gào muốn mở ra.

“A? Tôi mới mắt mong chờ, dù sao em mỗi lần tặng cho tôi đều là niềm vui thực đặc biệt, lần này là cái gì đây? Làm sao bây giờ? Tôi đột nhiên bắt đầu mong đợi.”

Ngón tay thon dài quét nhẹ qua cánh môi đỏ hồng của cô, Đoàn Mộc Minh tà tào nụ cười, thời điểm cô vì tức giận mà đỏ bừng cả mặt, mạnh mẽ đem cô kéo vào trong lòng, trước mắt bao người, không kiêng nể gì lên môi của cô.

“Anh.” Hỏa Hoan lập tức ngậy ngán cả người, lúc cô đang kinh ngạc, lưỡi của anh cứ như vậy công khai xâm nhập lãnh địa của cô, trần trọc dây dưa, đưa tới từng trận hồ nhỏ của những người chung quanh.

Khỏe miệng lộ ra một một độ cong nhỏ, Đoàn Mộc Minh bắt động thanh sắc nộ nụ cười, chẳng những không có buông cô ra, ngược lại càng thêm cố gắng làm nộ hôn này càng thêm sâu.

Anh thích xem phụ nữ vì bộ dáng của anh mà mê mẩn, nhất là khuôn mặt đang ứng đỏ làm anh say mê này, một đôi bàn tay to ở phía sau lưng cô cũng không an phận, đi qua, kích thích từng trận nóng bỏng.

“Hỏa Hoan, em là của tôi, đừng nghĩ lại trốn khỏi tôi, biết không?”

“Anh đi chết đi”

Ngay sau đó, đã nhìn thấy Hỏa Hoan mạnh mẽ giơ chân lên, nhắm ngay mũi chân của anh đâm xuống thật mạnh.

“Hỏa Hoan” nhất thời, một tiếng thét như heo bị giết vang lên... ở nơi trường học yên tĩnh này vang vọng đi thật xa trong không trung.

“Xử tiểu tử, lần sau còn dám tới tìm tôi, anh nhất định phải chết, biết không?” Ném những lời này, vừa ác độc trừng mắt liếc anh một cái, Hỏa Hoan xoay người thờ phỉ phò bỏ đi.

“Hỏa Hoan, tôi thề, em sẽ trốn không thoát được đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 31: Có anh ở đây

Dường như phía sau có người đuổi theo mình, Hòa Hoan thở hắt ra vội chạy thực mạng ra ngoài cửa trường học. Cô đang cảm thấy rất tức giận, nhưng khi nhìn thấy người đàn ông anh tuấn đang đứng dựa vào xe ở trước mặt thì ánh mắt lại trở nên ủy khuất.

Một tiếng “Anh” hờn dỗi, cô chạy như bay cắm đầu vào ngực anh, “Hôm nay sao anh lại có thời gian tới đón em vậy? Không phải anh đang có rất nhiều việc bề bộn sao?” Trên gương mặt thật mạnh hơn một cái, cô giống đứa bé nỡ nộ cười.

“Công việc có bề bộn đến đâu thì cũng không quan trọng bằng em gái anh được”. Thanh âm nhẹ nhàng thổi vào cái mũi cô, vẻ mặt sùng nịnh nở nụ cười nhìn vào phía ánh mắt cô, bên trong nhu tình bốn phía, nhưng đáy mắt lại rõ ràng mang theo một tia rồi rầm cùng giầy dũa, đó là sự giằng co giữa dục vọng cùng lý trí.

“Anh, bây giờ chúng ta đi đâu đây?” Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Hòa Hoan ngẩng lên hỏi, con người không nháy mắt nhìn anh, hai tay vòng ở cổ anh, thân mình không ngừng dao động sáng ngời, thoạt nhìn giống như là tiểu cô nương đang làm nũng vậy.

“Đi ăn cơm trước nhé”. Anh ôn nhu vuốt ve tóc cô một chút, khuôn mặt thân nhiên nở nụ cười, nhưng xoay người lại nhìn thấy người kia thì khuôn mặt bỗng nhiên cứng lại.

“Hi, bảo bối, em bỏ anh đi có phải là vì có người mới rồi không?” Ở phía sau bọn họ, Đoàn Mộc Minh với vẻ mặt kì lạ đang đứng ở đó, khóe miệng nhếch lên một chút giống như ý cười, thoạt nhìn rất đáng đánh đòn.

“Đoàn Mộc Minh, tôi đã cảnh cáo anh rồi, anh cách xa tôi một chút, nếu không tôi sẽ không khách khí đâu.” Nói xong, Hòa Hoan kéo cánh tay của Hòa Tự “Anh, chúng ta đi thôi.”

“Em biết người này sao?” Nhìn sang cô, Hòa Tự làm như không chút để ý mà hỏi một câu.

“Haizz, cũng chỉ là một lũ ruồi bọ không biết nặng nhẹ theo đuổi em mà thôi, anh cũng biết em gái anh quốc sắc thiên hương như thế nào rồi đấy.” Khóe miệng lộ ra một chút cười khê. Hòa Hoan trực tiếp chui thẳng vào trong xe, không thèm để ý đến thái độ của Đoàn Mộc Minh.

“À, nguyên lai chỉ là một con ruồi.” Liếc xéo Đoàn Mộc Minh một cái, Hòa Tự lạnh lạnh nói, thanh âm không lớn cũng không nhỏ nhưng lại vừa đủ để Đoàn Mộc Minh nghe thấy.

Trên mặt Đoàn Mộc Minh chợt lóe lên phần nộ, không nói gì mà đi tới chỗ xe bọn họ, qua cửa sổ thủy tinh anh lẳng lặng đứng nhìn và đánh giá Hòa Hoan, nhìn tới khuôn mặt thanh thuần của cô, “Bảo bối, đêm nay có thể ra ngoài không? Đột nhiên anh thực sự hoài niệm hương vị của em, mua bán bất thành nhân, điểm ấy mặt mũi hẳn là sẽ cho anh đi.”

Hít sâu một hơi, Hòa Hoan vừa định phát tác, lại bị Hòa Tự ngăn lại, “Chẳng qua cũng chỉ là một con ruồi bọ mà thôi, không cần để ý, chúng ta đi.”

“Ruồi bọ?” Đoàn Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, “Anh đã từng gặp qua ruồi bọ đẹp trai như vậy sao? Hòa Hoan, anh nói rồi, em trốn không thoát đâu, ngày mai buổi tối gặp ở chỗ cũ, nếu không nghe lời”

Nói được một nửa, Đoàn Mộc Minh đột nhiên xoay người rời đi, khóe miệng hiện một ý cười bí hiểm làm cho người ta nhận không được rung mình một cái.

“Anh”, cả người Hòa Hoan khẽ run rẩy, theo bản năng cô rúc vào trong lòng Hòa Tự, không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy Đoàn Mộc Minh, nỗi sợ hãi trong lòng cô sẽ không tự chủ được mà sâu sắc hơn một phần.

“Đừng sợ, có anh ở đây, ai cũng không thể làm em tổn thương được.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 32: Cảm giác không tồi

Qua ba ngày lo sợ bất an, cứ tưởng rằng Đoàn Mộc Minh sẽ xuất hiện một lần nữa nhưng ngoài ý muốn lại không có xuất hiện, thời điểm ngày thứ tư, Hòa Hoan cuối cùng vẫn tới trường học, nhưng mà nhìn thấy giảng viên thân bí gần đây được đưa tin thì mặt cô chợt tái ngắt.

“Đoan Mộc Minh, anh nào loạn đủ chưa? Nơi này là trường học, không phải chỗ cho anh giương oai.” Bước tới bục giảng, cô một phen kéo cổ áo anh xuống, nhất thời, phía dưới nổi lên một trận kinh hô.

Nhìn cô, vẻ mặt Đoan Mộc Minh trên tức nở nụ cười, bàn tay to không những không đẩy tay cô ra mà còn nắm chặt hơn, “Vị bạn học này, giữa chúng ta có phải có hiểu nhầm gì hay không?”

“Anh cứ nhanh một chút cho tôi” dùng sức đá đầu gối anh một chút, Hòa Hoan hung tợn nói, nhìn ngoài cửa sổ, vẫn là ánh nắng tươi sáng, nhưng vì cái gì lại gặp tên hồng đầu này? Tâm tình vui vẻ nháy nhót buổi sáng nháy mắt đóng băng.

“Đi học tập kích thầy giáo, không biết nên bị xử phạt như thế nào? Xem ra, vì đề sau này được thuận lợi, chúng ta nên nói chuyện cho tốt một chút.” Đem cô kéo đến bên cạnh mình, Đoan Mộc Minh đối với những người phía dưới lộ một nụ cười, “Các học sinh trước tự học đi, mười phút sau chính thức bắt đầu học.” Nói xong, anh lôi kéo Hòa Hoan đi ra ngoài.

Vừa mới bước ra cửa phòng học, Hòa Hoan liền dùng sức giật tay ra khỏi tay anh. Thật sâu hít vào một hơi, lại hung tợn nhìn anh, “Đoan Mộc Minh, anh rốt cuộc muốn làm gì?”

“Quên rồi sao, tôi đã nói rồi, em trốn không thoát đâu, huống hồ bầu không khí của đại học cũng không tồi, tôi cũng muốn ôn lại một chút kỉ niệm, chẳng qua lần này em là học sinh, còn tôi là thầy giáo.” Hai tay rút túi quần, vẻ mặt Đoan Mộc Minh vô tội nói.

“Anh nói cái gì?” Hòa Hoan bỗng dưng mở to hai mắt, “Anh không phát sốt đi? Nơi này là chỗ anh giương oai sao?”

Đôi mắt không nháy nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng của cô, Đoan Mộc Minh không tự chủ nuốt một miếng nước bọt, mạnh mẽ đem cô áp sát vào vách tường và lồng ngực anh, “Có người đã nói qua cho em hay chưa? Em chết tiết cái dạng gọi cảm này, làm cho người ta nghĩ muốn áp xuống dưới thân.” Lúc nói lời này, đầu của anh đa cúi xuống.

Ở lúc môi sắp phủ xuống môi cô có một ngón tay đột nhiên chắn ngang môi cô, nhìn vào đôi mắt đang nhắm chặt của cô, anh cười khê, “Xem ra em thực chờ mong nụ hôn của tôi”.

Một cổ hơi thở ẩm áp phun trên mặt cô, mang theo một loại hơi thở ma tính cứ vây quanh cô.

“Anh.” Nhìn biểu tình trên mặt anh, Hòa Hoan đột nhiên thẹn quá hóa giận, không chút suy nghĩ, một cái tát thật mạnh đánh lên mặt anh.

“Thật sự là không ngoan” Ngay sau đó, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ đem cô ôm vào trong lòng, một nụ hôn như sấm rền mưa lớn cứ như vậy rơi trên môi cô.

Ở một nơi trong trường học, tùy ý hôn như vậy, cảm giác thật đúng là không tồi.

Gần bó giao hòa, Đoan Mộc Minh hung hăng cắn xuống môi cô, “Cô gái không ngoan, lần sau nếu còn dám vô lễ như vậy mà nói..., tôi nhất định đánh mông em”

“Anh.”

“Không tin sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 33: Ăn được gắt gao

Từ lúc đó, cả ngày đi học Hòa Hoan đều là không yên lòng. Trong đầu cô luôn hiện ra bộ dáng tà mị của Đoan Mộc Minh. Cô nhìn thời gian, còn có 10 phút nữa là sẽ tan học, nhìn người đàn ông trên bục giảng kia cười như hồ ly, trên đỉnh đầu cô lại hiện ra một đàn quạ bay bay.

“Uy, Hòa Hoan, cậu có quen biết với thầy giáo soái ca kia sao? Vậy thì cậu có số điện thoại của thầy không?” Cô bạn thân thiết - Tiểu Ái với vẻ mặt thần thần bí bí nhìn Hòa Hoan, thấy thế nào đều cảm thấy quan hệ của bọn họ bất thường.

“Cậu muốn chết à, cậu có nhìn thấy khuôn mặt kia rất là lưu manh không hả? Có khả năng quen biết đấy sao?” Không chút suy nghĩ, Hòa Hoan trực tiếp một mực phủ nhận, bộ dáng kia rất giống chậm một giây cũng sẽ bị dính vào.

“Làm sao mà kích động như vậy a? Mình không nói hai người quen biết, chẳng qua thấy bộ dáng hai người lúc ban sáng, thoát nhìn thật sự rất thân mật nha. Cậu nói xem tại sao thầy lại không gọi mình đi ra ngoài?” Anh mắt si ngốc nhìn lên bục giảng, Tiểu Ái thở dài một hơi.

“Đại háo sắc, cắt sang một bên” nghe được những lời này của cô bạn thân, mặt Hòa Hoan đỏ lên một chút, ngón tay không tự chủ được xoa xoa môi của mình, chết tiết, dường như hơi thở của anh ta vẫn quanh quẩn đầu đây xung quanh cô, trong nháy mắt làm rối loạn tất cả cảm quan thần kinh của cô.

Đứng ở trên giảng đường, vẻ mặt Đoan Mộc Minh nở nụ cười tà mị, nhất là khi thấy cô nhú chặt mày thì khóe miệng anh cười càng thêm sáng lạn.

“Hòa Hoan, em hãy ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ đi.” Trong lòng anh thầm nói, thời điểm vừa khép lại cuốn sách giáo khoa thì tiếng chuông tan học cũng vang lên, “Buổi học hôm nay tới đây là kết thúc, hẹn gặp lại các em vào ngày mai nha.”

Trùng mắt liếc anh một cái, Hòa Hoan lấy thư trên bàn bỏ vào trong túi xách, nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái, đứng dậy rời đi, lúc đi qua bên người anh, bị Đoan Mộc Minh mạnh mẽ cầm lấy cánh tay.

“Học sinh Hòa Hoan, thầy có vài vấn đề muốn thảo luận cùng em.”

“Anh.” Nhìn anh, Hòa Hoan không khỏi liếc mắt.

“Còn nhớ lời tôi đã nói chứ, nếu em không ngoan không nghe lời, anh nhưng là biết đánh đòn a, bản thân anh là không sao cả, sợ trước nhiều người như vậy em sẽ ngượng ngùng.” Cúi đầu xuống nói, giọng điệu của Đoan Mộc Minh mang đầy uy hiếp, nhưng biểu hiện trên mặt lại cực kỳ vô tội.

“Đề tiện” Hòa Hoan nghiêng răng nghiêng lợi nói, vọng tưởng bỏ ra sự kiềm chế của anh ta, mặc cho cô như thế nào giãy dụa, vẫn là không thể trốn thoát được.

“Nếu em cứ tiếp tục kiên trì như vậy, em có tin tôi sẽ làm ra những chuyện còn đề tiện hơn không? Ví dụ như, ở trước mặt mọi người tôi sẽ hôn em một cái, em cũng biết, nụ hôn của tôi luôn luôn đặc biệt.”

“Đoan Mộc Minh, anh dám.” Hòa Hoan hạ giọng nói, khi thấy ánh mắt điều tra của Tiểu Ái kia quét qua thì trên mặt cô miễn cưỡng nở ra một nụ cười.

“Có muốn thử một chút hay không?” Nói xong, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ cúi xuống

“A~~~~”

Âm thanh thét chói tai kia còn chưa kịp dứt, Đoan Mộc Minh nhanh tay bịt miệng cô lại, “Học sinh Hòa Hoan, trên đầu trò sao lại có tóc trắng?”

“Anh.” Nhìn thấy sự trên cọt trong mắt anh, Hòa Hoan nhất thời chán nản.

“Đi thôi, đêm nay thầy sẽ mời trò đi ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 34: Thử qua mới biết được

Trong một nhà hàng trang nhã cao quý, phục vụ tỉ mỉ và chu đáo ở nhà hàng Tây này, Đoan Mộc Minh vừa vận nhìn thấy tướng ăn cô gái nhỏ, ly rượu trong tay nhẹ nhàng lắc lư, khóe miệng thủy chung mang theo một nụ cười thần nhiên.

“Nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy qua mỹ nữ ăn cơm sao?” Ngẩng đầu trừng mắt liếc anh một cái, Hòa Hoan tức giận nói, đem miếng thịt bò cuối cùng trong đĩa vào miệng.

“Gặp qua, nhưng mà mỹ nữ như em thì lần đầu tiên.” Từ từ nếm một ngụm rượu trong ly, Đoan Mộc Minh nói, bắt quá nhìn cô há to miệng ăn cơm như vậy, không hiểu sao lại gọi lên cho anh con thêm ăn.

“Hiện tại đã được chưa? Cơm cũng ăn rồi, tôi có thể về nhà sao?” Dùng khăn lau sạch sẽ miệng mình, dựa lưng về phía sau ghế, Hòa Hoan thật dài thở ra một hơi, ánh mắt lại như có con dao sắc bén nhìn về phía anh.

“Không thể” Đoan Mộc Minh vẻ mặt thành thật nhìn cô, sau đó chậm rãi lắc lắc đầu, “Cuộc sống về đêm giờ chỉ mới bắt đầu, hiện tại muốn đi, chẳng phải sẽ rất mất hứng sao?” Đầu lưỡi khẽ liếm môi mỏng kêu gọi, nụ cười của anh rõ ràng mang theo hương vị tà ác, nhìn về phía cô ánh mắt giống như thợ săn nhìn thấy con mồi.

“Đoan Mộc Minh, tôi không cần biết anh muốn làm gì, nhưng tôi nói rõ cho anh biết, không có khả năng, còn có tôi mặc kệ anh dùng phương pháp nào vào trường của tôi, nhưng là tôi chỉ còn học ở trường này mấy tháng nữa, tôi hi vọng chúng ta nước sông không phạm nước giếng, nếu không nghe lời. . . .”

Về mặt uy hiếp nhìn của anh, Hòa Hoan chậm rãi đứng lên, “Cám ơn bữa tối của anh, mùi vị rất ngon.”

Đầu lông mày chau lên, Đoan Mộc Minh bất động thanh sắc nở nụ cười, vẻ mặt vô tội nhún vai, “Tôi cho là chúng ta sẽ có một đêm tuyệt vời.”

Thật sâu hít vào một hơi, Hòa Hoan đột nhiên nở nụ cười, “Tôi nghĩ sẽ có rất nhiều phụ nữ muốn cùng anh có một đêm tuyệt vời, chính là ——” nói tới đây, cô mạnh mẽ tiến tới bên người anh, kiễng mũi chân đến gần lỗ tai của anh, “Anh xác định anh không cần dùng thuốc kia? Còn có, nghe nói vật kia dùng nhiều đối với thân thể không tốt, tuy rằng tôi có thể lí giải tâm tình bức thiết của anh, nhưng thân thể mới là tiền vốn của cách mạng.”

“Em đang ở đây lo lắng cho tôi sao?” Đoàn Mộc Minh thấp giọng nói, trong nháy mắt quay đầu, môi làm như lơ đãng quét qua môi như cánh hoa của cô, đôi mắt kia sâu thẳm như biển, cánh tay dài duỗi ra, đem cô ôm chặt trong lòng.

“Tôi đối với đàn ông bất lực không có hứng thú.” Liếc anh một cái đầy khinh bỉ, Hòa Hoan cười rất nhẹ rất nhạt.

“Có phải bất lực hay không thử qua mới biết được không phải sao?” Một cổ hơi thở ấm áp cứ như vậy phun bên tai cô, dẫn tới người cô không tự chủ run run.

“Bảo bối, em bắt đầu phản ứng.”

Hai tay để ở trước ngực của anh đẩy ra một kẽ hở nhỏ, Hòa Hoan đột nhiên cảm giác được trên mặt một trận nóng bỏng, hơi thở nam tính như bao vây lại một tia ý thức của cô.

Giờ khắc này, vừa thực im lặng, lại có một cổ ái muội.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hổ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 35: Đỏ mặt

Từ thế ái muội, không khí xấu hổ, hơn nữa ánh mắt dò xét từ bốn phía liên tiếp phóng lại đây, lúc này nếu có một cái động, Hòa Hoan cũng nhất định sẽ không chút ngần ngại mà chui vào.

“Mặt của em đỏ kìa” ngón tay thon dài khẽ vuốt gương mặt cô, Đoàn Mộc Minh nói thật nhỏ, cổ ý phả vào mặt cô một ngụm nhiệt khí, “Đã có ai từng nói với em rằng, bộ dạng lúc này của em khiến đối phương muốn cắn một cái?”

Vừa dứt lời, anh đã tự động cắn một cái rồi, không phải rất đau, nhưng trong nháy mắt, làm cho người ta cảm giác được trên người phảng phất có điện lưu thông qua.

“Anh. . . .” Hít sâu một hơi, Hòa Hoan hung tợn nhìn anh, nhưng hiển nhiên, ánh mắt kia không có lực sát thương chút nào, mà người nào đó chẳng những không dừng lại động tác, mà ngược lại thêm được một tác lại muốn tiến một thước xoa môi cô, “Trước mắt bao người ở đây, có nghĩ là đến việc kịch liệt hơn không? Nói thí dụ như, một cái hôn nồng nhiệt đúng tiêu chuẩn?”

“Đoàn Mộc Minh, anh có bị làm sao không vậy?” Cả người căng thẳng, Hòa Hoan cường tự đề xuống sự rung động trong lòng, rõ ràng là uy hiếp, nhưng từ trong miệng cô nói ra lại trở thành lời mời chào.

“Nếu em thực sự muốn thì anh không ngại.” Đoàn Mộc Minh mặt dày nói, hướng về bốn phía tung liên tiếp ánh mắt, ngược lại lôi kéo cô ngồi xuống chỗ ngồi”Xem ra chúng ta nên ngồi thấp một chút, để em khỏi thẹn thùng, tôi cũng sẽ ngồi xuống.”

“Vô s” Hòa Hoan tức giận nói, đột nhiên cảm thấy thân mình lao đảo một cái, cả người té ngã trong ngực anh, mà cái kia xinh đẹp còn vô cùng tinh chuẩngồi ở trênđịa phương vốn không nên ngồi.

“Hấp ~~~” cả người cứng đờ, Đoàn Mộc Minh bỗng dừng đem cô giữ chặt hơn, “Xem ra em nóng lòng hơn so với anh nghĩ.”

“Buông ra, anh mà làm gì, tôi sẽ kêu lên đấy.” Nhìn quanh trong phòng ăn, Hòa Hoan cố gắng tự trấn định tâm lý mình, nhìn cái áo anh đang mặc có chút xộc xệch, chắc hẳn mọi người đang nghĩ bọn họ có chuyện gì.

“Kêu đi” cánh tay anh hơi hoinói lỏng ra, Đoàn Mộc Minh ung dung nhìn cô, “Càng nhiều người, tôi càng cao hứng, chỉ cần em không ngại là tốt rồi” Nói xong, anh hôn lên môi, bàn tay ôm lấy cái eo cô, chiếc lưỡi linh hoạt cường ngạnh cạy mở khớp hàm của cô, cô bỗng kêu lên một tiếng nhỏ, anh công khai xâm nhập lãnh địa của cô.

Cô trợn mắt há hốc mồm nhìn anh, Hòa Hoan đột nhiên quên mất tất cả phản ứng, cả người lẳng lắgnằm ở trong ngực anh để mặc anh càn quấy.

“Đưa ngốc, nhắm mắt lại, sau đó nhớ rõ thở đều, tôi không muốn em sẽ là người phụ nữ đầu tiên từ vong do hôn môi quá độ dẫn đến hít thở không thông.”

Về mặt Đoàn Mộc Minh trêu tức nói, đôi bàn tay to thì đang hứng thú dạo quanh khắp thân thể cô, làn da thực mềm mại, xúc cảm không sai, ba vòng chuẩn số đo anh thích, sẽ không quá lớn, cũng sẽ không quá nhỏ, cảm giác vừa vặn một tay ôm. Môi cô mang theo hương bị ngọt ngào, làm cho anh lại càng say mê.

Chương 37: Chương 36: Phiền người đàn ông của cô lấy tay ra

Anh tùy ý nhắm nháp dư vị ngọt ngào của môi cô, giống như hút thuốc phiện muốn ngừng mà không ngừng được, ngay tại lúc động tác chuẩn bị thêm một bước, một tiếng nói đầy đố kỵ vang lên.

“Minh, anh lâu như vậy cũng không tìm đến người ta, là bởi vì cô ta sao?”

Thân thể cứng đờ, Đoan Mộc Minh bất động thanh sắc buông cô ra, nhưng mà cánh tay vẫn như cũ tuyên bố bá đạo trên người cô, đôi mắt thời điểm nhìn về phía người tới hiện lên một chút nghi hoặc.

“Cô là ——” Trong đầu nhanh chóng lật lại danh sách một lượt, nhưng mà đối với dạng nhan sắc bình thường, toàn thân miễn cưỡng nhìn trước ngực cũng có thể xem là phụ nữ mà nói, anh thật sự là không nhớ nổi cô ta rốt cuộc là ai?

“Chán ghét, em là Laury a, anh đã quên sao? Lần trước chúng ta không phải còn tại Khải Duyệt trải qua một buổi tối tốt đẹp sao, anh còn tặng em một cái vòng cổ kim cương mà, anh xem, em vẫn luôn đeo trên người.” Như là để chứng minh lời nói của mình, ở nơi nổi lên của phụ nữ, nhất thời, lộ ra bộ ngực được miêu tả sinh động.

Nhìn một màn này, Hòa Hoan bắt đầu dĩ vãng dài một hơi, đều cùng là phụ nữ, cô thật sự là xấu hổ.

Cúi đầu nhìn cô một cái, Đoan Mộc Minh vẻ mặt tà mị nở nụ cười, “Nga, là em à, có chuyện gì sao?”

“Anh không phải nói sẽ gọi điện thoại cho người ta sao, vì sao lâu như vậy cũng không gọi đến? Anh không biết sao? Người ta bởi vì nhớ anh đều nhanh bị bệnh rồi.” Khi nói chuyện, người phụ nữ tự xưng Laury kia đã tới bên anh dán người xuống.

Ngay sau đó, một mùi nước hoa kém chất lượng ập tới.

“Hắt xì”

Hòa Hoan không hề nể tình đánh một cái hắt xì thật to, “Cái kia. Phiền cô có thể ngồi cách xa tôi một chút được không?” Dùng sức xoa xoa mũi, trên mặt của cô tất cả đều là nụ cười.

“Cô là ai? Phải tránh xa một chút là cô mới đúng chứ.” Thời điểm nhìn về phía cô, trong mắt Laury tất cả đều là ghen ghét, nhưng khi tầm mắt chuyển tới Đoan Mộc Minh thì lại biến thành một biểu tình háo sắc.

“Được được được, tôi đi, tôi trả chỗ cho các người.” Vừa nói, Hòa Hoan vừa gỡ tay anh muốn đứng lên, nhưng mặc cô giãy giụa như thế nào, cánh tay của Đoan Mộc Minh vẫn không... thả lỏng chút nào, bàn tay không thả lỏng, ngược lại bởi vì động tác của cô mà càng siết chặt hơn.

“Anh. Anh là muốn ghim chết tôi sao?” Quay đầu, cô nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh.

“Không có, tôi chỉ ở đây dạy em cách giữ địa bàn của một người phụ nữ, cô gái giống như em không hề có nguyên tắc nhượng lại địa bàn của mình như vậy, tôi rất giận.” Đoan Mộc Minh nửa thật nửa giả nói, một bộ dáng xem kịch vui.

“Phải không?” Thanh âm của Hòa Hoan đột nhiên mềm nhẹ, quay đầu, thời điểm nhìn về phía Laury, trong đôi mắt lộ ra một nụ cười xấu xa, “Tiểu thư, phiền cô có thể bảo người đàn ông của cô lấy tay của anh ta ra được không?”

“Hòa Hoan” Đoan Mộc Minh nhất thời chán nản, tay vừa định đánh hông cô, đúng lúc này, Laury lại như một bạch tuộc dán người lên.

Chương 38: Chương 37: Cứu mạng a, bắt cóc

“Tiên sinh à, con mắt chọn lựa phụ nữ của anh thật sự là đặc biệt nha. Tôi không quá rầy hai người nữa, chúc hai người có một buổi tối tuyệt vời.” Về mặt của Hòa Hoan trên tức nói, như một con lươn trượt ra khỏi tay anh.

“Hòa Hoan, nếu như em dám rời đi nửa bước, nhất định em phải chết.” Doan Mộc Minh gian nan nói, này một đôi to lớn đều nhanh chen chúc bẹp, đột nhiên thực hoài niệm cảm giác của cô cái loại một tay có thể cầm

“Nhất định chết hay không thì cũng phải chờ sau khi tôi rời khỏi đây thì mới biết được đúng không?” Cô hướng về phía Laury giơ ngón tay cái lên, Hòa Hoan nhanh như chớp chạy không thấy, cô cũng không phải đùa ngốc, sẽ không ở nơi này tự tìm phiền toái đâu.

“Hòa Hoan...” Doan Mộc Minh cảm thấy hô hấp khó khăn nhất là khi nhìn thấy trước lúc bỏ đi Hòa Hoan để lại một nụ cười trêu đùa, lúc này đây bộ ngực lớn như bị đè ép không thở được, theo bản năng, anh hung hăng cắn một cái.

“A ~~~, thật thoải mái.” Một thanh âm mềm mại truyền đến, chỉ thấy thân mình Laury đang run lên, dùng hết sức ôm sát vào anh, lực đạo to lớn này suýt nữa làm cho anh hít thở không thông.

“Hòa Hoan, nhất định cô phải chết.” Doan Mộc Minh một mặt âm thầm nhấn nhủ ở trong lòng, một mặt cố gắng đẩy người đang quấn như bạch tuộc trên người ra, nhưng vào lúc này, âm thanh “Răng rắc răng rắc ~~~” cứ liên tiếp vang lên.

Sắc mặt chuyển lạnh, anh đẩy mạnh cô ra, thân mình Laury bỗng chốc lão đảo, đầu đập mạnh một cái vào góc bàn, máu đỏ chậm rãi chảy xuống.

Doan Mộc Minh cầm lấy áo khoác, liếc mắt nhìn một cái cũng không thèm nhìn, đứng dậy đi ra, trên mặt u ám bỗng nở một nụ cười bất cần đời, hai tay duỗi thẳng theo thân người, dường như những ngón tay hơi gấp lại siết thành những quả đấm, trong ánh mắt hùng lực lửa giận kia như muốn đem tất cả những gì xung quanh đốt cháy sạch sẽ.

Một Doan Mộc Minh xa lạ như vậy khiến người khác sợ hãi!

Đang đi trên đường, Hòa Hoan nhảy lên nhảy xuống, miệng còn giương nụ cười nhỏ, chỉ cần nghĩ tới vẻ mặt đàn như heo vừa rời của Doan Mộc Minh kia đã khiến cô cảm thấy trong lòng vô cùng sung sướng.

“Muốn đầu cùng tôi hả, anh còn non lắm, tốt nhất là tu thêm vài năm nữa đi.” Hai tay trên không trung khua khoắng thành đủ loại tư thế, cô cười khanh khách.

Đúng lúc này, một tiếng phanh xe chói tai vang lên, không đợi cô phục hồi lại tinh thần, một người lạ mặt đã xuống xe bắt lấy cô và nhét lại vào trong xe.

“Cứu mạng a, bắt cóc ~~~~” cô theo bản năng hô to một trận, nhưng khi định mở miệng thì trên môi lại cảm nhận được một cảm giác quen thuộc ập tới. Nhất thời cô như một pho tượng điêu khắc bằng gỗ đứng sừng sờ ở chỗ này.

Doan Mộc Minh

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hò Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39: Chương 38: Thật hưởng thụ nụ hôn của tôi

Dùng sức nâng ót cô lên, anh cố gắng làm sâu thêm nụ hôn này, đáy lòng không hiểu sao nổi lên một cổ tức giận khiến tâm tình của anh rất kém, cô gái này rốt cuộc đem anh trở thành cái gì? Anh đúng là thực tùy tiện, nhưng cũng không đến mức khiến cô luôn tránh anh như vậy, chẳng lẽ trên người anh có bệnh sao?

Mắt mở thật to, Hòa Hoan đầu óc lại một lần thành công chết máy .

“Cô gái ngốc, tôi chưa nói qua cho em, thời điểm hôn môi phải nhắm mắt lại, còn có không nên quên thở sao?” Bỗng dưng buông cô ra, Doan Mộc Minh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô, nhìn một bộ dáng ngốc nghếch như vậy của cô, nếu không phải biết cô là một người lớn còn sống, anh còn tưởng rằng chính mình đang hôn một cái cọc gỗ mà.

“Anh. Anh. Đồ lưu manh” Hòa Hoan lẩm bẩm nói, ngay sau đó, một cái tát thật mạnh đánh lên mặt anh.

“Em còn dám đánh tôi?” Một phen cầm cổ tay của cô, đôi mắt của Doan Mộc Minh như một con dao sắc đâm sâu vào mắt cô, “Đừng cho rằng đã man lả cả tính, đây là một lần cuối cùng tôi cảnh cáo em”

“Anh. Anh. Tôi.” Hòa Hoan lắp bắp nói, đột nhiên phát hiện đầu óc trống rỗng, cánh tay bị anh cầm chặt trong tay, dường như muốn bẻ gãy tay cô vậy, gắt gao cắn môi dưới, cô buộc mình không thể phát ra một âm thanh nào.

“Đầu lưỡi bị mèo ăn mất rồi? Miệng nhỏ của em không phải luôn nói được sao?” Trong nháy mắt, trên mặt Doan Mộc Minh hiện lên một nụ cười thần nhiên, đẩy nhẹ người cô một cái, một nụ hôn giống như chuồn chuồn lướt nước rơi trên môi cô, “Lần sau không cần lại ngỗ nghịch với tôi như vậy, biết không?”

Thanh âm của anh rất nhẹ rất nhạt, lại mang theo một ma lực khiến cho người ta không thể chống lại được, đôi mắt không nháy mắt nhìn chằm chằm mắt của anh, Hòa Hoan vô ý thức gật gật đầu.

“Thật sự là cô gái ngoan” ngón tay thon dài quét nhẹ qua hai má mịn màng của cô, Đoàn Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, tựa như rất hài lòng hiệu quả mà mình tạo ra.

Bóng người trên đường, như cũ là người đến người đi, nhìn một màn kì lạ này, mọi người đều dừng chân nhìn xem, đúng lúc này, bên ngoài đám người lại có một chùm ánh sáng chiếu tới.

Khỏe miệng gọi lên một độ cong, Đoàn Mộc Minh đột nhiên kéo Hòa Hoan ôm vào trong lòng, thời điểm ở trên mặt của cô ấn xuống một nụ hôn, còn hướng về phía màn ảnh lộ ra một nụ cười đắc ý.

Nếu không đoán sai, đầu đề của các tờ báo ngày mai lại là hình của anh rồi.

“Hòa Hoan, nhớ kỹ, em là cô gái của tôi, về sau trăm ngàn lần không cần lại tới khiêu khích tôi, bởi vì hậu quả là em không thể gánh nổi, biết không?” Kề sát vào tai cô, anh thì thầm nói, từ xa nhìn lại giống như một đôi tình nhân đang thủ thủ với nhau.

Giống như là nghe được một lời nguyên rủa, cả người đột nhiên kích động, Hòa Hoan bỗng dưng ngẩng đầu lên, đôi môi thoáng sưng đỏ không báo trước sự qua môi anh như cánh hoa chạm nhẹ xuống.

“Xem ra em thật hưởng thụ nụ hôn của tôi” Về mặt Đoàn Mộc Minh tà ác nhìn cô, thật sự là yêu chết rạn mây hồng trên mặt cô lúc này.

“Biến - thái” hung hăng đập anh một cước, Hòa Hoan lập tức chạy trốn, nhưng kì lạ là, trong não thế nhưng lộn xộn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hở Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 39: Đứa nhỏ nghe lời có đường ăn

Ngày hôm sau, đúng như dự đoán, trên trang đầu các báo giải trí ngập tràn hình ảnh của Đoàn Mộc Minh, nhưng không thể phủ nhận, kỹ thuật chụp ảnh rất tuyệt.

Dưới ánh mặt trời màu vàng, môi của anh kè lên trên môi của cô, hai mắt khép hờ, từ bên ngoài nhìn vào trông rất đẹp.

“Không phải cậu đã thực sự thích cô ấy chứ?” Đang cầm xem tờ tạp chí mới ra, Diệp Toàn lại kêu lên, anh dám khẳng định, Hòa Hoan nhất định là khác tính của đời anh, bởi vì mỗi lần bọn họ gặp nhau đều không có chuyện gì tốt cả, sau mỗi lần đó anh đều phải đi dọn dẹp những hậu quả rối rắm.

“Chưa, nhưng mình đang cố gắng.” Đoàn Mộc Minh vươn người đứng dậy, khỏe môi gọi lên một chút ý cười, trong đầu không tự chủ được lại hiện lên hình dáng bé nhỏ của cô, còn có đôi môi ngọt ngào kia nữa.

“Cố gắng?” Diệp Toàn chợt cảm thấy máu chảy không thông, “Lão đại à, chuyện này dừng ở đây đi, được không? Còn có ——, việc tới trường học kia cậu cũng dừng lại đi, nếu như bị Hỏa Tự phát hiện, chúng ta sẽ chết vô cùng thảm đó.”

“Cậu rất sợ anh ta à?” Liếc xéo Diệp Toàn một cái, Đoàn Mộc Minh lãnh lạnh hỏi, thuận tay cầm lấy chiếc áo khoác bên cạnh lên.

“Mình không muốn nghĩ đến việc cuối cùng cũng không biết mình chết như thế nào cả.” Diệp Toàn nhỏ giọng than thở, anh đã hứa với Hỏa Tự sẽ không đi trêu chọc Hòa Hoan nữa, chỉ cần vừa nghĩ tới ánh mắt lạnh như băng của Hỏa Tự kia, anh liền cảm thấy toàn thân đều ớn lạnh.

“Ha ha ~~~” Về mặt Đoàn Mộc Minh buồn rười rượi nhưng lại nở nụ cười, “Thế cậu có muốn biết bây giờ phải chết như thế nào không?”

“Nhị thiếu à” Diệp Toàn nhất thời xum xuê xuống. Vì sao? Vì sao mạng của anh lại khổ như vậy? Qua nhiều năm như vậy, người bên cạnh anh vốn không có một ai là bình thường cả.

“Đứa nhỏ nghe lời mới có đường ăn nha” Đoàn Mộc Minh vỗ nhẹ đầu vai Diệp Toàn, miệng nở nụ cười rạng rỡ, tay chỉ vào đồng công văn chất cao như núi trên bàn kia, làm ra một tư thế cổ lên, rồi anh xoay người rời đi.

Không biết tại sao, thời khắc Đoàn Mộc Minh đóng cửa lại, Diệp Toàn đột nhiên không khỏi rung mình một cái.

Trong phòng khách lịch sự tao nhã kia, Hỏa Tự lẳng lặng ngồi một chỗ, mặt lạnh như đao, môi khẽ nhếch lên, ánh mắt sắc bén, thoạt nhìn khiến cho người ta sợ hãi.

Ở trên bàn trà trước mặt anh là tờ tạp chí đã bị vò nát, bàn tay đặt ở trên lưng sô pha kia đang gặt gao nắm thành hình quả dấm.

Hòa Hoan đang đi chân trần, ngập ngập mấy cái từ trong phòng ngủ đi ra, nhìn thấy anh thì khóe miệng lộ ra nụ cười ngây thơ.

“Anh, một ngày tốt lành.” Cô ôm cổ, ngồi xuống trên đùi anh, nhẹ giọng nói, cái đầu rúc rúc vào trong ngực anh, hai mắt liền nhắm lại.

Thân thể Hòa Tự bỗng cứng đờ, anh không nói không rằng mà đẩy cô ra, trong cặp mắt thâm thúy kia có một chút cảm xúc rối rắm, anh hít thật sâu một hơi, làm bộ như không có việc gì đứng lên.

“Điểm tâm đã chuẩn bị xong rồi, đi ăn sáng thôi.”

“Anh”

Hòa Hoan khó hiểu nhìn anh, nhưng tầm mắt chỉ có thể nhìn thấy một bóng lưng cô độc mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 40: Chậm rãi đun nóng

Ngày nào đó, Hòa Tự lần đầu tiên phá lệ không đưa cô đến trường, sau khi ăn qua điểm tâm, đem chính mình nhốt tại trong thư phòng, nhìn cánh cửa đang đóng chặt kia, trong lòng Hòa Hoan không hiểu sao đột nhiên cảm thấy bất an.

“Anh, em đi học, buổi tối gặp.” Cô nhẹ giọng nói, nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Ngoài phòng trước sau như một ánh nắng chiếu đầy, nhưng không biết vì sao, trong lòng của cô đột nhiên lo lắng, vô số sương mù đem cô vùi lấp.

Đứng ở trước cửa sổ, Hòa Tự lẳng lặng nhìn cô đi, nhìn cô lên xe, nhìn chiếc xe kia càng chạy càng xa, đến lúc không còn nhìn thấy gì nữa, trong đôi mắt sâu thẳm đầy u buồn kia không thể nhìn thấy đáy, xoay người, một đấm thật mạnh của anh đánh về phía bức tường, nhất thời, lưu lại trên vách tường trắng kia một vết máu đỏ.

Đang ở trong văn phòng múa bút thành văn đột nhiên Diệp Toàn lạnh cả sống lưng, ngay tại thời điểm anh ta vừa định rót một cốc nước ấm, cửa ban công bị một người mạnh mẽ đập ra.

“Đoan Mộc Minh ở nơi nào?” Trên mặt Hòa Tự bao phủ đầy sương lạnh, hai mắt bị tơ máu che kín nhìn chằm chằm vào trên người Diệp Toàn, hai tay bên người nắm thật chặt, dường như đang kìm nén không dám thả vào phía trước.

Ngước mắt vừa thấy, mặt Diệp Toàn nhất thời tái nhợt, nguyên lai nên đến sớm muộn gì cũng đến.

“Đoan Mộc Minh tên khôn khiếp kia rốt cuộc ở nơi nào?” Một phen nhắc cổ áo của anh, Hòa Tự lạnh giọng nói, thanh âm giống như vừa ngâm qua nước đá lạnh lẽo.

“Anh ta không ở đây, có việc gì anh có thể nói với tôi.” Thật dài thở ra một hơi, bộ dáng Diệp Toàn ra vẻ nhận mệnh.

“Nếu tôi nói tôi nghĩ muốn giết anh ta rồi, cậu cũng muốn thay anh ta chết sao?” Lực đạo đang nhắc cổ áo của anh ta không khỏi tăng lên vài phần, nếu lúc này ánh mắt của anh ta có thể hóa thành con dao sắc mà nói..., như vậy Diệp Toàn đã bị chết nghìn lần.

“Có chuyện có thể từ từ nói, sao phải làm tổn thương hòa khí anh em.” Diệp Toàn chân chó nờ nụ cười, không có biện pháp, hai bên đều là ông lớn, ai cũng không thể đắc tội.

“Không nói phải không, được, tôi cho dù có đem nơi này lật lên tận trời cũng nhất định phải tìm được anh ta.” Nói xong, giống như lúc đến, Hòa Tự giống như một trận gió đi ra ngoài.

Nghe ở cửa đóng lại một tiếng rầm, nhìn cánh cửa đang rung lên kia, Diệp Toàn bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Trong trường học, vừa mới xuống xe, Hòa Hoan liền cảm thấy ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh hướng về phía mình, tuy cô luôn là người thích làm theo ý mình, nhưng bị nhìn chỉ trở như vậy khiến cho cô đặc biệt phiền chán.

“Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua mỹ nữ sao? Có tin tôi móc hết mắt của các người hay không.” Cô tức giận nói, tầm mắt lơ đãng nhìn lại, thấy được phía trước người đàn ông ác độc kia thì bàn tay nắm chặt lại, cô nhìn không chớp mắt theo bước anh đi tới.

“Bạn học Hòa Hoan, sáng tinh mơ con tức rất lớn à, có cần thầy rót cho em một cốc nước để uống không?”

Hiển nhiên, tại không khí tươi mát buổi sớm này, có người không tính cứ như vậy buông tha cô.

“Tôi cảnh cáo anh, không cần làm bộ đáng tựa như chúng ta rất quen thuộc như vậy, chúng ta một chút cũng không quen.”

“Phải không? Không quen không sao cả, tôi sẽ chậm rãi đun nóng, thẳng đến chín người mới thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chương 41: Tư thế không lịch sự

Đoan Mộc Minh về mặt trời tức nhìn cô, không biết có phải tên đàn ông này giờ thói xấu, cô càng không nhìn anh ta, anh ta lại càng tưởng cô chấp nhận, đột nhiên rất muốn biết, người phụ nữ này khi ở bên dưới thân anh hầu hạ anh sẽ có một cảm giác tuyệt vời như thế nào.

“Của anh đang không có khí thế” nhìn hai tay nắm chặt, Hóa Hoan lạnh lùng nói, sớm biết người đàn ông này là ôn thân, cô có chết cũng không muốn trêu chọc anh ta.

“Không quan hệ, cơ thể của tôi đang rất nóng” Đoan Mộc Minh về mặt tà mị nhìn cô, đầu lưỡi như vô ý liếm nhẹ môi mình, như nụ hoa, như là cố ý mời, “Tư vị của cô rất tuyệt, biết không? Tôi đêm qua thức trắng chưa ngủ.”

Thanh âm của anh ta như nỉ non, ánh mắt nhìn về phía cô như có dòng điện chạy qua không ngừng chiếu lên trên người cô, tiếc rằng, người nào đó tâm tình hiện tại vô cùng xấu, sớm đã biến mình thành vật cách điện.

“Buông tay, nếu không tôi sẽ không khách khí với anh, cho dù anh là ai cũng vậy thôi.” Hóa Hoan trên mặt mang vẻ hững hờ, so với lúc trước là một tiểu yêu tinh vô cùng tức giận, hoặc về thanh thuần mê người của cô không giống nhau.

“Sao?” Đoan Mộc Minh bất động đầu lông mày chau lên nở nụ cười, lực đạo ở tay đang nắm chặt cổ tay cô gia tăng thêm chút.

“Còn không đi sao?” Nhìn bốn phía đang có nhiều người đang nhìn họ tò mò, trên mặt Hóa Hoan không thể có một nét tươi tỉnh.

Khóe môi gọi lên một chút độ cong, nụ cười trên mặt Đoan Mộc Minh ngày càng đậm, “Nếu dễ dàng như vậy thì đầu đáng nói... , tôi vừa mới bắt đầu chưa có động thủ mà.”

Vừa dứt lời, ngay sau đó, đã nhìn thấy thân thể anh lộ ra đường cong quyến rũ, đang lúc mọi người đang không để ý, Đoan Mộc Minh vội vàng ổn định tâm thần, tuy rằng ngã xuống đất với tư thế bất nhã, nhưng cũng không đến mức coi là ngã gục.

Liếc xéo nhìn anh một cái, vỗ vỗ hai tay, Hóa Hoan như không có việc gì, miệng nở nụ cười châm chọc như khắc sâu vào trong mắt Đoan Mộc Minh.

Để lộ ra trang phục màu trắng vốn không có một nếp nhăn, khóe môi Đoan Mộc Minh nổi lên một đạo tà mị, hướng mắt về bốn phía, sải bước hướng ký túc xá đi tới.

Khi đó ở phía sau bọn họ, vô số những đôi đang chụp đầu tâm tình với nhau, miệng không không hẹn mà cùng nói đến sự việc trên báo sáng nay, có người còn đưa tin một trời một vực toàn bộ sự việc.

Xa xa, một người đàn ông quần áo rộng thùng thình đeo kính râm che gần hết nửa khuôn mặt, kính che hết mắt nên không nhìn rõ được biểu tình trên mặt anh ta, chỉ nhìn thấy đôi môi đang nhếch lên kia, làm cho đám người đang bàn tán rồi đi, anh ta đập mạnh chân ga, xe phóng vút đi bỏ lại một làn khói, mau chóng đuổi theo sau.

Một ngày này, mọi chuyện như không có chuyện gì, tựa hồ như một ngày mới bắt đầu, tất cả mọi thứ thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chương 42: Đột nhiên mê hoặc

Cả một ngày, Hóa Hoan trên mặt không có một ý cười, bản mặt lạnh lùng, làm cho mọi người không dám đến gần.

“Này, nha đầu, có chuyện gì chúng ta cùng tâm sự đi.” Đứng ở bên cạnh cô, Tiểu Ái cũng không thể im lặng lên tiếng hỏi.

“Rất phiền, có chuyện gì chúng ta sau này hãy nói.” Ánh mắt cũng không thèm nhìn, Hòa Hoan lạnh lạnh nói, giống như trong một đêm cô mất đi toàn bộ sức lực.

“Trên báo là nói thật sao? Cậu cùng tên đó thật sự có quan hệ như thế này?” Không để ý về mặt hững hờ của cô, Tiểu Ái vẫn cố tình hỏi, vừa nghe câu hỏi của cô, bốn phía vốn đang rối như ong vỡ tổ bỗng nhiên như một đàn ong đang cùng xông tới người cô.

“Báo chí là sao? Bà cô đây chưa bao giờ xem báo, cậu không biết sao?” Nói xong, cầm túi xách lên, Hòa Hoan mạnh mẽ đứng lên, lại quên không mang chìa khóa, cô lo lắng đến phát cuồng như muốn giết người.

“Hòa Hoan, trước kia cậu có bao giờ thế này đâu.” Nói xong, Tiểu Ái lấy báo trong tay đập mạnh xuống mặt bàn, đôi mắt sáng long lanh kia rõ ràng như là không tin được sự thật này.

Liếc xéo tờ báo trên mặt bàn một cái, trong nháy mắt Hòa Hoan chỉ cảm thấy máu trong người như đang đông cứng lại. Bản thân như không tự chủ mang theo túi sách run rẩy chạy đi.

“Hòa Hoan, nói cho mình biết, Cậu không phải là người trên báo đúng không?” Hai tay đặt ở bả vai của cô, con người Tiểu Ái ánh lên suy nghĩ phức tạp khó hiểu, nhưng hình ảnh thật như vậy làm tê tái lòng cô, làm sao có thể? Không thể như vậy được.

“Tiểu Ái, chúng ta quen biết không phải một hai ngày, nếu cậu nghĩ mình là cái người như vậy, mình không có gì để nói.” Bỏ tay của Tiểu Ái ra, Hòa Hoan cũng không quay đầu lại, tiêu sái bước ra khỏi lớp.

Cửa phòng được đóng lại trong nháy mắt, một giọt nước mắt trong suốt theo gương mặt lạnh lẽo chảy xuống, dùng sức hít mũi một cái, dùng sức dụi mắt, cắn cắn môi dưới, sau một lát, Hòa Hoan đột nhiên nở nụ cười.

“Hòa Hoan, chết tiệt, mày đang ở đây buồn bã cái gì chứ? Không phải chỉ là một cái hôn thôi sao? Dám làm sẽ dám nhận, nếu không mày chính là một đứa nhu nhược.” Cô nhỏ giọng nói để tiếp thêm cho mình dũng khí, đầu lại ngẩng lên vênh váo tự đắc, lại là Hòa Hoan không coi ai ra gì.

Ở cuối hành lang, Đoàn Mộc Minh lặng lẽ nhìn chăm chú một màn vừa xong, khoe miệng lộ ra một nụ cười tán dương, không hổ là người con gái anh coi trọng, rất thú vị, hơn nữa khi mọi chuyện đã xảy ra lúc này mà có thể không hề sợ hãi đủ để thấy cô cũng không phải là một tiểu thư công chúa gì.

Chính là giờ khắc này, anh đột nhiên như bị mê hoặc, rốt cuộc đâu mới thực sự là con người thật của cô?

Khi thấy thoáng bóng dáng cô đang đi về phía này, anh vội vàng lấp vào một bên, hôm nay trước hết buông tha cho cô, dù sao thời gian cũng còn dài, trong nháy mắt anh cảm thấy đây không đơn thuần là một trò chơi, bởi vì anh muốn từ cái trò chơi này có được nhiều hơn thế.

Ngay tại thời điểm anh đang ngu ngơ, điện thoại trong túi rung” Ông ơng Ông...”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hở Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 43: Câu nói này tôi thu hồi lại

Đến chiều, Hòa Hoan bước ra từ trường học, xa xa liền nhìn thấy một chiếc Lamborghini màu trắng đang lẳng lẳng đỗ ở cổng trường học, ngay sau đó đã thấy trên mặt cô nở nụ cười ngọt ngào, không để ý đến hình tượng cô chạy nhanh tới.

Cửa kính xe hạ xuống, gương mặt điển trai anh tuấn mái tóc đen theo gió lay động, càng thêm tà mị, làm cho người khác không khỏi kiềm chế mà quay lại ngắm nhìn.

“Doãn ca ca” Hòa Hoan nũng nịu kêu, trên mặt ánh lên tia vui mừng từ trong thâm trí.

“Nha đầu ngọc, anh có chạy đi mất đâu? Em chạy gấp như vậy, té ngã thì làm sao bây giờ? Có phải em muốn làm cho anh đau lòng không?” Nhẹ nhàng vỗ về cô, Doãn Mặc nửa thật nửa giả nói, một câu nói dài như vậy cứ thế bật ra.

“Doãn ca ca” Hòa Hoan về mặt nghi hoặc nhìn anh ta, “Anh lại đang tìm em diễn kịch hay sao?”

“Cái gì?” Doãn Mặc lập tức ngây ngẩn cả người, chờ cho anh kịp phản ứng, trên mặt lộ ra biểu cảm rối rắm, chẳng lẽ mấy năm nay những lời này nha đầu ngọc này lại coi như đó là lời thoại của kịch bản sao?

“Không phải sao?” Hòa Hoan không khỏi nhú mày, “Sao hôm nay nhìn anh là lạ?” Cô là một cô gái sống rất thật, cho nên giác quan thứ sáu của cô cũng vậy.

“Có sao?” Vỗ vỗ mặt mình, Doãn Mặc thản nhiên nở nụ cười, “Có thể là gần đây anh quá mệt mỏi, đi thôi, muốn ăn cái gì? Hôm nay anh mời.”

“Được, chờ một chút, em gọi điện thoại gọi anh em, bảo anh ấy cùng đến đây đi ăn.” Nói xong, Hòa Hoan hứng trí bưng bưng lấy di động ra, đột nhiên điện thoại bị Doãn Mặc giật lấy.

“Anh Doãn Mặc” cô khó hiểu nhìn anh, không rõ anh làm sao thế?

“Tối hôm nay cơm chỉ có hai người chúng ta cùng ăn với nhau, còn có... về sau không cần gọi câu lệ như thế đâu, cứ gọi anh là Mặc hoặc là Doãn Mặc đều được.” Nhìn cô thật lâu một cái, đeo kính râm lên, Doãn Mặc mạnh mẽ đập chân ga.

Ngơ ngác nhìn thái độ của anh, Hòa Hoan nửa ngày không phản ứng kịp, không rõ người luôn luôn cột nhà, đối với cô luôn che chở bảo vệ, Doãn ca ca tự nhiên lại biến thành như thế này?

“Hoan Hoan, năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?” Nghiêng đầu nhìn cô bé, Doãn Mặc nhẹ giọng hỏi, cho dù qua một lần kính râm, Hòa Hoan rõ ràng cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh.

“Hai mươi” Theo bản năng, cô trả lời một câu như vậy, mười ngón tay xoắn lại với nhau, Doãn Mặc như vậy cô thấy thật xa lạ tận đáy lòng cô có cảm giác rất bất an.

“Còn nhớ anh đã từng nói gì không?” Ngón tay khẽ chọc tay lái, Doãn Mặc làm như không có chút để ý gì đến câu hỏi của mình, kính râm che gần hết nửa khuôn mặt nên không biết anh có suy nghĩ gì, lại càng không hiểu làm cho cô thấy áp lực.

“Cái gì?” Hòa Hoan về mặt nghi ngờ nhìn anh, lời anh nói nhiều lắm, cô không biết anh muốn hỏi đến câu nào?

“Chính là anh từng nói qua, anh mãi không có yêu cầu gì, chỉ cần em luôn coi anh là anh là được.”

“Ách?” Nghe anh nói vậy, Hòa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người.

“Hiện tại em hãy nghe cho kỹ, từ giờ phút này trở đi, anh thu hồi lại những lời nói đó.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 44: Diễn quá sâu

“Từ giờ trở đi, em hãy coi anh là một người đàn ông chân chính, dùng tình cảm giữa nam với nữ đối với anh.” Đầu ngón tay của anh khẽ chạm vào tay cô, lời nói vừa rồi như một tiếng nổ vang lăm cho Hòa Hoan nhất thời ngây dại.

Những tình huống này ở trong xe không gian im lặng, xa xa có một chiếc xe màu chong chóng đuổi theo.

Đến khi xe dừng hẳn, Doãn Mặc xuống mở cửa xe cho cô, thì cô vẫn còn đang mải mê trong suy nghĩ vừa rồi vẫn chưa định thần lại, đặt ở trên đầu gối hai tay nắm vào rồi lại mở ra, ngồi ở trên ghế thân hình thẳng tắp.

Nhìn cô, Doãn Mặc đột nhiên nở nụ cười, “Nha đầu ngốc, xuống xe đi, chẳng lẽ em định ngồi đây mãi.”

Anh lại khôi phục lại bộ dạng bất cần đời như lúc trước, có chút du côn, nhưng lời nói ôn nhuận kia lại làm cho người ta say mê.

Yên lặng ngẩng đầu nhìn anh, Hòa Hoan tò mò nhìn anh, “Anh Doãn, những lời anh vừa nói không phải sự thật đúng không?”

“Đương nhiên không phải” Doãn Mặc rất nhanh trả lời, thành công đem tâm sự tận đáy lòng kia che dấu đi, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, khom người tháo dây an toàn cho cô bé, “Nhóc con, không phải lúc này anh dọa em đó chứ? Đây là lời thoại của bộ phim tiếp theo của anh, thế nào? Rung động không?”

“Thì ra là như vậy, làm em sợ muốn chết.” Hòa Hoan như chút được gánh nặng thờ phào một cái, cho tới bây giờ cô mới có cảm giác hít thở dễ dàng.

“Hoan Hoan” lấy tay cô bé đặt lên lồng ngực của mình, Doãn Mặc nhìn vào mắt cô không hề chớp, “Nếu những lời nói vừa rồi tất cả đều là những lời thật lòng của anh, em sẽ làm sao?”

Ngực bỗng dưng căng thẳng, nhìn về mặt không biết thật hay giả, Hòa Hoan đột nhiên bật cười, “Doãn ca ca, Anh diễn quá sâu.”

Ngay sau đó, đã nhìn thấy Doãn Mặc lộ ra một chút thương tâm, đầu nghiêng một cái thuận thế dựa vào vai cô, làm bộ dạng chú chim nhỏ đang nép vào cô, “Hoan Hoan, anh thật đau lòng, không tin, em sờ xem, hiện tại anh đang khóc.”

“Anh Doãn, bộ dạng này thật khó coi.” Nghiêng đầu nhìn anh, Hòa Hoan bắt đầu dithở dài.

Dáng người 1m85 thon dài dựa vào người cô cao không quá 1m65, nhìn thế nào hình tượng này cũng thấy không cân đối, nói không chừng còn có thể trông buồn cười, nhưng bây giờ, cô thật sự cười không nổi, nhất là ở xung quanh ánh mắt của mọi người đang hướng về phía bọn họ.

“Anh Doãn, chú ý hình tượng một chút, có rất nhiều người đang xem chúng ta đó.”

“Sợ cái gì? Anh thích như vậy, bọn họ thích xem, cứ để bọn họ xem, tưởng bộ dạng này không phải là để cho người khác xem sao.” Nói những lời này, Doãn Mặc chột nhếch lên một nụ cười tự giễu mình, vòng tay ôm cô theo bản năng lại siết mạnh hơn chút, để cho thân hình cô càng phù hợp để dựa vào anh.

“Anh Doãn, em không muốn trở thành nhân vật chính trong bộ phim này của anh đâu.” Hòa Hoan nhỏ giọng than thở, cô rất nhất gan, sợ bất chợt đi trên đường bị người ta ném đá. Cô đã từng may mắn chứng kiến đám fan cuồng nộ kia của anh.

“Yên tâm, có anh ở đây, anh sẽ bảo vệ em.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 45: Nỗi lòng hỗn loạn

Đây là của một hội viên mở kinh doanh buôn bán, Doãn Mặc kéo tay cô tiến vào, không gian to như vậy chỉ có một vài người đang tụ lại để nói chuyện phiếm, nhạc nhẹ nhàng phiêu đảng, trong tiếng Saxo, nỗi lòng nôn nóng bắt an nhưng lại giống như chậm rãi.

“Thích nơi này sao?” Anh kéo ghế cho cô ngồi xuống, Doãn Mặc nhẹ giọng hỏi, đột nhiên đã nghĩ dẫn cô vào thế giới của anh, cũng có lẽ chỉ có như vậy, cô mới có thể hiểu được, anh rốt cuộc là người như thế nào.

“Rất thích.” Nhìn khắp bốn phía, Hòa Hoan tán dương gật đầu, không có...chút nào xấu hổ, từ trước cô vẫn tự tin khí chất như vậy, mặc dù lần đầu tiên bước vào đây, nhưng cũng không có chút gì gọi là lạ lẫm không thích ứng được, giống như cô trời sinh là thích hợp cho những nơi như thế này.

“Nhìn xem em muốn ăn cái gì? Nơi này đồ ăn tuyệt đối ngon.” Nhìn cô, Doãn Mặc nở nụ cười sùng nịnh

“Em thấy cái gì cũng muốn ăn?” Vuốt vuốt bụng, ánh mắt Hòa Hoan thành hình Nguyệt Nha, liếm nhẹ đôi môi hồng nhỏ, bụng cóc nước uống một ngụm lớn.

Một động tác không thể bình thường hơn, Doãn Mặc lại cảm thấy toàn thân như bị điện giật, máu như sôi trào, nuốt nước miếng, yết hầu không ngừng lên xuống, tay đặt ở trên đùi vì tim đập nhanh mà gắt gao nắm chặt lại.

“Anh Doãn, có thể chứ?” Nhìn anh không nói gì, Hòa Hoan lại hỏi lại một câu, đôi mắt to tròn vô tội nhìn anh, có chút ngô nghê mê hoặc.

“Hả... có thể” Doãn Mặc lắp bắp, mạnh mẽ đứng lên, “Cái kia...anh đi toilet một chút, anh quay lại ngay.” Nói xong anh đi như chạy trốn.

“Kỳ quái.” Hòa Hoan nhỏ giọng than thở một tiếng, rồi lại cúi đầu cẩn thận xem thực đơn, nhất thời đôi mắt sáng rực.

Dùng nước lạnh hắt lên mặt, nhìn hình trong gương, Doãn Mặc thở dài một hơi, một động tác nhỏ như vậy lại làm cho một người luôn cao cao tự đại như anh không thể kiểm soát được. Cảm giác này làm cho anh càng ngày càng thấy bất an.

Lấy khăn lau tay, anh xoay người đi ra ngoài, ngực vẫn như cũ “Bùm bùm...” không ngừng đập mạnh, nhưng là, khi thấy bóng dáng quen thuộc kia anh đột nhiên nở nụ cười.

Cho tới bây giờ cũng không biết, ở bên cô như thế này thật vui vẻ hạnh phúc.

“Anh Doãn, nhìn xem em chọn món, có cần phải thay đổi món nào không?” Đưa tới trước mặt anh, Hòa Hoan cười vui vẻ nói.

Những gì vừa thấy, Doãn Mặc nhất thời mở to hai mắt nhìn, “Em xác định là ăn được nhiều như vậy?”

“Làm sao vậy? Có vấn đề gì không? Nhưng cả ngày nay em chưa ăn gì, anh biết không? Hiện tại bây giờ cả một đầu voi đặt ở trước mặt em, em đều có thể ăn hết.”

“Được, vậy chọn những món này đi.”

Bọn họ nhẹ giọng trò chuyện với nhau, nói đến chỗ hiểu ý nhau, không hẹn mà cùng nhìn nhau cười, hồn nhiên không phát giác ở cách đó không xa có một đôi mắt đang tức giận nhìn chăm chú vào họ.

Chương 47: Chương 46: Bởi vì cô ấy là phụ nữ của tôi

“Tôi nói nhị thiếu, tôi biết nơi này người đẹp như mây, nhưng là anh có thể thu hồi cặp mắt mê đắm kia của anh hay không, chuyên tâm nghe tôi nói, chuyện này thật sự là rất cấp tốc.”

Diệp Toàn về mặt bất đắc dĩ nói, nhìn bộ dáng đương sự không sao cả, trên ót anh nhất thời đỏ đầy mồ hôi.

“Có lời cứ nói có rắm mau thả, tôi không nhiều thời gian rồi ở trong này nghe anh tổn hại thừa lời như vậy.” Bụng ly rượu lên nhọt nhọt nếm một ngụm rượu trong chén, Đoan Mộc Minh lạnh lạnh nói, tầm mắt thủy chung tập trung ở trên người một đôi nam nữ xuất sắc cách đó không xa, bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi kia rất giống là bắt được vợ hồng hạnh xuất tường.

“Hôm nay Hóa Tự đã tìm tới, anh nói làm thế nào chứ? Còn như vậy đi xuống, tôi thật sự sẽ chết không toàn thây.” Dùng sức hít mũi một cái, Diệp Toàn giả bộ một bộ dáng con dâu đáng thương.

“Anh có toàn thây hay không cùng tôi có quan hệ gì.” Liếc xéo anh một cái, trong con ngươi Đoan Mộc Minh rõ ràng tất cả đều là trào phúng.

“Anh nói cái gì?” Vỗ một cái thật mạnh trên bàn, Diệp Toàn mạnh mẽ đứng lên, “Đoan Mộc Minh, anh đừng được một tác lại muốn tiến một thước a, chúng ta đến cùng phải bạn bè hay không?”

“Là bạn bè a, nhưng là anh đã quên sao? Bạn bè chính là dùng để bán đứng.” Đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, vớt cho anh một cái nháy mắt, Đoan Mộc Minh nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của anh, một bộ biểu tình thâm thúy nói, “Anh em, nỗ lực lên, nếu anh thật sự bất hạnh hy sinh thân mình cho tôi rồi, tôi sẽ hậu táng anh thật tốt, ăn thật ngon một chút, nhớ tôi trên trường là được.”

Nói xong, anh xoay người đi ra.

Ở vị trí yên lặng trong góc kia, Doãn Mặc cùng Hóa Hoan im lặng ăn bữa tối, ánh mắt ngẫu nhiên đối diện thì cũng chỉ là mỉm cười.

“Nhìn em xem, đều nhanh ăn thành mèo Tiểu Hoa, nhiều người, ăn cơm còn giống đứa bé.” Doãn Mặc về mặt sùng nịch nói, cầm lấy khăn tay ôn nhu lau đi khước miệng cô quần áo dính dầu mỡ.

“Hắc hắc ~~~” Hóa Hoan ngây ngốc nở nụ cười, đem một khối bít tết cuối cùng trong mâm đưa vào miệng.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm hơi trêu tức bọn họ vang lên bên cạnh.

“Bảo bối, em bỏ anh ăn cơm cùng người đàn ông khác như vậy, em sẽ không sợ anh tức giận sao? Anh đã nói với em nếu không ngoan ..., anh nhưng muốn đánh em cái rắm - nha.”

Khi nói chuyện, Đoan Mộc Minh đã ngồi xuống gần sát Hóa Hoan, một cánh tay còn vắt ngang hông của cô, lấy một loại tư thế vô cùng bá đạo đem cô gắt gao giam cầm ở trong lòng, ánh mắt thị uy nhìn về phía Doãn Mặc.

“Đoan Mộc Minh” quay đầu vừa thấy, mặt Hóa Hoan vốn mỉm cười nhất thời rét lạnh xuống dưới, “Buông.”

“Không cần, anh thích ôm em như vậy.” Nói xong, Đoan Mộc Minh càng khoa trương hơn đem cô kéo vào trong lòng thêm vài phần, khước môi giống như giương cung, lộ ra một chút cười thực đáng đánh đòn.

Ngồi ở đối diện, Doãn Mặc lẳng lặng nhìn một màn này, khi thấy tay Đoan Mộc Minh làm như lơ đãng dời xuống thì mặt tao nhã nhất thời lạnh lùng.

“Buông cô ấy ra” thanh âm kia giống như theo hơi lạnh trong hầm băng, mang theo một loại lãnh ý lạnh lạnh.

“Vì sao?” Đầu lông mày chau lên, Đoan Mộc Minh thần nhiên nở nụ cười.

“Bởi vì cô ấy là phụ nữ của tôi.”

Doãn Mặc lạnh lùng nói một câu làm Hóa Hoan cả kinh giống như muốn rút cằm, một đôi mắt to không dám tin nhìn của anh, nếu như nói, trong lời nói của Đoan Mộc Minh làm cô phiền chán, trong lời nói kia của Doãn Mặc lại đủ để cho cô khóc không ra nước mắt rồi, bởi vì đối với hành động của người đàn ông siêu quần này, cô căn bản là nhận không ra rốt cuộc câu nào thật? Câu nào là giả ?

“Phụ nữ của anh?” Đoan Mộc Minh không động thanh sắc hỏi lại anh một câu, tay ôm Hóa Hoan lại càng dùng thêm sức.

“Không cần để cho tôi phải nói lần thứ hai” khi nói chuyện, Doãn Mặc đã muốn đứng lên, một phát bắt được cổ tay Hóa Hoan mạnh mẽ đem cô lôi dậy.

Lúc này, trên mặt tao nhã bình tĩnh trước nay chưa có, cái loại bình tĩnh này thật giống như trước khi bão táp tiến đến, có một loại cảm giác làm cho người ta hít thở không thông.

“Doãn Mặc, lâu như vậy không thấy, tính tình của anh vẫn như cũ không thay đổi, bất quá, nếu tôi không đoán sai, anh hẳn là thích không phải loại hình này, nao ~~~” cảm hứng bên phải gương lên, Doãn Mặc Minh thần nhiên nở nụ cười, “Anh thích loại hình đến đây.”

“Doãn Mặc Minh, tôi không thích nói lần thứ hai, anh nên biết.” Doãn Mặc thần nhiên nói, thậm chí khóe môi còn gương lên một chút ý cười, nắm thật chặt tay Hòa Hoan, lực đạo to lớn làm cho cô nhúm mày lại.

“Tôi biết, khả năng anh cũng có thể biết, chỉ cần là phụ nữ tôi xem trọng, cho đến tận lúc này, còn không có một người có thể chạy ra lòng bàn tay của tôi.” Đầu lông mày chau lên, Doãn Mặc Minh vẽ mặt cười đắc ý, cúi người, nhợt nhạt hôn lên môi của cô.

“Anh., lưu manh” ngay sau đó, đã nhìn thấy Hòa Hoan hung hăng quăng cho anh một cái tát, lúc âm thanh thanh thúy vang lên, trong không gian lớn như vậy, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Nhìn một màn này, Diệp Toàn không khỏi hít vào một hơi.

“Người đẹp, em rất không ngoan ngoãn, không cần lần nữa khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi, bởi vì tính nhẫn nại của tôi vốn là không nhiều lắm, nếu duy nhất dùng hết rồi, mặt kia ngày sau em sẽ rất khó trôi qua.” Nhìn cô, Doãn Mặc Minh nhẹ nói, trên mặt thủy chung tràn đầy một chút cười thần nhiên.

“Tôi cũng đã nói vậy, lại đến trêu chọc tôi, anh tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt.” Ánh mắt gắt gao theo dõi anh, một cổ tức giận không rõ cứ như vậy từ đáy lòng của cô nảy sinh ra.

“Phải không? Xem ra chúng ta còn có rất nhiều khác nhau, tìm một chỗ câu thông một chút đi.” Nói xong, Doãn Mặc Minh mạnh mẽ dùng lực, đem cô từ bên người Doãn Mặc mạnh mẽ kéo ra, lực đạo to lớn cùng nụ cười trên mặt hoàn toàn là không thành có quan hệ trực tiếp.

“Doãn Mặc Minh” con người Doãn Mặc càng thêm rét lạnh.

“Vấn đề của chúng ta sau đó lại tiếp tục, hiện tại tôi muốn cùng phụ nữ của tôi câu thông một chút vấn đề, Sayonara, chúc anh có một buổi tối tuyệt vời.” Đem Hòa Hoan đến trong lòng, Doãn Mặc Minh vẽ mặt trêu tức nói, bàn tay to gương lên, phụ nữ xinh đẹp vừa mới đứng ở xa xa lượn lờ Nana tiêu sái lại đây, khi bọn họ vừa dời bước chân, người phụ nữ điệu dàng kia cũng thuận thế bò lên thân thể Doãn Mặc.

Không khí ở trong nháy mắt ngưng trệ, đứng ở nơi đó, Doãn Mặc mạnh mẽ đẩy ra người đàn bà kia, cũng đang lúc anh vừa định giẫm chặn tại chỗ bắt lấy Hòa Hoan, trước người anh, năm sáu người đàn ông mặc tây trang canh nơi đó.

“Bảo bối, chúng ta đi.” Quay đầu, lộ ra một chút ý cười tà mị, Doãn Mặc Minh mạnh mẽ đem Hòa Hoan mang rời nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hở Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chương 47: Phụ nữ đẹp nhất

Phía sau bọn họ, hai tròng mắt Doãn Mặc nguy hiểm híp mắt lên, tại bên người hai tay gắt gao nắm thành hình quả đấm.

Vừa mới bước ra cửa hội sở, Hòa Hoan một cái phản thủ, khuỷu tay thật mạnh đảo hướng về phía bụng của anh, thét lớn một tiếng, Doãn Mặc Minh mạnh mẽ nắm lấy tay cô.

“Hòa Hoan, hôm nay đây hết thấy đều là bản thân mình tìm.” Doãn Mặc Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói, mở cửa xe, một tay đẩy cô đi vào, mình cũng ngồi lên, ngay sau đó, nụ hôn của anh như cuồng phong như mưa to hạ xuống.

Dùng sức xô đẩy anh, Hòa Hoan tâm không hiểu hoảng sợ. Đột nhiên, môi dưới truyền đến một trận đau đớn, “A.”, cô không khỏi hít vào một hơi.

“Tôi đã nói rồi không được ngỗ nghịch với tôi, đây là đại giới em phải thừa nhận.” Thừa dịp lỗ hổng cô hô nhỏ, lưỡi anh linh hoạt đã công khai xâm nhập lãnh địa của cô, tùy ý quấy bên trong mật hoa, dẫn tới cô cả người từng đợt run rẩy.

Nhìn vẻ mặt dần dần say mê, Doãn Mặc Minh khóe miệng gọi lên một chút ý cười trào phúng, chưa từng có phụ nữ có thể chạy ra lòng bàn tay của anh, cô, cũng sẽ không là ngoại lệ.

Một đôi bàn tay to ở trên người của cô cao thấp di chuyển, chẳng biết lúc nào, ghế ngồi vừa mới dĩ nhiên biến thành giường đơn độc mềm mại thoải mái.

Ngoài xe, người đến đi như thoi đưa, nháy mắt nghịch ngợm, đèn đường trong treo nhưng lạnh lùng cùng nhiều màu hoa lẫn, buộc vòng quanh một bộ

cảnh đẹp giống như ảo mộng.

Ở bên trong xe, ngón tay thon dài đã thuần thục cỡi bỏ nút thắt trước ngực của cô, làm làn da lỏa lồ kia nổi nà giống như cơ - khi lộ trước mắt thì trong con người Đoàn Mộc Minh lộ ra một chút rõ ràng sợ hãi.

Biết cô là xinh đẹp, nhưng là giống đoạt hồn nhiếp phách như vậy vẫn là lần đầu tiên, cô lúc này, hai gò má ửng đỏ, thở gấp vụt vụt, trong thanh thuần lộ ra một loại trí mạng dụ - mê hoặc, đôi môi vừa mới trải qua lễ rửa tội đầu hôn ở dưới ánh sáng có một loại Thủy Nhuận sáng bóng.

“Bảo bối, em là phụ nữ đẹp nhất tôi đã gặp.” Bám vào bên tai của cô, anh lầm bầm nói, dây đặc hôn theo cái trán của cô vẫn kéo dài đến lồng ngực của cô, nơi đi qua, đều giống như có vô số ngọn lửa điên cuồng nhúc nhích.

Bị động thừa nhận hết thảy, con người Hỏa Hoan mê ly lộ ra một tia mờ mịt, sức nặng kia đặt ở trên người cô cơ hồ khiến cô không thở nổi, nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, cô thể nhưng không bài xích loại cảm giác này.

Ngẩng đầu nhìn, Đoàn Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, ngón tay thon dài mềm nhẹ đảo qua cánh môi đỏ búng của cô, theo sau ấn xuống một cái hôn một chút cũng không có thương tiếc.

“Bảo bối, có nghĩ là muốn thể nghiệm cảm giác trong xe?” Thời khắc đó đề thấp tiếng nói trong có mê hoặc rõ ràng, khoe miệng giương một ít giống như ý cười mời cô, này vốn là Hỏa Hoan không chịu nổi đầu óc càng thêm mơ hồ.

“Cảm giác trong xe?” Cô cúi đầu lặp lại một lần, không ngừng nhìn trừng mắt của anh.

“Đúng, cảm giác trong xe là cảm giác tuyệt vời nhất trên thế giới.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai*, *Mẹ Hổ Đờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 48: Dùng phương thức thở dốc như thế

“Đúng, cảm giác trong xe là cảm giác tuyệt vời nhất trên thế giới.” Đoàn Mộc Minh ôn nhu nói, bộ dáng kia rất giống là dụ dỗ tiểu hồng mao ăn quả táo độc của lão vu bà.

Đầu óc trong nháy mắt có chỗ trống, đợi cô kịp phản ứng thì Đoàn Mộc Minh đã đem sức nặng toàn thân đều đặt ở trên người cô, cô vẫn không nhúc nhích chỉ có thể giương mắt nhìn nhưng không có biện pháp gì.

“Bảo bối, là em trêu chọc anh trước, nếu ngay từ đầu em cứ ngoan như vậy mà nói..., có lẽ anh cũng không chú ý em.” Mười ngón như đàn dương cầm ở trên thân thể cô để lại liên tiếp âm phủ tuyệt vời, khoe miệng anh ý cười cũng càng ngày càng tà mị.

“Anh. . . . Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Hỏa Hoan run giọng nói, giờ khắc này, cô là thật sự có chút sợ rồi, nhất là cái loại rung động xa lạ trong thân thể này càng làm cho cô có một loại cảm giác bối rối bất an.

“Không được tốt lắm, chính là làm một ít chúng ta có thể làm, việc làm yêu.” Hơi hơi nâng lên trên thân, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ đem áo của cô cởi ra.

Là da trắng nõn- làn da lộ ra ở trong không khí, cái loại xúc cảm hơi lạnh này làm cho toàn thân Hỏa Hoan đều rung rung xuống.

“Lạnh không?” Trên mặt của anh có một chút tà tà cười, thời điểm cô còn không kịp phản ứng, đem cô gắt gao đặt ở dưới thân mình, một chút không khí cuối cùng trong phổi cô giống như là cũng cùng nhau chen chúc.

Hỏa Hoan từng ngum từng ngum thở hỗn hển, nhưng là cô thở ra một hơi, khí lực của anh liền gia tăng một phần, cúi ở phía trên mặt cô cũng càng ngày càng thêm mơ hồ, nhưng là tay vuốt ve thân mình cô lại ôn nhu như cũ.

Khi cô sắp hít thở không thông mà chết, anh mạnh mẽ cúi đầu hôn lên môi của cô, trần trọc, nhẹ nhàng cắn xé, dùng phương thức như thế cho cô cơ hội thở dốc.

Ngoài xe, từng trận tiếng gió, cuộn cuộn nổi lên hạt cát gỗ cửa kính xe phát ra một trận thanh âm bùm bùm, nhưng là không có người biết, trong xe, Hỏa Hoan lại đang nhắm nháp cái loại tư vị băng hỏa lưỡng trọng thiên* này(lúc nóng lúc lạnh).

“Nhìn anh, nói em yêu anh.” Bỗng dưng buông cô ra, hai tay cường thế cố định mặt của cô, thanh âm của Đoàn Mộc Minh thấp như lầm bầm.

Mở hai mắt sương mù, Hỏa Hoan đột nhiên nở nụ cười, nhưng là đôi tròng mắt kia lại rõ ràng đã không có thông minh phía trước.

“Người đẹp, anh nghĩ đến một cái tuyệt hơn.” Khi nói chuyện, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ theo trên người của cô ngồi dậy, lấy thảm mỏng che lên thân thể lồ lộ của cô- thân thể mềm mại lộ bên ngoài, khoe miệng cũng lộ ra một chút loại cười đắc ý.

Xe ở trong bóng đêm đi về hướng ngoại ô, cảnh vật ven đường nhanh chóng lui về, ngồi ở trên ghế ngồi, một đôi tay Hỏa Hoan lại bị anh nắm chặt trong tay.

Cúi đầu hôn ở giữa trán, anh tà tứ mà cuồng dã như vậy, nhất là ý cười ở khoe miệng kia giống như gương cung, hơn nữa ngũ quan xem ra hoàn mỹ như giống như điêu khắc, cả người làm cho người ta một loại cảm giác giống như mị hoặc.

Nhìn nhìn, Hỏa Hoan thậm chí có một loại cảm giác lạnh thấu triệt nội tâm, thẳng đến thân mình bị ném nhộn nhạo trong giường nước, cô vẫn đang không từ trong nơi loại mê hoặc này đi ra.

“Bảo bối, cảm giác trong nước có thể so với trong xe rất tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương 49: Mạnh mẽ xỏ xuyên qua (H)

Khi ngón tay thon dài của anh khẽ chạm vào gương mặt của cô thì Hỏa Hoan không khỏi đánh rùng mình một cái, rõ ràng hơi thở của anh là ảm áp như vậy, nhưng là cái loại lạnh phảng phất là theo đáy lòng xông tới, từng đợt rồi lại từng đợt, theo giường nước phập phồng không chừng không ngừng lay động .

“Rất lạnh sao?” Khoi mào người của cô, vẻ mặt Đoan Mộc Minh tà mị nở nụ cười, đột nhiên yêu chết bộ dáng cô hiện tại, cặp mắt kia trong suốt giống như là một đầu dê đợi làm thịt, thoát nhìn có một chút đáng thương như thế, có như vậy trong nháy mắt, anh đột nhiên cảm giác mình là cái loại đạo tặc hái hoa, nhưng là anh vẫn là không tính buông tha cô.

“Hoàn hảo “ thanh âm của Hỏa Hoan có một chút trống rỗng, cho tới bây giờ, cô không biết mình là không phải điên rồi mới có thể đi theo anh đến nơi đây, rõ ràng có nhiều cơ hội như vậy cô hoàn toàn có thể chạy thoát .

“Ngaoan, một hồi em sẽ nóng, tin tưởng anh đúng vậy.” Tháo ra thăm trùm cô, Đoan Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, “Làm yêu tinh tức giận”, một tiếng lẩm bẩm trầm thấp, anh thả người đánh tiếp, ở thời điểm cô còn không kịp chống đối, mạnh mẽ hôn lên môi của cô.

Bốn phía ngọn đèn mê ly mà tối, trong phòng to như vậy lại chỉ lộ ra giường nước, nằm ở mặt trên, tựa hồ cũng có thể cảm nhận được nước gợn sóng, theo từng cái động tác anh cố ý gia tăng mà dâng đưa .

Nhìn anh ở trước ngực không ngừng cùng đến cùng đi tới như mực, Hỏa Hoan đột nhiên nở nụ cười, khoe miệng gợi lên một chút ý cười vũ - mỵ, cánh tay thon dài vòng lên cổ của anh.

“Em tuyệt đối là tiểu yêu tinh trời phái xuống dưới trừng phạt đàn ông.” Ngẩng đầu nhìn cô, Đoan Mộc Minh thờ hớn hể nói, thân thể một loại chỗ buộc chặt giống như cũng muốn nổ.

“Tôi đây trừng phạt đến anh sao?” Ngón tay mảnh khảnh trên mặt anh đi một chút ngừng ngừng, Hỏa Hoan vẻ mặt chọn - đậu nhìn của anh, nếu anh muốn chính là chỗ này, cô kia không ngại cho anh.

“Em cứ nói đi?” Ở trên môi của cô hạ xuống một cái hôn nhọt nhọt, Đoan Mộc Minh chấp lên tay nhỏ bé của cô một đường trượt xuống dưới, “Nghe thấy được sao? Từng cái tế bào của anh đều kêu gọi em.”

“Này xem như môi sao?” Tham đứng người dậy, Hỏa Hoan vờn đầu lưỡi nghịch ngợm liếm một chút môi của anh, đôi mắt kia thoát nhìn diêm dúa lẳng lơ mà Câu Hồn Nhiếp Phách.

“Là” nói xong, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ đem cô kéo vào trong lòng, tựa hồ là muốn cô tiến vào trong cơ thể mới bỏ qua. Ngay tại thời điểm anh vừa định có động tác tiến thêm một bước, Hỏa Hoan mạnh mẽ 攔 ở tay anh.

“Bảo bối, nhịn nữa đi xuống anh sẽ chết.” Anh gian nan nói, trên trán có mồ hôi to như hạt đậu mới rơi xuống

“Tôi có một cái điều kiện, muốn anh đáp ứng tôi trước.”

“Em nói, chỉ cần anh có thể làm được, anh tất cả đều đáp ứng em.” Đoan Mộc Minh thuận miệng có lệ, thân thể dường như muốn nứt ra rồi, liều mạng tưởng tượng tìm kiếm một chút thanh lương.

“Sau lúc này đây, hai chúng ta không thiếu nợ nhau, từ đó về sau, anh đi con đường của anh, tôi qua cái cầu của tôi, không còn liên quan.”

“Không được”

Khi nói chuyện, Đoàn Mộc Minh đã mạnh mẽ xô xuyên qua cô. . . .

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chương 50: Tôi không chơi, chết cũng không chơi

“A ~~~~~”

Một tiếng kêu thảm thiết xuyên thấu lên trời, phiêu tán ở ngoài cửa thiên, cái loại đau đớn như tê liệt này làm cho Hỏa Hoan theo bản năng liền cắn lên cánh tay cường tráng của anh.

“Em” Đoàn Mộc Minh lập tức ngăn cản cả người, sững sờ, ngăn người sững sờ nhìn cô, mắt mở thật to, “Làm sao có thể? Làm sao em có thể sẽ là ——”

“Chết tiệt, anh mau xuống đây, phải chết người.” Hỏa Hoan vẫn là ở nơi nào gào khóc thảm thiết, cái loại đau này đều nhanh làm cô hít thở không thông, hơi hơi động xuống, đều cảm giác thân mình như là bị cắt thành hai nửa.

“Chớ lộn xộn” mạnh mẽ ở trong cô, Đoàn Mộc Minh nhìn không được hít vào một hơi, cặp con ngươi kia vốn là thâm thúy lúc này lại liếc mắt một cái đều trông không đến, cả người mỗi một chỗ cơ bắp đều là buộc chặt, từng cái tế bào đều ở điên cuồng muốn giải phóng, mồ hôi to như hạt đậu cứ như vậy một viên một viên nhỏ trên mặt cô, trên cổ còn có trên ngực.

“Đau, thật sự đau. . . .” Về mặt thống khổ nhìn anh, xem ra ngũ quan xinh xắn đều gắt gao rồi rầm thành một đoàn, tay khoát lên sau lưng anh, móng tay thật dài rơi vào trong thịt thật sâu.

“Ngoan, anh cam đoan, một hồi liền hết đau, thật sự, một hồi.” Hôn nhẹ nhàng ôn nhu vào trên trán cô người đau đớn mà ẩm ướt, Đoàn Mộc Minh nhẹ giọng an ủi, theo cô gái lột xác thành phụ nữ, đây là một quá trình cần phải trải qua, anh thực may mắn ở bên trong quá trình này, là anh ở dẫn dắt cô.

“Không cần, anh tránh ra, tôi không chơi, chết cũng không xong rồi.” Hỏa Hoan dùng sức tránh thân thể, về sau cô sẽ không bao giờ tin tưởng chuyện mà quý gạt người này nữa, cái gì không đau a? Cái gì dục tiên dục tử a? Tất cả đều là gạt người .

“Tiếng phụ nữ huyền ảo “rớt cuộc không chế không nổi cảm giác trong lòng rung động cùng thân thể kia cấp dục bạo liệt, thật sâu hôn lên môi của cô, Đoàn Mộc Minh tung hoành ngang dọc .

Đêm, dần dần tối lại rồi, chân trời ánh sao như ẩn như hiện lóe ra hào quang, gió nhẹ nhàng vung lên rèm cửa sổ, tựa liên Nguyệt Nương đều đỏ bừng mặt lén lút núp ở phía sau rặng mây.

Trong phòng, tiếng thở đàn ông cùng tiếng rên nhẹ của phụ nữ tình tứ giăng co thật lâu thật lâu.

Một đêm kia, anh tựa như tiểu hài tử không biết thỏa mãn, một lần lại một lần đòi lấy trên người cô, thẳng đến cô rớt cuộc không chịu nổi loại kích động xa lạ này mê man đi qua, anh mới ý do vị tấn ngồi xuống, sau đó từng chút từng chút lau đi mồ hôi trên trán cùng trên người cô.

Nhìn cô mỗi một ngủ, đứng dậy xuống giường, anh xoay người đi vào phòng tắm, chỉ chốc lát sau, anh lại đi ra, ngồi chỗ cuối đệm cô ôm vào.

Ánh đèn sáng ngời, trên người cô dấu hân xanh xanh tím tím làm cho anh trong khoảng thời gian ngắn quật khởi một tia áy náy, đem cô bỏ vào trong nước ấm áp, theo nước giảm bớt đau đớn cho cô, người sau lần đầu tiên tất nhiên sẽ có đau nhức.

“Tiểu mỹ nhân, anh thật sự là đối với em càng ngày càng hiếu kỳ.” Ngón tay thon dài khẽ chạm vào hai má phồng nộn của cô, tầm mắt của anh thủy chung giao ở trên mặt của cô, chân dài mềm mại, mình cũng bước vào trong bồn tắm hình tròn, một tay lấy cô xả vào trong lòng.

“Em rớt cuộc là một cái dạng người gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Chương 51: Chúng có khi dễ

Đã tỉnh rồi sao? Ngoài cửa sổ mặt trời đã lên cao, cô hơi xoay mình nhưng cả người khó chịu không ngừng.

“Muốn chết quá” hai mắt còn nhắm, cô thì thầm than thở. Cô đột nhiên cảm thấy trước ngực mình có một cái gì đó cứ cọ đi cọ lại khiến cho mình thực sự khó chịu.

“A ~~~” một tiếng, cô không chút suy nghĩ liền tát một cái.

“Người phụ nữ này, đây là lần thứ mấy em đánh tôi rồi? Xem ra không giáo huấn em cô một chút thì em không thể ngoan được nhỉ?” Đoàn Mộc Minh hung tợn nói, cảm giác thương hoa tiếc ngọc lúc này không còn sót lại chút gì cả.

Một phen kéo cái chăn trên người cô ra, thân hình cao lớn cường tráng cứ như vậy thẳng tắp đè lên.

“Ách?” Hóa Hoan hét lên một tiếng, hai mắt mở to nhìn, khi thấy rõ người trước mắt thì khuôn mặt đều tái nhợt.

“Không phản đối chứ?” Đoàn Mộc Minh như tên trộm nhìn cô, ngón tay ấm áp mềm nhẹ đảo qua cái môi thoáng sung đỏ của cô, “Nhiều ngoan như vậy, tôi không thích người hung dữ.”

Hai mắt trừng lên, Hóa Hoan cố dùng sức đẩy anh xuống, vừa định đứng dậy, bỗng nhìn thấy chính mình đang không mặc gì thì lại chui tọt lại vào trong chăn, khuôn mặt cũng tự giác đỏ lên.

“Việc này Anh Anh . . .” Cô lắp bắp nói, sáng sớm ngày ra mà cô lại đối diện với người đàn ông này trong tình trạng như này, cô thực thấy mình sẽ vì chuyện này mà giảm thọ mười năm.

“Tôi không dậy nổi, mệt chết đi được, hiện tại một chút khí lực cũng không có, tôi muốn đi ngủ.” Một cái xoay người, cánh tay dài thẳng khoát lên bên hông cô, một cái ôm vô cùng bá đạo đem cô cố định chặt chẽ ở trong lòng anh.

“Anh” Hóa Hoan nhất thời chán nản, nhìn người đàn ông bên cạnh giả chết, cô thật muốn giết người, muốn đập anh một cái xuống sàn.

“Bảo bối, làm tình nhân của tôi nhé.” Anh nhắm mắt lại, cầm tay lên vai cô, Đoàn Mộc Minh nhẹ nói, mặt mày rạng rỡ giọng điệu ngọt ngào như mật ong.

“Tình nhân?” Hóa Hoan hung hăng trừng mắt anh một cái, rồi đột nhiên nở nụ cười.

“Tình nhân bí mật, em thấy thế nào? Những người phụ nữ bình thường rất khó để có vinh hạnh đặc biệt này.” Đoàn Mộc Minh than thở một câu, chỉ có trời biết có bao nhiêu thiếu nữ xếp hàng dài đợi chờ lọt vào mắt xanh của anh mà anh cũng không liếc mắt đến một cái đâu.

“Tình nhân? Còn là bí mật nữa? Có phải tôi nên cảm ơn sự ân sủng của anh không?” Hóa Hoan lạnh lạnh nói, cô mạnh mẽ đứng dậy, không hề phòng bị đá anh một cái xuống dưới giường.

Ngay sau đó chỉ nghe thấy Đoàn Mộc Minh truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Bỏ chăn ra, Hóa Hoan chậm rãi mặc quần áo, dù sao cái gì nên nhìn, cái gì không nên nhìn anh ta đều nhìn rồi.

Ngay tại lúc cô đứng dậy, cô lập tức sững sờ.

Trên tấm ga trải giường trắng như tuyết kia có một đóa hồng mai nở rộ.

“Bảo bối, đây chính là chứng cứ em bắt nạt tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai*, Mẹ Hổ Đồi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Chương 52: Anh không biết liêm sỉ sao?

“Bảo bối, đây chính là chứng cứ em bắt nạt tôi.” Cánh tay chỉ vào đóa hồng mai xinh đẹp nở rộ, Đoàn Mộc Minh lạnh lạnh nói, ánh mắt kia lại nói không ra đáng thương cùng vô tội.

“Cái gì?” Cài xong cái cúc áo cuối cùng, Hóa Hoan không dám tin nhìn anh, “Đoàn Mộc Minh, anh thật không biết liêm sỉ.”

“Tùy em nghĩ nha.” Hướng về phía cô nháy nháy mắt vài cái, Đoàn Mộc Minh từ trên giường nhảy dựng lên, gắt gao ôm cô vào trong lòng, hơi thở ấm áp cứ như vậy quần quanh ở tai cô, “Bảo bối, tôi thật sự không muốn để em đi chút nào.”

Nhìn anh, vẻ mặt Hóa Hoan trào phúng nở nụ cười, “Tôi đang thấy hoài nghi, sói đội lốt người như thế nào còn có thể làm thầy giáo được? Y quan cảm - thú, thành ngữ này dùng để hình dung anh quả thực rất chuẩn xác.”

“Bingo” - một cái vỗ tay vang lên, Đoàn Mộc Minh nhẹ nhàng nâng người cô lên, “Bảo bối, đây là lời khen ngợi đúng đắn nhất tôi đã từng nghe.”

Thở dài một hơi, Hòa Hoan hơi hơi lắc đầu, ánh mắt hết thuốc chữa nhìn về phía anh, “Buông ra, tôi phải đi.”

“Đêm nay tôi sẽ tới tìm em.” Đầu ngón tay mềm nhẹ đảo qua cánh môi đỏ búng của cô, Đoàn Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, thời điểm cô vừa muốn cất bước, anh kéo mạnh cô lại, hôn như cuồng phong bão táp.

“Ồ ô ô ~~~~” Hòa Hoan dùng sức đẩy anh ra, nhưng sức lực yếu ớt gầy còm như vậy chẳng khác gì châu chấu đá voi, căn bản không tạo nên một chút tác dụng gì, ngược lại tạo lên sự hứng thú cho anh.

Một lúc lâu sau, Đoàn Mộc Minh bỗng đứng buông cô ra, nhìn đôi môi thoáng sung đỏ, một bộ phận chết tiệt nào đó trong thân thể anh lại không khống chế được mà bắt đầu phản ứng.

Vừa ôm mặt cô, trên mặt anh lại xuất hiện nụ cười tà mị, khàn khàn cất tiếng “Lần sau thời điểm hôn môi, nhớ là phải nhắm mắt lại.”

“Anh chết đi”, cô cầm lấy chiếc gối bên cạnh hung hăng đánh vào người anh, Hòa Hoan bán sống bán chết chạy ra ngoài, chỉ đồ điên mới có lần nữa với anh ta. Cho tới lúc này, từng tế bào trên người cô đều đang đau muốn chết. Chuyện như vậy cô cũng sẽ không làm tiếp.

Nhìn cánh cửa đang chậm chậm mở ra, Đoàn Mộc Minh đột nhiên nở nụ cười, ngón tay khẽ chạm vào làn môi kêu gọi, tầm mắt chuyển tới đóa hoa trên giường kia thì con người càng thêm u tối, anh đi tới giường, đem tấm ga trắng gấp lại gọn gàng rồi sau đó bỏ vào tầng dưới cùng của ngăn tủ.

Hòa Hoan không ngừng chạy về phía trước, mãi đến khi xác định phía sau không còn tiếng bước chân nào nữa thì cô mới dừng lại. Cô dùng sức vỗ ngực, thở phì phò. Cô chạy thực mạng khiến tim như muốn nhảy ra ngoài.

Một lúc lâu sau, mãi đến khi bình định được hơi thở, cô mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn người ở phía trước mặt bỗng nhất thời cảm thấy sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Chương 53: Tôi nói rồi

Ở phía bên kia đường, Doãn Mặc đang lẳng lặng vừa dựa vào thân xe vừa nhìn cô, gió thổi vào mái tóc anh khiến một vài sợi dính ở giữa trán, thoát nhìn rất mê người, nhưng cặp mắt thâm thúy kia lại như đang rơi vào hồ sâu lạnh buốt. Hai tay anh vòng ở trước ngực, anh đứng đó rất bình thản khiến người ta đoán không ra rốt cuộc cảm xúc chân thật trong lòng anh là cái dạng gì.

“Doãn. Ca ca” Về mặt nao nao, Hòa Hoan lập tức nở nụ cười, bước chân chậm chậm về phía đối diện, nhào vào trong ngực anh, giống như khi nhỏ mỗi lần cô phạm phải sai lầm, chỉ cần nhào vào lòng anh là mọi chuyện, hết thấy sai lầm đều tan biến.

Cơ bắp toàn thân cứng đờ, Doãn Mặc không nói không rằng tránh cô, đi vòng sang phía bên kia mở cửa xe cho cô vào.

Nhìn xem chính mình hai tay không, lại nhếch đôi môi, Hòa Hoan ngoan ngoãn ngồi vào trong xe.

Trên đường về nhà, Doãn Mặc không nói gì cả, mắt chỉ nhìn về phía trước, tay nắm tay lái bởi vì dùng sức mà khiến cho các khớp xương lộ ra trắng hếu.

“Doãn ca ca, em——” Hòa Hoan nhìn sắc mặt của anh, cẩn thận nói với vẻ mặt vô cùng khẩn trương.

“Không cần nói gì cả, nếu Tự hỏi thì nói tới qua em ở cùng chỗ với anh.” Doãn Mặc lạnh lùng nói, cũng không thèm liếc mắt nhìn cô một cái.

“Em. kỳ thực.” Mười ngón tay cô bắt an đan vào một chỗ, Hòa Hoan lắp bắp giải thích, nhưng nửa ngày rồi cũng chưa thể nói ra một câu đầy đủ.

“Cứ nghe theo những gì anh vừa nói, bây giờ không cần giải thích gì cả.” Vừa nói chuyện, Doãn Mặc giẫm mạnh vào chân ga, sau đó xe như lao như bay hướng xa xa mau chóng đuổi theo.

Trong tích tắc xe đã về đến nhà. Đứng trước cửa, Hòa Hoan hít vào thở ra một hơi thật sâu, đẩy cửa ra một khe nhỏ đủ để người cô đi vào, xác định lại lần nữa trong phạm vi tầm mắt không có một bóng người thì cô mới len thân mình tiến vào cửa. Vừa bước đầu tiên bước vào, một giọng nói lạnh như băng kia liền cất lên.

“Đứng lại”, từ phía trước cửa sổ, Hòa Tự chậm rãi đi tới, ánh mắt lạnh lẽo như đao kia dò xét tới trên người cô.

“Ca. Ca, chúc một ngày tốt lành.” Hòa Hoan nhìn anh nở nụ cười nịnh nọt, hai tay đưa ra vén cổ áo lên cao.

“Tôi hôm qua em đã đi đâu?” Nhìn cô không một cái chớp mắt, Hỏa Tự không tự chủ được chau mày lại, trong chiếc gạt tàn ở trước mặt chất đầy đầu mẩu thuốc lá.

“Việc này.Em” Tay cô chia chia ra cửa, rồi lại chia chia vào phòng, nửa ngày không nói ra được một câu. Từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ lừa dối được anh, việc này ít nhiều cũng tạo thành một chút bóng ma trong lòng cô.

“Tôi hôm qua Hoan Hoan ở chỗ tôi, sau khi nói chuyện phiếm thì cô ấy cảm thấy mệt mỏi buồn ngủ và ngủ tại đây luôn.” Đúng lúc này, Doãn Mặc xuất hiện ở phía sau cô, nói là giúp đỡ cô, nhưng tâm mắt lại không nhìn vào cô.

“Đúng vậy đúng vậy, em cùng Doãn ca ca ở cùng một chỗ, a ~~~, buồn ngủ quá, em muốn đi ngủ tiếp, các anh nói chuyện đi nhé.” Nói xong, cô nhanh như chớp chạy lên lầu.

“Doãn Mặc” Hỏa Tự quay đầu lạnh lùng nhìn anh, đốt ngón tay bị nắm chặt tới kêu rắc rắc.

“Tôi nói rồi, tôi thích Hoan Hoan.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Chương 54: Lòng tham lúc này đây, không được sao?

“Tôi nói rồi, tôi thích Hoan Hoan.” Về mặt Doãn Mặc kiên định nhìn Hỏa Tự.

“Thế thì sao?” Trên mặt Hỏa Tự không có một chút biểu tình nào, hai tay đặt cạnh bên người gặt gao nắm thành hình quả dấm.

“Nếu như cậu đồng ý, cho phép Hoan Hoan trở thành vợ của tôi, tôi sẽ đối xử với cô ấy tốt cả đời này, được chứ?”

Con người không nhảy nhìn Hỏa Tự, Doãn Mặc nói vô cùng kiên định, theo tuổi nhỏ liền nảy mầm ra tình tố cho tới bây giờ đã sớm bắt tri bắt giác trưởng thành đại thụ che trời, muốn nhổ tận gốc, trừ phi mình đã chết.

“Khốn nạn, đây là việc cho phép cậu nói bừa sao?” Một quả dấm thật mạnh của Hỏa Tự giáng xuống mặt Doãn Mặc, rốt cục anh cũng không thể chịu đựng được cảm giác tức giận, người khác có lẽ không biết, nhưng anh biết rất rõ ràng rãnh mạch Hỏa Hoan chiếm vị trí gì trong cuộc sống của anh, không phải chỉ là em gái không thôi sao?

“Cậu đánh đi, nếu như làm như vậy có thể khiến cậu hết giận thì lần này tôi tuyệt đối sẽ không buông tay, cho dù cuối cùng cô ấy có ở cùng một chỗ với tôi hay không, nhưng tôi nghĩ chân chính vì chính mình liều một lần. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên tôi có một khát vọng muốn có được một người thuộc về mình như vậy.”

Lau đi vết máu ở khóe miệng, Doãn Mặc thản nhiên nở nụ cười, cũng là lần đầu tiên, anh cảm thấy cuộc sống đột nhiên có phương hướng.

“Im miệng, cậu đừng nói thêm gì nữa, nếu không tôi thật sự sẽ giết cậu đấy.” Nắm thật chặt cổ áo, Hỏa Tự nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ngoài Hoan Hoan ra, cậu muốn bất cứ cái gì, tôi đều có thể cho cậu, cho dù là cả cái mệnh này của tôi.”

“Không cần, trên thế giới này, ngoài cô ấy ra tôi không cần gì khác. Tôi thật sự muốn cô ấy, Tự, tôi biết cậu cũng yêu cô ấy, nhưng tình yêu của tôi tuyệt đối sẽ không ít hơn so với cậu một phần, thậm chí còn nhiều hơn rất nhiều.”

Doãn Mặc lẩm bẩm nói, nhớ tới quãng thời gian tốt đẹp vừa qua, trên miệng bỗng chốc nở nụ cười sáng lạn.

“Tốt lắm, cậu lựa chọn đi, cậu muốn tôi hay là Hoan Hoan? Anh em hay phụ nữ chính cậu chọn đi.” Mạnh mẽ buông tay ra, Hỏa Tự xoay người ngồi xuống trên sofa, cầm lấy thuốc trên bàn châm lửa, sau đó hít một hơi thật sâu.

“Hai người tôi đều cần, hai người là sự tồn tại đặc biệt đối với tôi. Tự, về sau đừng dùng những lời như vậy để xác minh tình cảm giữa chúng ta, nếu không tôi sẽ trở mặt.”

“Mặc à, quả nhiên cậu vẫn là tham như vậy.” Nhìn anh, về mặt Hỏa Tự tự giễu nở nụ cười, hơi hơi lắc đầu, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Tôi biết, lần này là tôi nổi lòng tham, nhưng là đối với một người vừa ra đời đã bị vứt bỏ như vậy mà nói, tôi muốn tham thử một lần, không được sao? Tự, tôi cũng nghĩ tới hạnh phúc, cũng muốn có được người phụ nữ mình yêu, mỗi ngày thức giấc có thể nhìn thấy cô ấy, nhìn cô ấy cười, rất ấm áp rất vui vẻ, tôi vẫn muốn sống những ngày như vậy.”

“Đừng nói nữa” mày nhíu lại, Hỏa Tự gian nan nuốt nước miếng một cái.

Ai cũng rõ khát vọng có một gia đình hoàn chỉnh của những đứa trẻ mồ côi là như nào, khát vọng đó của Doãn Mặc không phải cũng chính là khát vọng

của Hóa Tụ sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hở Đờ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Chương 55: Rốt cuộc là ai?

Dựa người vào tường sau cửa nghe bọn họ nói chuyện, không biết tại sao, trong lòng Hòa Hoan đột nhiên có một cảm giác lạnh lạnh.

Trong lòng có vài chuyện nghi vấn, cô làm bộ như đau bụng, một phen kéo cửa ra liền xông ra ngoài.

Nhìn thấy cô, hai người đàn ông đều thấy bất ngờ, sau đó tầm mắt không hẹn mà nhìn tới trên người cô.

“Em em em đau bụng.” Tay cô chỉ chỉ vào toilet, miệng ngượng ngùng nở nụ cười, vừa muốn cất bước thì lại bị Hóa Tụ bắt trở về.

“Đây là cái gì?” Nhìn da thịt trắng nõn trên cổ bị điểm vài dấu vết thâm tím môi son, sắc mặt Hóa Tụ trong nháy mắt thay đổi mấy lần, giọng nói cũng không tự chủ được mà run run, “Doãn Mặc.”

Quay đầu nhìn Doãn Mặc, ánh mắt của Hóa Tụ đủ để giết người.

“Ca. . . . Ca, không liên quan gì tới Doãn ca ca đâu, là do em” Dùng sức cắn môi dưới, gờ khắc này, đột nhiên Hòa Hoan có ý định muốn giết Doãn Mặc Minh. Vừa mới nghĩ sao để tránh được một kiếp, thế nhưng Hóa Tụ đã tháo được tấm khăn quàng cổ của Hòa Hoan xuống.

“Nói, rốt cuộc sao lại thế này?” Động tác rất mạnh, Hóa Tụ chỉ cảm thấy trong lòng đau như dao đâm, cái loại đau này khiến cho người ta cảm thấy hít thở không thông, nhưng lại bất lực.

“Tụ, cậu đang làm đau cô ấy, trước buông tay đã.” Nhìn Hòa Hoan bởi vì đau đớn mà mặt mũi vặn vẹo, Doãn Mặc nhẹ nói, nhưng vừa đi tới bên cạnh đã bị anh mạnh mẽ đẩy ra.

“Nói cho anh biết, là ai? Rốt cuộc là ai?” Hóa Tụ quát khàn cả giọng, khuôn mặt anh tuần lúc này bởi vì phần nộ mà trở nên dữ tợn.

“Ca ca” Hòa Hoan bị phản ứng quá khích của anh dọa đến phát sợ, giống như một con thỏ nhỏ co rúm không tự chủ được hướng phía Doãn Mặc cầu cứu.

“Rốt cuộc là ai? Là ai?” Ánh mắt Hóa Tụ gắt gao nhìn chăm chăm cô, dường như những dấu hôn trên cổ cô dần dần biến hình thành những miệng cười, cười nhạo sự bất lực của anh. Đúng lúc này, trong đầu anh đột nhiên chọt lóe lên hình ảnh một người, ngay sau đó, anh buông tay ra, cả người liền xông ra ngoài.

“Tụ”

“Ca ca”

Doãn Mặc cùng Hòa Hoan đồng thời ngây ngẩn cả người, theo bản năng nhắc chân đuổi theo, nhưng cũng không thể đuổi kịp.

“Doãn ca ca, ca ca anh ấy sẽ ——” Hòa Hoan lo lắng nói, từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng thấy qua ca ca mình giận giữ như vậy.

“Cậu ấy sẽ không có việc gì, yên tâm đi.” Nhìn cô bất an, Doãn Mặc nhẹ nhàng kéo cô vào trong lòng, ngửi mùi hương quen thuộc kia, anh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Ca ca đang giận em, đúng không? Là em khiến anh ấy giận.” Hòa Hoan nhất gan nói, hai tay không tự chủ ôm chặt hông Doãn Mặc.

“Không phải, làm sao có thể thế chứ. Trên thế giới này, cậu ấy có thể giận bất kỳ ai nhưng duy nhất sẽ không em đâu. Em là em gái mà cậu ấy yêu thương nhất, em còn nhớ không, hồi nhỏ cũng bởi vì anh ăn mất một miếng bánh của em mà lần đó Tụ đã đánh anh gãy hai cái răng đấy thôi.”

“Nhưng mà em vẫn rất sợ.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hở Đờ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Chương 56

Cô rúc ở trong ngực của anh, Hỏa Hoan không ngừng run rẩy, trong đáy lòng cô thật sự khủng hoảng, thời điểm anh mất lạnh như băng của anh ta dừng trên người cô, trong nháy mắt đó, cô cảm giác như mình phạm phải một tội tày trời vậy.

“Đừng sợ, có anh ở đây rồi.” Dùng sức ôm chặt cô vào trong lòng, Doãn Mặc thì thảo nói, cảm khoát lên đỉnh đầu của cô, ngửi mùi hương quen thuộc trên mái tóc cô, từng đợt từng đợt đau đớn dâng lên trong lòng anh.

Từ góc độ của anh nhìn thấy, trên cổ cô có dấu hôn rõ ràng như vậy, từng vết từng vết như những nhát dao hung hăng cắm vào ngực của anh, đau đến hít thở không thông, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy thật xa xỉ, mặc dù vậy trên mặt của anh vẫn như trước mang theo tia nhợt nhạt nhưng nụ cười lại âm ập như mùa xuân.

Hít vào một hơi thật sâu, Hỏa Hoan đem mặt vùi sâu vào trong ngực của anh.

Phòng hội nghị của tập đoàn UK nằm ở tầng cao nhất của tòa nhà, lúc này, tràn ngập mùi thuốc súng, những người ngồi bên trong đều mang vẻ mặt kinh sợ, bộ dạng nom nớp lo sợ, duy chỉ có người đàn ông ngồi ở trung tâm mang vẻ an nhàn lười biếng, thoạt nhìn trông rất thoải mái.

“Chỉ là như vậy sao?” Ngón tay khẽ chọc chọc mặt bàn, Doãn Mặc Minh thản nhiên nói, khoe miệng luôn mang nụ cười như có như không đó, chỉ là cặp mắt kia đang híp lại mang cái nhìn sắc bén.

“Tổng. Tổng giám đốc, chúng ta cần thêm thời gian.” Cố vấn Allen nhìn mọi người rồi đứng lên, khi cô nói xong câu nói đó cô nhận ra rằng mình đã phạm phải một sai lầm như thế nào.

“Cần thêm thời gian?” Doãn Mặc Minh cúi đầu lập lại một lần, ánh mắt nhìn về phía cô đầy nghiền ngẫm, “Cần thêm bao lâu?”

“Cái này. . . .” Allen ngập ngừng, tầm mắt chạm phải gương mặt như đang cười đó thì cô không khỏi rung mình một cái, “Cái này. . . .”

“Một tuần ? Một tháng? Hay một năm?” Chậm rãi đứng lên, Doãn Mặc Minh ung dung nhìn những người này, bọn họ được trả lương hậu hĩnh, vào thời khắc mấu chốt này lại không dùng được người nào cả, trong con mắt rõ ràng hiện lên ý khinh miệt.

“Này. . . .” Allen há miệng không nói được, và cũng không biết nên nói cái gì. Lúc này, toàn bộ phòng họp đang mang bầu không khí ngột thở, đúng lúc này, cửa phòng họp đột nhiên bị đẩy ra.

“Tiên sinh, tiên sinh, ông không thể vào nơi này.” Trong không gian yên tĩnh, âm thanh của thư ký vội vàng truyền đến.

“Doãn Mặc Minh, ra ngoài chúng ta nói chuyện.” Đứng ở cửa Hỏa Tự lạnh lùng nhìn như đang muốn đánh nhau, hai tay nắm lại thành nắm đấm.

“Được” Đầu lông mày nhíu nhẹ, Doãn Mặc Minh cười càng thêm ma mị, quay đầu nhìn đám nhân viên ngây như phỗng kia, phát lên câu lạnh tanh, “Ba ngày, nếu trong vòng ba ngày mà không tìm ra phương án giải quyết như đã nói., các người không cần phải đến công ty nữa đâu.”

Nhẹ nhàng gõ gõ áo, trên mặt lộ ra nụ cười bí hiểm, anh ta xoay người đi ra ngoài. Đi ngang qua người Hỏa Tự anh nhẹ nhàng nói một câu.

“Đi Thiên Thai đi, để xem rốt cuộc anh muốn cái gì.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai*, Mẹ Hổ Đờ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Chương 57: Tôi nhường anh càng đau

Lúc này tại thiên thai là một mảng đất trống, bốn phương tám hướng gió lồng lộng.

Gió tùy ý làm bay vạt áo, tóc bay rối tung, nhìn Hỏa Tự lạnh lùng nhìn về phía đối diện, rõ ràng cảm thấy Doãn Mặc Minh đang rất khoái chí.

“Hỗn đản, tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu dám trêu chọc Hoan Hoan, cậu nhất định sẽ chết.” Lạnh lùng nhìn chăm chú vào anh ta, Hỏa Tự lạnh lùng nhìn vào anh ta, Hỏa Tự nghiêng răng nghiêng lợi nói, các đốt ngón tay kêu răng rắc.

“Ha ha. . . .Phải không?” Anh ta làm như không thấy sự uy hiếp của Hỏa Tự, Doãn Mặc Minh cúi đầu nở nụ cười, đầu lưỡi khẽ liếm môi, con ngươi lại nhìn về phía xa xa, “Cậu có tin không? Nếu như cậu bướng bỉnh đi xuống, tôi sẽ hủy hoại cô ta, hủy diệt một phụ nữ đối với tôi mà nói dễ dàng như bóp chết con kiến.”

“Cậu dám?” Hỏa Tự nắm cổ áo anh ta, ánh mắt lạnh lùng đe dọa nhìn anh ta, “Nếu cậu dám động vào một cọng tóc của Hỏa Hoan. . . .tôi sẽ cho cậu chết không có chỗ an táng.”

“Hòa Tự, cậu thật không biết nghe lời.” Nhẹ nhàng đẩy tay Hòa Tự ra, Đoàn Mộc Minh cẩn thận sửa sang lại nếp uốn nơi cổ áo, sau đó không chút để ý móc từ trong túi ra một mảnh lụa mềm màu trắng, phía trên tấm lụa, một đóa hồng mai yên Nhiên nở rộ.”

Nhìn anh ta, lại nhìn mảnh lụa trắng trong tay anh ta, Hòa Tự không thể nói được gì

“Không hiểu kỳ sao? Có lẽ tôi nên nói cho cậu biết.” Đem tấm lụa kẹp vào ngón giữa đang đưa chậm rãi, nụ cười trên mặt Đoàn Mộc Minh càng tà mị, một lát, anh đem tấm lụa lên mũi ngửi, hít vào thật sâu rồi lại hạ xuống, trên mặt mang một vẻ mặt say mê, “Biết không? Chỗ... hương vị thật ngọt, làm cho tôi muốn ngừng mà không được, có lẽ cậu nên đem cô bé tặng cho tôi, tôi sẽ cưng chiều cô ta hết mình.”

Vừa dứt lời, một nắm đấm mang theo tiếng gió nồng đậm đánh về phía mặt của anh ta.

“Hỗn đản” giọng Hòa Tự càng thêm lạnh băng, một đòn kia dồn toàn bộ sức lực của cậu vào đó.

Khóe miệng có vị mặn mặn, Đoàn Mộc Minh không hề giận mà ngược lại còn cười, “Đau lòng phải không? Cho nên tôi khuyên cậu lúc này nên rời đi, nếu không, tôi sẽ làm cho cậu đau càng thêm đau, so với hiện tại đau hơn hàng vạn hàng ngàn lần.”

Thanh âm của anh ta vẫn mềm mại như cũ, lại mang theo một tia ngoan tuyệt, ánh mắt giống như lưỡi kiếm chạm đến người của Hòa Tự.

Yên lặng đứng ở nơi đó, Hòa Tự khó khăn nuốt nước miếng một cái, sau một lúc lâu, mới lẻ từng bước chân lặng lẽ đi về phía xa.

Khi đó ở phía sau cậu, chuông điện thoại của Đoàn Mộc Minh vang lên, chỉ một nháy mắt, sắc mặt anh thay đổi hoàn toàn.

Lái xe loanh quanh thành phố, đột nhiên cảm thấy giữa trời nắng như vậy mà vẫn không thấy ấm áp, thậm chí còn cảm thấy lạnh lạnh thấm xương. Trời đất bao la, cái thành phố này cũng rất lớn, nhưng anh không biết đâu mới là nhà của mình.

Bất tri bất giác anh lái xe đến cửa nhà, nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn đang ngồi cuộn tròn trên bậc thang thì tâm trí Hòa Hoan bỗng dưng rối rắm.

Tâm, cuối cùng cũng vì cô mà đau, kia là người mà anh yêu thương nhất, là người con gái anh tưởng sẽ che chở được cả đời, nguyên lai cũng vì sự xuất hiện của anh làm cho cô đau khổ.

“Anh”

Tìm anh đập mạnh và loạn nhịp một cái, bóng dáng mảnh khảnh lao nhanh về hướng anh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hổ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 58: Đáp ứng với anh một việc

Nhìn cô, Hòa Tự chậm rãi dang rộng vòng tay, vẻ mặt cưng chiều mỉm cười ôm cô vào lòng.

“Anh” một tiếng gọi khe khẽ, nước mắt vòng quanh mắt, gắt gao ôm lấy cổ anh, tùy ý để nước mắt chảy ướt hai gò má, từng giọt từng giọt thấm lên y phục của anh, thấm vào da thịt anh vẫn còn ấm nóng.

“Đưa ngọc, khóc cái gì? Không phải anh vẫn ở đây sao?” Nhẹ nhàng vỗ về mái tóc dài mềm mại của cô, Hòa Tự thì thầm nói, có một làn hơi nước làm mờ mắt anh.

“Em nghĩ anh tự trách mình, không bao giờ muốn gặp em nữa.” Gắt gao ôm cổ anh, Hòa Hoan thút tha thút thít nói, nước mắt không ngừng tuôn rơi, không biết phải thế nào để ngăn được.

“Là anh sai, anh không tốt, về sau sẽ không bao giờ như vậy nữa, ngoan, đừng khóc.” Nâng mặt cô lên, nhìn đôi mắt đỏ ửng vì khóc kia, Hòa Tự thở dài một tiếng, nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt trên khuôn mặt kia.

“ô ô ô.....” Nhìn gương mặt anh, Hòa Hoan lại càng khóc nhiều hơn.

“Tốt lắm, lại khóc nữa rồi, em lại khóc không nhớ lời anh nói sao.” Sắc mặt Hòa Tự nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, giả bộ không nói gì, lại tiếp tục lau nước mắt cho cô, “Ng ngoan, có đói bụng không? Anh làm đồ ăn ngon cho em nhé, được không?”

Dùng sức hít mũi một cái, Hòa Hoan tròn to hai mắt đang nhắm lệ nhìn anh, một lát lại đột nhiên nở nụ cười, khi anh hưng hăng hôn lên trán một cái, “Em muốn ăn thịt nướng.”

“Được, còn muốn ăn gì nữa không?” Đem cô nhìn từ trên xuống dưới, mặt lộ ra ý cười bất đắc dĩ, nhóc con này, từ nhỏ đến lớn chỉ có điểm này là

không thay đổi, chỉ cần nhắc đến ăn là mọi chuyện đều quên sạch.

“Còn muốn ăn cà tím kho tàu, cá hấp, thịt viên hoa quế, còn có.....” Nghĩ nửa ngày, cô cuối cùng cũng chỉ ôm lấy cổ anh, “Chỉ cần là anh làm, em đều thích.”

“Mèo tham ăn” nhéo nhéo đầu mũi cô, Hòa Tự hơi hơi lắc đầu, nắm tay cô, đi vào nhà.

Trong phòng khách, Doãn Mặc lặng lẽ nhìn một màn này, khóe miệng hơi cong, cho đến khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Hỏa Hoan thì rõ ràng lộ ra một vẻ mặt cười cười.

“Đừng khóc? Anh còn tưởng nước mắt của em có thể nhấn chìm căn phòng này rồi đây chứ.” Anh mang về mặt trời tức nhìn cô, nhưng trong ánh mắt rõ ràng lộ vẻ yêu thương.

“Anh Doãn bị ghét nhất rồi, không để ý tới anh, một lát anh làm đồ ăn em sẽ không cho anh ăn cùng.” Nép vào trong lòng Hỏa Tự, Hỏa Hoan hung hăng trừng mắt với anh một cái.

“Đi, anh một chút cũng không thèm ăn, anh ăn hai cái rồi.”

“Không được” hướng về phía anh làm mặt quỷ trên anh, hôn mạnh lên mặt Hỏa Tự một cái, Hỏa Hoan nhanh như chớp chạy vào phòng ngủ.

Cô vừa đi khỏi, nụ cười trên mặt hai người đàn ông không hẹn mà biến mất.

“Tự, nếu không phải anh, tôi sẽ không chút chần chừ giết anh ta rồi.” Giọng Doãn Mặc lạnh như băng nói.

Thở một hơi dài, Hỏa Tự không hề chớp mắt nhìn anh.

“Doãn Mặc, đáp ứng với tôi một việc, vĩnh viễn không cần cho Hoan Hoan biết, con bé không phải em gái của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương 59: Tại sao muốn dẫn anh trở về?

“Đưa anh ta đến đây đi” tại thư phòng truyền đến một già nua, trước bàn đọc sách, Doan Mộc Minh đứng thẳng tắp, chính là trong ngày thường anh cả lơ phất phơ nhưng trong lúc này một chút biểu tình đều không có.

“Không có khả năng, trừ khi tôi chết.” Doan Mộc Minh nói như đinh chém sắt, cúi tại bên người hai tay gắt gao nắm chặt để bên người.

“Làm càn, dù cho thế nào thì nó cũng là em trai con, con một chút cũng không niệm tình cảm anh em này sao?” Vừa dứt lời lại truyền đến một tràng kho kịch liệt.

“Tình cảm anh em?” Về mặt Doan Mộc Minh vô cùng trào phúng nở nụ cười, “Những lời này từ trong miệng ông phát ra ông có thấy thật buồn cười không? Nếu tôi nhớ không lầm, ông từ nhỏ đã dạy chúng tôi, nhân chi phân hữu dùn, nhân hòa vô dụng nhân, nếu đối với tôi mà nói, tên đó chính là người vô dụng, cho nên tôi là gì mà dẫn cậu ta trở về?”

“Mây.....”

Trong không gian rộng lớn như vậy nhất thời tất cả đều yên lặng, rất lâu sau đó, âm thanh già nua lại vang lên, chính là lần này âm thanh như có chút bất đắc dĩ, “Quên đi, con đi xuống trước đi.”

Nhìn cũng chưa từng nhìn liếc qua một cái, Doan Mộc Minh xoay người khép cửa đi ra ngoài.

“Thằng bé này, có phải khi nào ta chết con mới trở về ngôi nhà này phải không?” Người phụ nữ phong thái yếu điệu bất đắc dĩ nhìn anh, kéo tay anh ngồi xuống sofa, “Con trai, về nhà ở không phải tốt hơn sao? Con không có ở nhà, ngôi nhà này thật lạnh lẽo.”

“Sợ vắng vẻ thì có thể thuê thêm vài người giúp việc không phải sao.” Nhìn bà, Doan Mộc Minh thân nhiên nở nụ cười, tựa đầu vào vai của bà thờ dài một hơi.

“Đưa con bắt hiểu” Tất nhẹ vào lưng anh một cái, người phụ nữ trên mặt lộ ra nét thần thần bí bí, “Con trai, mẹ cho người tìm được mấy cô gái, con có muốn xem xem không?”

“Mẹ, đừng bận tâm đến những việc này, con đã nói rồi, người phụ nữ của con con sẽ tự tìm.” Nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt mẹ, Doan Mộc Minh thờ dài, thật là, lại bàn tới việc này nữa rồi.

“Nói nhảm, nếu con có thể tìm được thì mẹ có phải bận tâm như thế này không, con xem con đó, cả ngày toàn dính lấy mấy cô gái không đứng đắn, thanh danh của cái nhà này đều bị con làm cho mất hết rồi, con nói xem con có thể an phận một chút, tìm một cô gái ngoan hiền lễ nghĩa mà kết hôn?”

“Mẹ, lại như vậy nữa, con vất vả lắm mới trở về nhà, mẹ cũng đừng nhắc tới việc này nữa được không, đầu con lại ong lên rồi, thật là.”

“Xú tiểu tử, được được được, mẹ không nói, chỉ mong trước khi chết có thể nhìn thấy cháu nội, ai...nuôn con lớn như vậy mà có được ích gì đâu?”

“Không phải chỉ là cháu nội sao? Điều này có gì đâu, chờ chút, quay đầu lại con chuẩn bị cho mẹ, cam đoan là chính phẩm.”

“Con.....” Bà làm như muốn đánh anh, “Thật sự là càng lớn càng không chính chắn.”

“Nếu không như vậy đi, con bây giờ sẽ cố gắng, cố gắng để mẹ không bao lâu nữa sẽ được làm bà nội.” Nói xong, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ đứng dậy đi thẳng ra cửa.

“Đợi đã, mẹ còn chưa nói xong đâu?”

“Mẹ, mẹ yên tâm đi làm đẹp đi, khỏe mắt có nếp nhăn rồi đó.”

Gió lạnh hiu hiu, buổi tối vui vẻ như thế này, thật thích hợp để chơi trò vận động.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai*, *Mẹ Hổ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chương 60: Bộ dáng sa đọa

Nửa đêm, cái ồn ào náo động của thành thị đã lên đèn, bóng đèn đường trong đêm tối thật cô độc lẻ loi tỏa tia sáng lung linh mờ ảo nhưng thật lạnh lùng.

Trong không gian ban đêm lung linh huyền ảo này cùng bóng đèn nê nông như những ánh sao sáng trong đêm thật rất thích hợp cho âm mưu đen tối.

“Bảo bối, em càng ngày càng làm cho anh mê muội.”

“Đúng lúc này, trên đường không có lấy một bóng người lại truyền đến một giọng người đàn ông trầm thấp, trong không khí buổi đêm này, âm thanh đó phát ra giống như mê hoặc làm cho người ta không khỏi say,

“Đáng ghét, lâu lắm rồi anh mới đến tìm người ta.” Tiếng đáp trả giống như bình thường nhưng theo sau là âm thanh người con gái hờn dỗi.

“Không phải anh tới rồi đây sao? Trên thế giới này, em chẳng phải là người anh yêu nhất sao? Em làm cho anh mê muội.”

Ngón tay thon dài khẽ chạm vào làn da mềm mại, Đoan Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như ánh trăng kia, ánh trăng tỏa sáng trong trẻo nhưng lại không thể với tới được.

“Chỉ biết nói là giỏi thôi.” Người con gái không thuận theo công môi đồ mộng, miệng thảm oán, nhưng trên mặt đã tươi như một đóa hoa. Đúng là những lời ngon tiếng ngọt như có độc được, tuy nhiên không có người nào có thể kháng cự nổi.

“Bảo bối, bốn bề vắng lặng, chúng ta còn chờ cái gì?” Vừa dứt lời, ghé ngồi bồng ngả ra thành chiếc giường đơn.

Đàn ông phong lưu cũng cần phải có tiền, tướng mạo, gia thế ít nhất cũng phải tốt, mà anh, là hàng cực phẩm của cực phẩm.

Không bao lâu, trong không gian yên tĩnh truyền đến tiếng thở dốc của người đàn ông và tiếng than nhẹ của người con gái, một loại luật động nguyên thủy nhất của loài người vang lên.

Đêm, dần dần tối, giống như trăng sao đều thẹn thùng, núp sau những mảng mây, tiếng vang cũng thật là lâu chưa bình ổn trở lại.

Rốt cục, có một tiếng gầm nhẹ ở bên trong, hết thảy đều trở lại yên tĩnh

“Minh, người ta.....” giọng con gái mềm mại lại vang lên, chính là lần này cô nói cũng không ra hơi, bởi vì một đạo lạnh như băng đã chặn đứng những lời cô muốn nói.

“Xuống xe” Đoan Mộc Minh lạnh lùng nói, bộ dáng nhu tình như nước vừa mới rồi đã biến mất chỉ còn con người lạnh lùng lúc này.

“Anh nói cái gì?” Cô gái lập tức ngăn cản cả người.

“Ngày mai tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản của cô, từ nay về sau không cần xuất hiện ở trước mặt tôi nữa.” Giọng nói của anh càng thêm lạnh như băng, ánh mắt nhìn như là được ngâm trong hầm băng.

Cả người run rẩy, cô gái rời đi như chạy trốn.

Khóe miệng gọi lên nụ cười lạnh nhạt, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ đạp chân ga phóng đi trong bóng đêm.

Xe chạy ở trên đường cao tốc, bên trong mở nhạc cực lớn, âm thanh như muốn điếc tai nhwucs ồ làm cho mọi thứ như muốn rung lên. Khủy tay khoát lên cửa kính xe, ,mắt nhìn phía trước, trong con người Đoàn Mộc Minh là một mảng lạnh băng, tốc bay theo gió phiêu diêu, làm cho gương mặt anh thêm tà mị thu hút không kiềm chế được.

Đúng lúc này, chuông điện thoại di động vang lên, nhìn cũng không nhìn, anh trực tiếp ấn nút trả lời ——

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Chương 61 Nếu người không ngại hàng tôi đã dùng qua rồi

“Này, anh so với Xuân Hoa còn phong - lưu lại làm người đàn ông đang lêu lổng đâu? Không sợ nhiễm bệnh sao?” Điện thoại truyền đến một đạo thanh âm treu tức, mang theo một tia vui sướng khi người gặp họa.

“An toàn của tôi luôn luôn làm được tốt lắm, nếu tôi thực sự bệnh, chỉ có thể nói rõ anh làm việc bất lợi.” Nhìn về phía trước, Đoàn Mộc Minh lạnh lạnh nói, nghe trong xe mùi son phấn dày đặc, anh đơn giản đem tất cả cửa sổ đều hạ xuống.

“Lão đại, anh tha cho tôi đi.” Thanh âm kia quả nhiên trong nháy mắt xụ xuống, “anh chừng nào thì trở về?”

“Có việc? Hành tung của tôi còn không cần hướng anh báo đi.” Cầm lấy khăn tay dùng sức xoa xoa môi của mình, lông mày Đoàn Mộc Minh không khỏi nhăn, đột nhiên nhớ trên người cô cái hương vị kia... Hương vị ngọt.

“Phiền toái lão nhân gia ngài hạ mình đến một chuyến đi, cho dù là để cho tôi gặp ngài một mặt cuối cùng cũng được a.” Diệp Toàn về mặt khổ ha ha nói, nhìn ánh mắt người nọ đối diện đủ để đưa anh lảng trí, đầu cúi thấp hơn.

“Yên tâm đi, anh trước khi chết, tôi tuyệt đối sẽ cho anh gặp tôi lần cuối.” Nói xong, Đoàn Mộc Minh thẳng cúp điện thoại.

Điện thoại đang cầm không ngừng vang “Đồ đồ đồ ~~~”, Diệp Toàn đều muốn khóc lên rồi, “Anh xem, tôi nói tất cả, anh ta căn bản là không nghe lời của tôi.”

“Nửa giờ sau tôi phải nhìn thấy anh ta, nếu không ——” nói tới đây, người tới thanh âm của lập tức dừng lại.

“Nếu không thì như thế nào?” Đoàn Mộc Minh ung dung hỏi, tiếp nhận ly rượu trong tay Diệp Toàn uống một miệng lớn xong, ngay sau đó, dùng sức vỗ đầu của anh một cái, “Xú tiểu tử, rượu tốt tôi trân quý anh cũng dám uống?”

“Lão đại, tôi là oan uổng.” Diệp Toàn nhất thời hết chỗ nói rồi, lại một lần cảm thán gặp người không quen của mình.

“Chúng ta nói chuyện” nhìn bọn họ phối hợp biểu diễn ăn ý, người tới trong giọng nói ần ần mang theo một tia bất đắc dĩ.

“Ha ha ~~~, nói chuyện gì? Doãn Mặc, lần trước tôi còn chưa tính cho anh đâu, anh thế nhưng tự động đưa tới cửa, nói đây là trời cũng giúp tôi sao?” Ở một bên ngồi xuống trên sofa, đem chân khoát lên trên bàn trà, Đoàn Mộc Minh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Anh muốn thế nào mới có thể buông tha Hóa Hoan?” Doãn Mặc lạnh lùng nhìn anh, chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày như thế, bạn bè ngày xưa thân mật khăng khít hiện tại biến thành bộ dạng này.

“Buông tha cô ấy?” Đoàn Mộc Minh thì thảo lập lại một lần, như là nghe được chuyện chế cười của năm nay dường như xì một tiếng bật cười, “Doãn Mặc, vài ngày không gặp, tính hài hước của anh nhưng thật ra sở trường rồi, không hổ là diễn viên, hành động tuyệt đối tốt nhất.”

“Làm thế nào mới có thể buông tha cô ấy?”

“Anh muốn sao? Nếu anh không ngại hàng tôi đã dùng qua rồi, bản thân tôi sẽ không để ý đem cô ấy tặng cho anh, anh cũng biết, phụ nữ của tôi bất quá chính là nệm thử tiên thôi, anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo, t

Hít vào một hơi thật sâu, Doãn Mặc thật sâu nhìn anh, hai tay bên người gắt gao nắm thành hình quả đấm, ngay sau đó, quả đấm của anh thẳng tắp vung

đi ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chương 62: Ước định

Nắm tay mang theo tiếng gió hướng về phía trước mặt anh, lúc mắt thấy chạm được cái mũi của anh, Doãn Mộc Minh vươn tay nắm thật chặt tay của anh, trên mặt lộ ra một chút ý cười trào phúng, “Tôi nghĩ đến mấy năm nay anh đã học được nội liêm rồi, hiện tại xem ra, cũng bắt quá như thế, Doãn Mặc, trình độ của anh chỉ có thể là như vậy phải không?”

“Tôi cảnh cáo anh, lần này tôi bỏ qua cho anh, nếu như có lần nữa..., tôi cam đoan sẽ làm cho anh chết không có chỗ chôn thân.” Dùng sức bỏ tay anh ra, Doãn Mặc lạnh lùng nói, nếu ánh mắt cũng có thể giết người lời mà nói..., Doãn Mộc Minh hiện tại sớm đã bị thiên đạo vạn quả.

“Tự?” Doãn Mộc Minh trên mặt trào phúng càng đậm, “Đó là cái gì vậy? Còn có, tôi trước tiên nói cho anh biết một tiếng, người phụ nữ Hòa Hoan này tôi đã định rồi, chuyện tình của tôi là nhất cử lưỡng tiện cái gì không làm?”

“Anh. . . .” Các đốt ngón tay giữa ngón tay bị anh cầm vang lên rắc rắc, Doãn Mặc lại tự dè xuống xúc động trong lòng, “Như vậy đi, quy củ cũ, nếu anh thắng, tôi sẽ không xem vào chuyện giữa các người, nhưng là nếu anh thua, từ nay về sau, cách xa cô ấy ra, càng xa càng tốt.”

Thở ra một hơi thật dài, Doãn Mộc Minh vừa nhấc móng ngồi ở trên bàn, “Đua xe? Ha ha ~~~, anh tự tin anh có thể thắng tôi như vậy?”

“Có thể thắng hay không? Thử chẳng phải sẽ biết.” Đem rượu trong chén uống cạn sạch một hơi, Doãn Mặc xoay người đi ra ngoài, “Ba ngày sau, chân núi Vô Ngân, tôi chờ anh.”

“Không thành vấn đề” một cái vỗ tay vang lên, rượu trong chén đang đưa, tay Doãn Mộc Minh làm ra một cái thế cung lữ với anh.

Cửa “Chi nha” một tiếng mở ra, lại “Loảng xoảng” một tiếng đóng lại. Nhìn cửa đóng chặt, trong con người Doãn Mộc Minh bắn ra một đạo sắc bén, tay nắm ly rượu không ngừng run rẩy.

“Anh thật sự vì một phụ nữ quyết đấu cùng anh ta sao?” Vẫn đứng ở một bên giữ im lặng Diệp Toàn đứng ở trước mặt của anh, thần sắc tất cả đều là khó hiểu.

“Anh cho là chỉ là vấn đề một người phụ nữ sao? Diệp Toàn, anh vẫn là không biết tôi.” Đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, Doãn Mộc Minh theo trên bàn nhảy xuống, xoay người đi ra ngoài, “Đêm nay đừng cho bất luận kẻ nào tới quấy rầy tôi.”

“Anh lại muốn thế nào?” Diệp Toàn bắt đầu dĩ vãng một hơi, mỗi lần thời điểm anh ta nói như vậy, anh luôn có một loại cảm giác kinh hồn táng đảm.

“Một mối, muốn nghỉ ngơi một chút.” Nói xong, đầu anh cũng không quay lại đi ra ngoài.

Bên ngoài, đêm lạnh như nước, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng đưa bóng dáng của anh kéo đến rất dài rất dài.

Tựa vào trên thân xe, lấy ra một điều thuốc, châm, sau đó hít một hơi thật sâu, lượn lờ bốc lên trong sương khói, Doãn Mộc Minh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Mấy năm nay, anh rất buồn bực sao? Nhưng anh là vẫn đang kiên trì, chỉ cần là bọn họ để ý, anh nhất định sẽ không chút lựa chọn hủy diệt, này nọ là như thế này, người cũng là như vậy.

p/s: nhà cửa buồn tẻ nhĩ chẳng thấy có reader gì cả...chẳng lẽ lại bỏ nhà đi tu...huhuhuh

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chương 63: Mang cô đi

Ánh trăng nhô lên cao, gió lạnh phơ phất, lúc trở lại chỗ ở, rõ ràng phát hiện Hỏa Tự đứng ở dưới bóng đêm, trong tay cầm ly rượu, chất lỏng dập dòn bong bênh, thoạt nhìn đã có chút men say.

“Sao lại đứng ở chỗ này? Có tâm sự?” Anh dừng lại bên cạnh, Doãn Mặc lặng lẽ nhìn bầu trời đêm, ánh sáng như ngọc, nhưng cũng làm lòng người buồn đau.

“Cậu đi tìm anh ta rồi?” Lời của anh, thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn anh liếc mắt một cái, Hòa Tụ đã nhẹ nhàng mở miệng, cặp con ngươi thâm thúy kia thoát nhìn xa xưa mà lâu dài.

“Ừ” sau một lúc lâu, Doãn Mặc chậm rãi gật đầu, “Yên tâm đi, tôi sẽ đem chuyện này chung kết hoàn mỹ.”

“Cậu không cần làm như vậy, đây là ân oán giữa tôi cùng anh ta, về phần cậu, chỉ cần bàng quan là tốt rồi.” Hòa Tụ thanh âm không có một chút cảm xúc, theo trong gió từ từ thổi tới, lại làm cho người ta cảm thấy bất đắc dĩ.

“Đây là quyết định của chính mình tôi, còn anh nữa phải nhớ kỹ, chuyện này liên lụy đến hạnh phúc cả đời Hoan Hoan, tôi không có khả năng sẽ không động, cho dù là người cô ấy lựa chọn không phải tôi, nhưng là tôi cũng quyết không cho phép đem cô giao cho người như vậy.”

“Cậu yêu cô ấy, đúng không?” Thật lâu sau, Hòa Tụ nâng lên con ngươi nhìn anh một cái, nơi đó sâu thẳm như đầm, bên trong nhiều điểm ánh sáng ngọc giống như ánh sao sáng rơi xuống hồ sâu.

“Tôi muốn cô ấy cả đời không lo.” Không trả lời thẳng lời của anh, Doãn Mặc trả lời như vậy.

“Mang cô đi đi, trước khi hết thấy bắt đầu, lúc này mang cô ấy rời đi đi, không bao giờ trở về nữa.” Hòa Tụ nói thật nhỏ, ngửa đầu nhìn trời, thở ra một hơi thật dài.

“Vậy còn anh?” Không có gật đầu, cũng không có lắc đầu, Doãn Mặc chính là hỏi một câu như vậy.

“Đây là số mệnh của tôi, trốn không thoát đâu.” Nói xong câu đó, Hòa Tụ xoay người đi vào phòng.

Không có người biết, giờ khắc này, tim của anh là đau như thế nào, giống như là bị người đào ra, sau đó phơi nắng ở tại dưới mặt trời, thống khổ, giày dụa. , cuối cùng, lại phát hiện hết thảy chính là phí công.

Trong phòng ngủ, về mặt điểm tĩnh Hòa Hoan ngủ say, lông mi thật dài, mũi cao thẳng, đôi môi hồng nhuận, ngũ quan xinh xắn, một đầu tóc đen phơ tằm ra, thoát nhìn giống như là mỹ nhân đồng thoại đang ngủ*. (người đẹp ngủ trong rừng).

Ở bên người của cô nằm xuống, Hòa Tụ không tiếng động thờ dài một hơi, ngón tay thon dài khẽ chạm vào gương mặt của cô, khóe miệng lộ ra một chút cười sùng nịch, ánh mắt tham luyến đi tuần tra mỗi một chỗ ở trên người cô, cuối cùng như là đã bị mê hoặc bình thường, đầu ngón tay mềm nhẹ quét qua môi của cô.

Thời gian cứ như vậy từng giây từng phút trôi qua, trong nháy mắt, sắc trời đã sáng, đúng lúc này, Hòa Hoan nhẹ nhàng trở mình, lộ ra làn da nõn nà trước ngực, phát ra một loại Pearl giống như trắng muốt sáng bóng.

Cổ họng căng thẳng, Hòa Tụ gian nan nuốt một ngụm nước miếng, tầm mắt mờ, ngay tại lúc anh vừa muốn đứng dậy rời đi, phía sau truyền đến tiếng Hòa Hoan ní non khẽ gọi: “Ca ca”, theo sau một khối hương nhuyễn nhào vào trong ngực của anh.

Thân thể đột nhiên cứng đờ, một giọt mồ hôi cỡ hạt đậu cứ như vậy chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 64: Trong chăn thật ấm áp

“Hoan Hoan”

Cổ họng của anh vô cùng khô rát, thân thể cứng tại nơi đó, một cử động cũng không dám, mũi thở ra tất cả đều là hương khí thanh nhã trên người cô, tầm mắt xem tiếp đi, một cánh tay tuyết trắng khoát lên bên eo của anh, màu trắng cùng quần áo màu đen trên người anh trong đã hình thành tiên minh rất đúng so với. Nhất thời, ngay cả hô hấp của anh đều tựa hồ ngừng lại, hầu kết không ngừng cao thấp lẫn lộn, động tác nuốt nước miếng cũng càng ngày càng cấp thâu.

Không biết lâu bầu một câu gì, cánh tay Hòa Hoan ôm thắt lưng của anh càng thêm dùng sức ôm sát, cô không ngừng động tác, tư mền dĩ nhiên chảy xuống đến ngực, tăng lớn cảnh xuân trước ngực nhìn một cái không sót gì.

Gian nan nuốt nước miếng một cái, Hòa Tụ mạnh mẽ ngăn tay cô, lúc cô còn chưa kịp phản ứng, một tay lấy chăn kéo qua phủ cho cô, cách tăng chắn, anh gắt gao đem cô ôm vào trong lòng.

Trời dần dần sáng lên, cho tới bây giờ, trái tim Hòa Tụ vẫn là “Bùm bùm ~~~” kinh hoàng, như là tùy thời đều có thể bật ra khỏi ngực.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở rèm cửa sổ, trên mặt đất đã hình thành ánh sáng lớn nhỏ không đều, đánh một cái ngáp thật dài, Hòa Hoan chậm rãi mở mắt, ngay sau đó, sức nặng bên hông nặng nề làm cô không hồn giật cau lại mày.

“Ca ca” ngược mắt trong nháy mắt, cô lập tức sững sờ, “Làm sao anh ở trong này?”

“A, tối hôm qua em nằm ác mộng, anh tới ngủ cùng em.” Hòa Tự nhẹ nhàng nói, vừa mới tỉnh ngủ trên mặt anh có một loại thần sắc hồn nhiên ngây thơ, giống như, bộ dáng khi anh mới gặp cô.

“Anh lại là một đêm không ngủ đi?” Nói xong, Hòa Hoan đem thân mình hướng một bên xê dịch, vén chăn lên trông lên thân thể anh, “Anh ngủ một hồi đi, trong chăn thật ấm áp nha.” Nói xong, tựa đầu đứng ở chỗ cổ của anh, gắt gao ôm hông của anh, cô lại một lần nữa nhắm hai mắt lại.

“Hoan Hoan” cổ họng căng thẳng, khi thân thể mềm mại của cô chạm vào trên người anh thì Hòa Tự chỉ cảm thấy cả người mầu đều giống như muốn động lại, khuôn mặt trưởng đến đỏ bừng, hai tay giơ lên cao, nhưng không biết nên làm sao phóng tới.

“Ca ca, chúng ta đã lâu không có cùng nhau ngủ như vậy nữa, có bao nhiêu năm? Năm năm vẫn là sáu năm?” Khi anh trong lòng, Hòa Hoan lẩm bẩm nói, đầu dùng sức hướng trong ngực của anh nhích lại gần, trên mặt biểu tình điềm tĩnh mà an tường.

“Em a, như thế nào còn giống như đứa nhỏ chưa trưởng thành, về sau không được như vậy, biết không?” Về mặt bất đắc dĩ nhìn cô, Hòa Tự thở một hơi thật dài, cánh tay đưa đến bên ngoài chăn đem cô dùng sức ôm.

“Ca ca, nếu chúng ta có thể vĩnh viễn như vậy cùng một chỗ, có bao nhiêu tốt, có anh, có em, còn có Doãn ca ca, ba người chúng ta vĩnh viễn đều ở cùng nhau, tựa như trước đây như vậy.”

Hòa Hoan nhẹ giọng nói, cái loại gắn bó ấm áp này vẫn luôn là mê luyến thật sâu của cô, khi đó, tuy rằng thực khổ, tuy nhiên cảm thấy rất hạnh phúc.

“Đứa ngốc, con gái lớn một ngày nào đó phải gả đi, em cũng không muốn trở thành bà già không chồng đứng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Chương 65: Nghĩ nơi này đều đau

Ngón tay thon dài một túm phát nhẹ nhàng giữa trán của cô vuốt vuốt, Hòa Tự về mặt sùng nịch nhìn cô, khóe miệng nổi lên một chút cười thần nhiên. Chính là thân thể có một loại phản ứng mãnh liệt cho anh biết, cô sớm không phải đứa ngốc ngây thơ lúc trước kia.

“Không lấy chồng, cả đời này cũng không lập gia đình.” Ôm thật chặt hông của anh, Hòa Hoan thì thầm nói, cô không có dũng khí cùng người đàn ông khác từ bỏ cả đời.

“Đứa ngốc” thở ra một hơi thật dài, Hòa Tự nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng của cô, “Tốt lắm, mau rời giường đi, hôm nay không phải còn có lớp sao? Nếu không sẽ đến muộn.”

“Ca ca, em Có thể không cần đi học?” Hòa Hoan ngập ngừng nói, nhớ tới lúc Đoan Mộc Minh, đã cảm thấy da đầu từng trận run lên.

“Còn có một tháng nữa là tốt nghiệp, buông tha như vậy có phải có điểm đáng tiếc hay không? Huống hồ, làm một nhà thiết kế không phải là giấc mộng của em sao?” Không có chỉ trích, không có đề ra nghi vấn, Hòa Tự chính là nhẹ giọng nói.

“Được rồi, em đi.” Suy tính sau một lúc lâu, Hòa Hoan rốt cục buông anh ra.

“Mau rời giường đi, anh đi làm điểm tâm cho em.” Nói xong, Hòa Tự đứng dậy rời đi.

Nhìn bóng lưng của anh, Hòa Hoan dùng sức quơ quơ đầu, lập tức nở nụ cười thần nhiên, ca ca vẫn là ca ca, một chút cũng không thay đổi.

**

Ánh nắng tươi sáng, gió nhẹ thổi, đi vào cửa trường học thì Hòa Hoan nhìn chung quanh một lần, về mặt đề phòng.

“Làm sao vậy?” Nhìn cô về mặt khác thường, Hòa Tự khó hiểu hỏi.

“Không có việc gì, em đang tìm tiểu Ái.” Lộ ra một khuôn mặt tươi cười thật to, khi ấn xuống một nụ hôn thật mạnh trên mặt anh, Hòa Hoan xuống xe, tùy ý khoát tay áo, xông ào vào trường học.

“Chạy chậm chút, để ý ngã.” Nhìn cô, Hòa Tự bất đắc dĩ lắc đầu, rốt cuộc vẫn là một đứa nhỏ chưa trưởng thành.

Nhìn nụ cười sáng lạn trên mặt anh, anh tưởng mùa đông này không rét lạnh như vậy.

Hỏa Hoan nhanh chóng chạy trước, giống như có cái gì đuổi theo cô phía sau, xa xa, cửa phòng học càng ngày càng gần rồi, ngay tại lúc cô vừa định buông lỏng một hơi, một cổ sức mạnh đem cô kéo vào một gian phòng.

Ngay sau đó, hương vị nước hoa cuồng tập mà đến, tiếp theo, môi lạnh lẽo mềm mại hôn lên môi của cô thật mạnh.

Cả kinh, Hỏa Hoan theo bản năng đẩy anh ra, lại không nghĩ rằng ngược lại bị anh ôm càng chặt hơn.

“Đừng nhúc nhích, nếu không tôi không dám cam đoan sẽ làm ra cái gì càng khác người.” Ngón tay thon dài mềm nhẹ đảo qua cánh môi đỏ búng của cô, Đoan Mộc Minh nói thật nhỏ, một cổ hơi thở ấm áp cứ như vậy phun ở trên cổ của cô.

“Anh. . . . Anh lại muốn làm gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhất thời sụp xuống, nhìn cặp con ngươi tà mị kia, Hỏa Hoan thở dài một hơi vô lực.

“Không làm gì, chính là đột nhiên rất nhớ em, tôi tưởng đây nơi này đều đau.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Chương 66: Tôi đối lão nhân không có hứng thú

Chỉ vào lồng ngực của mình, vẻ mặt tà mị của Đoan Mộc Minh nở nụ cười, người thấy mùi hương ngọt ngào mê người trên cơ thể cô, trong đầu anh không tự chủ được lại hiện ra dáng người cô, cổ họng căng thẳng, nhất thời một bộ phận trong cơ thể lại cứng rắn như sắt chống trên bụng cô.

“Đoan Mộc Minh”, thân thể anh cứng đờ, trên mặt Hỏa Hoan một mảnh đỏ búng.

“Sợ sao?” Ghé sát vào tai cô nói, môi Đoan Mộc Minh làm như lơ đãng sát qua vành tai mẫn cảm của cô, cảm giác được thân thể cô theo bản năng run lên, khóe miệng gọi lên một chút khẽ nhếch, anh cười càng thêm rạng rỡ.

“Ai nói tôi sợ?” Hỏa Hoan mạnh mẽ nói, hai tay cố gắng ở hai bên nắm chặt và nhau “Đoan Mộc Minh, tôi cảnh cáo anh, nếu anh không buông, tôi sẽ kêu lên đấy”.

“Ha ha ~~~” nhìn bộ dáng đáng yêu kia của cô, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ đặt chóp mũi của mình chạm vào chóp mũi cô, “Em dám kêu ư, càng nhiều người nhìn, anh càng hưng phấn.”

Khi nói chuyện, môi của anh lại một lần nữa hôn lên môi của cô, môi cô giống như một ly kem ngọt ngào, từng miếng từng miếng được người khác liếm láp, trên vầng trán tràn đầy ý cười.

Nếu cô thật sự lợi hại, nhất định cô sẽ đánh cho anh một trận tới độ răng rơi đầy đất, nhưng mà, rõ ràng so sánh sự chênh lệch giữa chiều cao cùng sức lực, cô chẳng khác nào con kiến so với con voi.

“Sao đột nhiên không nói gì? Đầu lưỡi của em bị mèo cắn đứt rồi à?”

Đoan Mộc Minh ung dung nhìn cô, cô cứ thế thuận theo tự nhiên nhưng việc này nằm ngoài dự liệu của anh. Trong trí nhớ của anh, cô giống như là con mèo, ai động đến cô là cô sẽ giương nanh múa vuốt ngay được.

“Tôi đang suy nghĩ, nụ hôn của anh cũng chỉ được có như vậy thôi à?” Hỏa Hoan lẳng lặng nói, không chớp mắt nhìn anh, vẻ mặt vô cùng thất vọng.

“Em nói cái gì?” Đoan Mộc Minh lập tức ngây ngẩn cả người, đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ.

“Còn nữa, có phải hôm nay anh ăn tôi phải không? Phần anh lần sau muốn hôn phụ nữ thì nên đánh răng ở nhà trước đi nhé. Cám ơn đã hợp tác.” Hỏa Hoan nói xong, Đoan Mộc Minh vẫn còn đang ngẩn ra như tượng sống thì cô chậm rãi đẩy anh ra, lui về phía sau vài bước, lại bước lên vừa sửa sang caravat cho anh vừa nói, “Thầy giáo Đoan Mộc à, kỹ thuật hôn môi của thầy thật sự rất kém cỏi. Thầy nên tìm người để luyện tập nhiều một chút đi.”

“Em. . . .” Đoan Mộc Minh nhất thời chán nản, lòng tự trọng kiêu ngạo của anh bấy lâu nay bỗng bị cô hung hăng dẫm nát dưới lòng bàn chân.

“Tôi muốn đi học, hẹn gặp lại thầy. À không, vẫn là vĩnh viễn đừng gặp lại chứ. Tôi đối với người lớn tuổi không có hứng thú.”

Về mặt hèn mọn liếc mắt nhìn anh một cái, Hỏa Hoan không chút để ý nói, nhìn bộ dạng kia, tuổi tác cũng có thể làm cha được rồi, già như trong lời nói của cô.

“Hỏa Hoan, có bản lĩnh thì lặp lại em một lần nữa xem?”

Chương 68: Chương 67. Chiến lợi phẩm

Nhìn vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo của cô, Đoàn Mộc Minh từng ngum từng ngum thờ phỉ phò, mặc dù chính mình cũng biết tức giận như vậy trước mặt cô nhóc kia không hay, nhưng anh vẫn không khống chế được cảm xúc của chính mình.

“Thầy giáo Đoàn Mộc kính mến à, người đã lớn tuổi, trái tim lại không tốt, cho nên tôi đề nghị người không nên tức giận, vạn nhất bệnh tim tái phát thì tội ác của tôi tày trời rồi, tạm biệt nhé.”

Cô tùy ý phát phát tay, xoay người đi ra cửa. Một bàn tay còn đang theo bản năng dùng sức xoa xoa môi mình, giống như muốn xóa sạch hết những gì không sạch sẽ dính trên nó.

“Hóa Hoan” Đoàn Mộc Minh lạnh giọng nói. Người đàn ông mà trên vẻ mặt lúc nào cũng duy trì nụ cười kia lúc này hiện rõ một mảng lo lắng, “Hãy chống nạnh lên mà coi cái ngày em trở thành chiến lợi phẩm của tôi thì em còn có thể kiêu ngạo như vậy nữa không?”

“Chiến lợi phẩm?” Quay đầu lại nhìn anh, Hóa Hoan đột nhiên nở nụ cười, “Thầy giáo à, có phải thầy hay xem quá nhiều tiểu thuyết võ hiệp không?”

“Không biết à?” Đầu lông mày chau lên, Đoàn Mộc Minh thần nhiên nở nụ cười, “Doãn Mặc không nói cho em biết sao?”

“Chuyện gì?” Hóa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người, “Doãn ca ca ư? Nói cho tôi biết cái gì?”

“Ha ha ~~~, quả nhiên đúng như vậy, tôi đã không đoán sai.” Đi đến trước mặt cô, Đoàn Mộc Minh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, lập tức nâng người cô lên, “Tối ngày kia ở trong núi sẽ có một cuộc thi đấu đua xe, tiền đặt cược chính là em, nếu tôi thắng, em sẽ trở thành người phụ nữ của tôi, nếu cậu ta thắng, em thuộc về cậu ta.”

“Anh nói cái gì?” Hóa Hoan mạnh mẽ đẩy tay anh ra, dùng một vẻ mặt như đang nhìn kẻ điên nhìn anh, “Không có khả năng, Doãn ca ca sẽ không làm như vậy.”

“Có phải hay không thì em về nhà hỏi cậu ta thì chẳng phải sẽ biết rõ sao? Em hãy nhìn xem rốt cuộc Doãn ca ca của em yêu em như thế nào.” Khóe môi nhếch lên cười lạnh lùng, gõ gõ lên tây trang trên người, Đoàn Mộc Minh theo cô đi ra ngoài, thời điểm đi ngang qua cô, anh khinh phiêu để lại một câu: “Còn muốn đi học nữa không? Nếu không muốn đi nữa, tôi có thể xin phép nghỉ giúp em, thầy giáo mà hiểu lòng học sinh như tôi trên trái đất này không có nhiều đâu.”

“Cút ngay đi” Hóa Hoan đẩy anh ra, nhanh chóng đi về phía phòng học.

Nhìn bóng lưng của cô, Đoàn Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười. Ngón tay không ý thức được mà xoa xoa môi mình, nơi này còn lưu lại mùi hương của cô, làm cho người ta mê luyến.

Những hành động vừa rồi của anh vô tình lại lọt vào mắt Trương Tiểu Ái đang đứng phía xa xa bên này. Hàm răng khẽ cắn môi dưới, nhìn thấy bóng lưng chạy trốn kia của Hóa Hoan, vẻ mặt như có suy nghĩ gì.

“Hóa Hoan, lúc này cậu cùng thầy giáo Đoàn Mộc ở cùng một chỗ phải không?”

Khi đi học, Tiểu Ái nhỏ giọng hỏi, khi thấy vẻ mặt ngượng của Hóa Hoan thì trong lòng cô lại xét qua một loại cảm giác xấu.

“Hả? Cậu nói cái gì?” Hóa Hoan quơ quơ đầu, quay đầu nhìn cô, trên vầng trán đầy đặc ưu sầu.

“À, không có gì, thân thể cậu có chỗ nào không thoải mái sao? Mình thấy sắc mặt cậu không được tốt lắm.”

“Mình cảm thấy hơi nhức đầu, có thể là tối hôm qua bị cảm lạnh rồi. Mình đi trước đây, chút nữa thầy giáo mà điểm danh thì cậu nói giúp mình nhé.” Nói xong, Hóa Hoan nhanh như mèo từ cửa sau đi ra ngoài.

Đúng lúc này, di động đột nhiên truyền đến âm thanh tin nhắn. . . .

Chương 69: Chương 68. Anh nhất định sẽ thắng

“Hoan Hoan, sau khi tốt nghiệp, mình có thể sẽ kết hôn với một người đàn ông mình rất thích, nhưng cho tới bây giờ thì mình cũng chỉ mới nhìn thấy hình dáng anh ấy chứ chưa bao giờ nói chuyện qua. Vậy tới khi đó, cậu sẽ chúc phúc cho mình chứ?”

Tiểu Ái? Nhìn tin nhắn kia, Hòa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người.

Đúng lúc này, tiếng chuông tan học vang lên, Hòa Hoan nhanh chóng chạy tới trước cửa trường học.

Đứng ở trước cửa sổ tầng 3 xử lý công việc, mót nhẹ cả phê trong ly, nhìn chăm chú vào bóng dáng đang hốt hoảng chạy trốn kia, khoe miệng Đoàn Mộc Minh khẽ nhếch lên một chút, nhìn về phương xa, anh đưa ly rượu ra làm tư thế cụng ly.

“Hòa Hoan, em trốn không thoát đâu.” Anh thì thầm nói, lòng bàn tay đang mở rộng kia chậm rãi khép lại, cuối cùng gắt gao nắm thành một đoàn.

Đang chạy bán sống bán chết, Hòa Hoan bất thành linh rung mình một cái, đột nhiên cảm thấy cột sống rét run, theo bản năng cô quay đầu nhưng phía sau không có một ai cả.

Dùng sức lắc lắc đầu, cô bước lên một chiếc xe taxi chạy qua.

**

“Doãn ca ca, việc này là thật sao?” Nhìn Doãn Mặc, Hòa Hoan nhẹ giọng hỏi.

“Cái gì là thật? Sao em nói gì lộn xộn vậy.” Về mặt Doãn Mặc khó hiểu nhìn cô, tay cầm khăn mặt dùng sức xoa xoa mồ hôi trên mặt mình, trận này diễn xong, cơ hồ thoát nửa cái mạng.

“Đoan Mộc Minh nói, buổi tối ngày kia ở trong núi có cuộc thi đua xe, phần thưởng là em, có chuyện như vậy phải không?” Nói không chớp mắt nhìn anh, cho tới bây giờ, Hòa Hoan vẫn có cảm giác như trong mơ.

“Đúng vậy.” Đem khăn mặt vứt qua một bên, nhìn kia người con gái đang dung dung kia, Doãn Mặc lời kéo cô đến một góc ngồi xuống.

“Tại sao anh lại làm như vậy?” Hòa Hoan vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng tiếng nói lại lạnh đi rất nhiều.

“Sao lại không? Không tin anh sẽ thắng sao?” Ấn cô ngồi xuống trên sofa, Doãn Mặc ngồi xuống gần sát cô, đầu còn thuận thế tựa vào trên vai cô, anh nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi lập tức nhắm hai mắt lại.

“Em chỉ là muốn biết vì sao em lại trở thành phần thưởng giữa hai người? Doãn ca ca, cảm giác này không tốt một chút nào.” Hòa Hoan nghiêm trang nói.

“Đây không phải là việc tranh giành giữa hai người đàn ông, Hoan Hoan, anh phải làm như vậy, nếu không, người bị thương tổn cũng không phải là một mình em. Tin tưởng anh đi, được không?” Doãn Mặc thì thầm nói, cầm tay Hoan Hoan đặt ở trước ngực anh.

“Nhưng mà, vì sao nhất định phải là em?”

“Lý do rất đơn giản, em là người mà anh và Tự quan tâm lo lắng nhất trên thế giới này.”

Nghe được lời của Doãn Mặc, Hòa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người.

“Anh nói cái gì? Chẳng lẽ hai anh cùng Đoàn Mộc Minh có thù hằn gì sao?”

“Chuyện tình bên trong rất phức tạp, hiện tại anh không thể nói cho em biết được. Chỉ là, vì em, cũng là vì chúng ta, anh nhất định sẽ chiến thắng.”

“Nhưng mà nếu thua cuộc thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Chương 69. Anh ca hát dỗ em ngủ đi.

Hòa Hoan nhẹ giọng hỏi, không biết vì sao, một khắc này, đột nhiên cô cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Cả người bỗng run lên, Doãn Mặc tự dung ngồi thẳng người, một loại sợ hãi lan tràn trong lòng anh. Anh vẫn luôn tâm niệm là mình phải thắng, cho tới

bây giờ sẽ không nghĩ tới chuyện có thể sẽ thua, nhưng biết đâu được đây.

Không khí lúc này ngưng trệ lại, nhìn về mặt thoáng khổ kia, Hòa Hoan nhẹ nhàng tựa vào trong ngực anh, một tiếng thở dài cứ như vậy bật ra phần môi, “Doãn ca ca, tuy rằng em không biết tại sao anh muốn làm như vậy, nhưng chắc hẳn là vì em. Em đây liền đánh cuộc một lần, em cá là anh nhất định sẽ thắng.”

“Nhưng nếu anh thua thì sao?” Doãn Mặc nhìn chằm chằm hỏi lại cô.

“Vậy hãy chịu thua đi, em chấp nhận.” Nói xong, Hòa Hoan ngáp to một cái, bàn tay nhỏ bé không ngừng xoa xoa bắp chân của mình, cho tới bây giờ mới phát hiện, chân quá đau.

Nhìn cô, Doãn Mặc đột nhiên không biết nên nói cái gì, lần đầu tiên cảm giác mình làm việc đúng là quá lo lắng.

“Doãn ca ca, tuồng vui này nhất định em phải xem? Em mệt mỏi quá, em muốn đi ngủ.” Tim một tư thế nằm thoải mái nhất trong lòng anh, Hòa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cô vốn không phải là một người hay buồn lo vô cớ, chuyện đã như vậy, lo nghĩ nhiều hơn nữa cũng chỉ phí công và phí sức. Tuy rằng trong lòng vẫn như cũ không có một tia xác định, nhưng cô vẫn nguyện ý lựa chọn tin tưởng anh.

“Vẫn còn sớm, em trước ngủ một chút đi, lúc nào đi anh sẽ gọi em.” Nhẹ nhàng vuốt tóc cô, Doãn Mặc ôn nhu nói.

“Doãn ca ca, anh hát ru em ngủ như trước đây đi. Em đã nói với anh là anh hát ru rất êm tai chưa nhỉ?” Khóe miệng cong lên một chút, đầu gối trên đùi của anh, Hòa Hoan thân nhiên nở nụ cười.

“Ừm.” Anh hơi hơi gật đầu, một bên vỗ nhẹ phía sau lưng cô. Doãn Mặc cúi đầu hát, âm thanh ấm áp mà hùng hậu, ả ả mang theo một tia bi thương. Ánh mắt dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, ngón tay khẽ chạm vào mặt cô, ánh mắt chuyển chú giống như cô là bảo bối duy nhất trên thế gian này mà anh nâng niu trong lòng bàn tay vậy.

Bài hát này, anh hát thật lâu thật lâu, giữa trưa ánh nắng mặt trời trải đầy trên đất, bóng dáng người đàn ông vẫn cứ lừng lững ở đó.

Anh vẫn bị cho là kiểu đàn ông lạnh lùng, quen anh mấy năm này, rất ít khi cô nhìn thấy anh cười. Có lẽ cũng chính bởi vì lãnh mị khiến anh có khí chất mê đảo. Nhưng bộ dạng ấm áp như bây giờ của anh lại càng khiến cho người ta mê muội, thậm chí không khỏi đổ kỵ khi trong lòng ngực anh kia là một công chúa giống như nữ tử.

Hồi lâu sau, Doãn Mặc mới chậm rãi ngẩng đầu lên, cúi người, dáng vóc vẻ mặt tiêu tụy đặt một nụ hôn vô cùng triu mến ở trên trán của cô.

Bóng dáng người ngoài cửa bỗng cứng đờ, bỗng chốc người này nhanh chóng xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hở Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Chương 70: Lời lẽ sai trái: “ Trâu già gặm cỏ non”.

Mặt trời chiều đem bóng dáng người kéo dài đến rất dài, đầu cúi xuống đi trên đường cái, hai tay cắm ở trong túi quần, Hòa Hoan không ngừng đá lên tất cả những thứ gì nhìn thấy trước mắt.

Ngày mai sẽ là ngày thi đấu đua xe. Không biết tại sao, càng tới gần ngày này, trong lòng cô là càng cảm thấy không yên. Mặc dù biết kỹ thuật đua xe của Doãn Mặc cũng không tồi, nhưng nội tâm cô vẫn dao động.

“Sao lại ảo não như vậy nhỉ? Em không biết có bao nhiêu người phụ nữ nguyện ý lên giường cùng tôi đâu.” Đúng lúc này, có người phía sau cất giọng trêu tức cô.

Chưa cần quay đầu lại, khuôn mặt Hòa Hoan đã sụp xuống, thở thật dài một hơi, cô chậm rãi quay lưng lại, trên mặt là một nụ cười giả dối.

“Thầy giáo Đoàn Mộc à, thật có nhã hứng, không nghĩ tới còn có thể gặp nhau giữa đường.” Biểu hiện trên mặt là cười, nhưng ánh mắt kia lại giống như muốn giết người.

“Ha ha ~~~, đó là đương nhiên, thói quen của tôi còn rất nhiều, em có nhất thiết muốn biết hết không?” Đứng lại trước mặt cô, chàng trai cao lớn cùng cô gái tinh tế thoạt nhìn rất hài hòa, ngón tay dường như không không chế được mà cứ xoa xoa mặt cô.

Tránh đi sự thân mật của anh, Hòa Hoan lui về phía sau vài bước, “Không cần, tôi đối với người có tuổi không có hứng thú, cũng không muốn tiến thêm một bước để hiểu biết - vụng, nếu không có việc gì thì xin hẹn gặp lại thầy giáo Đoàn Mộc nhé.”

Nói xong, cô xoay người bước nhanh đi, giờ khắc này, cô chỉ thầm nghĩ mau chóng né tránh khỏi tên ôn thần này. Bởi vì mỗi lần gặp anh ta, tâm tình của cô đều cảm thấy không yên, nhưng mà hiển nhiên có người không cho cô toại nguyện.

Bước nhanh hơn vài bước, Đoan Mộc Minh một phen cảm cổ tay của cô, “Không việc gì cả. Em không có hứng thú với tôi nhưng cũng đừng lo, chỉ cần tôi có hứng thú đối với em là đủ rồi.”

Cô nhìn anh, tuy rằng trong lòng hận đến nghiến răng, nhưng trên mặt vẫn cười rạng rỡ như cũ, “Thầy giáo à, không buông ra sao? Thầy cứ làm như vậy nhiều người sẽ lầm tưởng lầm anh là trâu già muốn gặm cỏ non nha.”

“Ha ha ~~~, trâu già gặm cỏ non càng lợi cho tiêu hóa.” Vứt cho cô một nụ cười tà mị, Đoan Mộc Minh lôi cô đi thẳng về phía trước.

“Này, Đoan Mộc Minh, anh muốn làm gì?” Vừa nhìn thấy anh như vậy, Hòa Hoan nhất thời nóng nảy, đối với người nam nhân vô sỉ này, đôi khi cô thật cảm thấy bất lực.

“Sao lại không gọi là thầy giáo nữa rồi hả? Tôi còn tưởng rằng cả đời em sẽ chỉ gọi tôi là thầy giáo chứ?” Về mặt trêu tức nhincô, Đoan Mộc Minh càng dùng sức nắm chặt cổ tay cô.

“Anh. Rốt cuộc anh muốn làm gì? Tôi cho anh biết, tôi như vậy nhưng không dễ để bắt nạt đâu nhé.” Hai mắt Hòa Hoan mở thật to, tìm được cơ hội, cô nhất định sẽ khiến anh đẹp mặt.

Nghe được những lời này của cô, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ tiến tới trước mặt cô, chớp mũi chạm chớp mũi, một luồng hơi thở ấm áp cứ như vậy phả vào mặt cô.

“Em có vẻ đã quên một việc, tôi đã từng nói qua, nếu như em không ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ đánh vào mông em đấy.”

Thanh âm của anh rất nhẹ nhàng, hiển nhiên là cố ý đè thấp giọng xuống, lại giống có một loại ma lực làm cho nghe không thể không đáp ứng được bất cứ chuyện gì.

“Anh. Anh dám”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Chương 71: Có chuyện từ từ nói

“Anh. Anh dám” Hòa Hoan lắp bắp nói, mặc dù cũng biết như vậy uy hiếp vô lực đến cỡ nào.

Vừa dứt lời, đã cảm thấy cả người như bay lên trên không, ngay sau đó, ở đám đông vài cái tát vang dội mãnh liệt vang lên trong phò xá sầm uất.

Lúc đem cô ném lên, Đoan Mộc Minh vẫn là gắt gao bóp chặt eo của cô, trong con người nghiến ngậm, hơi thở càng đậm, một tay khoi vào người của cô, đối với mặt của cô, anh nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Lần này tin đi? Nhớ kỹ trăm ngàn lần không cần khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi, lại càng không muốn thử phản bác tôi..., bởi vì em không có khả năng.”

Anh nói chắc, dùng sức kiềm chế ở người của cô, buộc cô nhìn thẳng vào ánh mắt của anh. Trong Logic của anh, phụ nữ có thể sùng, nhưng tuyệt đối không thể dung túng, càng sẽ không cho phép cái loại phụ nữ đã mạn làm càng.

Nháy mắt một cái không nhìn mắt của anh, Hòa Hoan nửa ngày đều không có nói chuyện, lần đầu tiên, thế nhưng không có phản kháng.

Nhìn bộ dáng cô vô cùng thuận theo, Đoan Mộc Minh lập tức ngăn cản cả người, theo bản năng liền buông lỏng tay ra.

“Em. Em có khỏe không?” Chú ý chặt chẽ mỗi một vẻ mặt của cô, Đoan Mộc Minh vẻ mặt hồ nghi hỏi.

Ánh mắt vẫn là nháy mắt cũng không nháy nhìn mắt của anh, thẳng đến thời điểm đám người chung quanh đều cảm thấy không có gì nhìn dần dần tan hết, Hòa Hoan wow một tiếng khóc lên, cái loại thái độ không coi ai ra gì này cực kỳ giống một đứa nhỏ xấu.

“Em.” Nuốt một miếng nước bọt, Đoan Mộc Minh thật sự là không thể tin được, phụ nữ tùy tiện này, không có tim không có phổi dĩ nhiên cũng ở dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người khóc như vậy, tuy rằng bộ dáng khóc là có một chút làm cho anh tâm động, bỗng dưng, tâm cứ như vậy nhảy lên.

Ấm áp chỉ bụng nhẹ nhàng lau một giọt nước mắt trên mặt cô, đặt ở phần môi, dùng đầu lưỡi khẽ liếm một chút, táp ba hai cái miệng, Đoan Mộc Minh nghiêm trang nhìn hướng về phía cô, “Nước mắt của em cũng là mặt thật.”

Anh không nói lời nào hoàn hảo, vừa nói, Hòa Hoan ngược lại khóc càng dữ tợn.

“Wey wey Wey, em đừng khóc a, có chuyện từ từ nói.” Nhìn đến ánh mắt bốn phía kia liên tiếp nhìn tới, Đoàn Mộc Minh về mặt ngượng ngùng nở nụ cười, vội vàng đem cô lôi vào bên trong xe, lấy một chiếc khăn tay nhét vào trong tay của cô, “Em làm sao vậy? Tôi lại không làm gì em?”

Dùng sức phen nước mũi, Hòa Hoan trừng mắt liếc anh một cái, “Anh còn nói?”

“Tốt lắm tốt lắm, tôi không nói, không nói được rồi đi.” Một bên ngoắc cho cô lau nước mắt, Đoàn Mộc Minh nhất định thanh nói, bộ dáng cẩn thận kia cùng bộ dáng ngang ngược can rờ vừa rồi quả thực chính là hai người.

“Đoàn Mộc Minh, tôi cảnh cáo anh, lần sau anh lại dám đánh mông tôi thử xem? Khi đó anh nhất định phải chết.” Hòa Hoan nghiêng răng nghiêng lợi nói, như là vẫn đang hận, đơn giản đem nước mũi cùng nước mắt vô ý thức bôi ở trên tây trang rất đắt tiền.

Cô thề, từ hôm nay trở đi, cô cùng Đoàn Mộc Minh ở giữa thù lại thâm sâu một chút, thù này không báo, cô theo họ anh.

Nhìn ánh mắt hung ác kia của cô, Đoàn Mộc Minh đột nhiên không khỏi giật mình, giờ khắc này, anh đột nhiên quên mất một câu lời lẽ chí lý:

Trên thế giới này, thà rằng đắc tội với tiểu nhân, đều tuyệt đối không thể đắc tội phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chương 72

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Chương 73: Hiện tại tôi tuyên bố

“Hiện tại, tôi muốn tuyên bố một việc.”

Ngón tay khẽ chọc mặt bàn, Hòa Hoan nhẹ nói, trên mặt biểu tình bí hiểm.

“Phải không? Chăm chú lắng nghe, chỉ mong như tôi mong muốn.” Đoàn Mộc Minh ung dung nói, anh muốn xem kỹ gương mặt đẹp, trong hồ lô người phụ nữ này rốt cuộc bán là thuốc gì đây.

“Tuy rằng tôi không biết nguyên nhân là gì? Nhưng nếu như tôi là lợi thế, tôi đây nghĩ tới tôi cũng có tất yếu bổ sung một chút, vô luận kết quả ai thắng ai thua, trận này kỳ hạn chỉ là một năm, một năm sau, tôi vẫn là liberdade, không thành vấn đề đi?”

Hai tay vòng ngực, Hòa Hoan nhẹ nói, ánh mắt quét mắt một vòng trên người bọn họ.

“Không thành vấn đề”

“Không thành vấn đề”

Đoàn Mặc cùng Hòa Tự lần lượt gật đầu đáp ứng, nhưng thật ra Đoàn Mộc Minh vẫn là vẻ mặt bình tĩnh.

“Như vậy. Tôi là không phải mệt nhiều lắm?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, có đôi khi, anh thật muốn cạy mở đầu óc của cô nhìn xem bên trong rốt cuộc có những thứ gì?

“Anh không có cùng quyền lợi toan tính, mà tôi, đồng dạng cũng có quyền lợi hô ngừng, hai tướng có vẻ, chính anh quyết định đi.”

Nói xong, Hòa Hoan bùng ly cà phê lên lại uống một ngụm, tư vị chua sót tràn ngập toàn bộ khoang miệng của cô mảy may hơi nhẩn.

Lẳng lẳng nhìn cô, Đoàn Mộc Minh đột nhiên nở nụ cười, vỗ một tiếng vỗ tay ——

“Thành giao”

**

Bây giờ tối, trong bóng đêm đã hơi bao phủ khắp mặt đất, nhưng lúc này chân núi Vô Ngần lại là náo nhiệt dị thường. Nơi này vốn là nơi tập kết lái xe nghiệp dư, mà nay, Đoàn Mộc Minh cùng Đoàn Mặc tranh đấu lại thành tiêu điểm trong tiêu điểm.

Một người là người lãnh đạo tập đoàn U.K, một người là ngôi sao điện ảnh và truyền hình, trọng yếu nhất là, theo như đồn đãi, là vì một phụ nữ. Cho nên từ lúc mặt trời còn chưa có xuống núi, nơi này đã có tầng tầng lớp lớp đám người chờ chật ních.

“Đoàn ca ca, cố lên.” Nhìn Đoàn Mặc, Hòa Hoan làm ra một cái tư thế cố lên, mà khi tầm mắt liếc về phía Đoàn Mộc Minh thì chính là cái nhìn thoáng qua khinh thường.

Đúng lúc này, phía trước truyền đến đường đã phong tỏa, tùy lúc có thể tiến hành trận đấu.

Vốn đám người ầm ầm lập tức yên tĩnh trở lại, mọi người đều nín thở ngưng thần, ánh mắt cũng không có hạ xuống, sợ bỏ lỡ một màn khả năng xuất hiện tốt.

Theo một đạo tiếng cười thanh thúy, đã nhìn thấy hai chiếc xe con nhất thời như tên rời cung tiến về phía trước, trong nháy mắt, đám người sôi trào.

30 phút lâu dài mà dài vò, hai chiếc xe con vẫn là chẳng phân biệt được cao thấp.

“Còn có 20m cuối cùng, cho chúng tôi mỗi mắt mong chờ, nhìn xem đêm nay người cuối cùng tanhg rốt cuộc là ai?” Hiện trường, truyền đến tiếng xướng ngôn viên hưng phấn giống như bị đánh máu gà.

“Cố lên cố lên cố lên.” Fan nhiệt tình cùng mê xe thét chói tai, gào thét, trong bóng đêm núi vô ngần ở một khắc này sôi trào.

Kèm theo một đạo thanh âm phanh lại chói tai, thời gian giống nhau ở một khắc này định dạng hoàn chỉnh.

“A ~~~” trong đám người rồi đột nhiên bộc phát ra một trận tiếng hoan hô.

“Hiện tại tôi tuyên bố, người thắng đêm nay là ——”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chương 74: Tôi thắng

Trong tiếng phanh lại chói tai hai chiếc xe ở cơ hồ là cùng một thời gian xông qua chung điểm, thời gian ở một khắc dừng lại, đám người kia vốn huyền náo nhất thời trở nên lặng ngắt như tờ, hiện trường mấy trăm người lúc này lại yên tĩnh giống như chết.

“Hiện tại tôi tuyên bố, người thắng đêm nay là ——”

Kèm theo thanh âm của xướng ngôn viên, nhịp trống dày đặc “Thùng thùng thùng ~~~~” vang lên, mọi người càng ở vốn là run lên trong lòng trống rỗng tăng thêm một đạo khóa.

Hỏa Tự nắm chặt tay, Hỏa Hoan răng dùng sức cắn lên môi dưới, ở phía trên để lại một đường ấn ký màu trắng, tốc độ xe vừa mới quá là nhanh, cần bản làm cho người ta phân không rõ rốt cuộc là người nào thắng.

“Đừng sợ, Mặc sẽ không thua.” Đem cô chậm rãi ôm vào trong ngực, trong lời nói Hỏa Tự không biết là đang an ủi cô vẫn là càng nhiều đang an ủi chính mình, chẳng qua là trong lúc mơ hồ cảm thấy trong giọng nói của anh cũng có một tia run run.

Nằm ở trong ngực của anh, Hỏa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại, trong lòng cái loại cảm giác bất an này càng ngày càng thêm mãnh liệt.

Chẳng lẽ nói ——

Tiếp hiện trường mấy trăm người đều ở nín thở ngưng thần cùng đợi thời khắc kinh tâm động phách kia, trong bóng đêm núi Vô Ngần lúc này cũng rất giống ngủ thật say rồi, vừa tựa hồ đã ở cùng đợi.

Theo một tiếng trống kinh thiên địa, hiện trường lại lâm vào tĩnh mịch.

“Tôi tuyên bố, người thắng cuối cùng là —— Đoàn Mộc Minh tiên sinh.”

Theo xướng ngôn viên một đạo tiếng hét chói tai xông thẳng lên trời, Đoàn Mộc Minh từ một xe thể thao màu trắng đi xuống, trên mặt vẫn như cũ lộ vẻ cười nhạt toan tính, gió đêm từ từ thổi tới, đầu anh hỗn loạn, che khuất cặp con ngươi tà mị, nhưng cũng bằng thêm một tia hơi thở mị hoặc.

Ở mấy trăm đôi mắt nhìn soi mói, anh chậm rãi đi tới trước mặt Hòa Hoan, tao nhã giống như là một đầu báo Châu Mỹ, nhưng là Tiểu Báo lại tao nhã, cũng cuối cùng là Tiểu Báo, tùy thời tùy chỗ đều có tính công kích, như anh hiện tại.

“Người đẹp, anh thắng.”

Thanh âm của anh rất nhẹ rất nhạt, chính là tập trung đôi mắt kia thâm thúy như nước của cô.

“Tôi biết, chúc mừng anh.” Hít vào một hơi thật sâu, Hòa Hoan miễn cưỡng cố ra một tia cười, chẳng qua là khi tầm mắt chuyển hướng chỗ xe màu hồng thì trong lòng vẫn là có một tia chua xót, nhưng là cô không trách anh.

“Đây là ước định của chúng tôi——” Đoàn Mộc Minh nhìn cô, đường cong khỏe miệng duyên dáng làm cho người ta nhìn không được thét chói tai, nếu như là dĩ vãng, Hòa Hoan nhất định sẽ đi lên khinh bạc một phen, nhưng bây giờ, cô là thật sự không có tâm tình.

“Thua phải chịu, đạo lý này tôi đồng dạng hiểu được.”

Hòa Hoan còn chưa nói xong, cả người đã bị kéo sang một bên, ngăn trở trước người của cô, con ngươi Hỏa Tự nguy hiểm hẹp lại thành một cái khe hở hẹp.

“Đoàn Mộc Minh, đây là ân oán giữa chúng ta, không dính dáng đến cô ấy.” Thanh âm của anh rất thấp, biểu tình trên mặt càng lãnh mạc.

“Ha ha ~~~” Đoàn Mộc Minh đột nhiên nở nụ cười, vòng hai tay trước ngực, ung dung đánh giá anh, “Hỏa Tự, trình độ của anh chỉ có thể là như vậy phải không? Một phụ nữ cũng biết đạo lý thua phải chịu, vì sao anh không hiểu?”

Lạnh lùng dừng ở anh, các đốt ngón tay giữa ngón tay bị anh nắm “Rắc rắc.” Rung động, một hồi lâu sau, Hỏa Tự rốt cục thở ra một hơi thật dài, “Tôi đáp ứng anh, tôi lúc này rời đi, chỉ cần anh buông tha cô ấy, vĩnh viễn tôi cũng sẽ không lại bước vào nơi này một bước.”

“Rời đi sao?” Đoàn Mộc Minh vẽ mặt cười tức nhìn anh, sờ lên cằm, đôi mắt kia tràn đầy tìm tòi nghiên cứu đắc ý, theo sau, hai tay nhất quán, anh làm ra một cái tư thế không thể nề hà, “Làm sao bây giờ đây? Tôi hiện tại thay đổi chủ ý, anh đi hoặc không đi tôi đã lười quản, tôi muốn là cô ấy.”

Ngón tay chỉ Hòa Hoan một bên, anh vẽ mặt chắc chắn nói.

“Đoàn Mộc Minh, anh không cần được một tác lại muốn tiến một thước.” Thanh âm của Hỏa Tự giống như là nước đá, cả người tản mát ra sức dẫn vô hình làm cho người tới gần không hiểu cảm nhận được một loại áp lực cường đại.

“Ha ha ~~~, uy hiếp tôi sao?” Liếc xéo anh một cái, Đoàn Mộc Minh thân nhiên nở nụ cười, “Tôi lớn lên trong môi trường bị dọa sợ, cho nên tôi không ăn bộ dạng này, lần sau đổi lại phương thức đi.” Nói xong, anh mạnh tiến lên một phen cầm cổ tay Hỏa Hoan.

“Đi thôi, không phải nói thua thì phải chịu sao?”

Tâm, bỗng dưng run lên, Hỏa Hoan tầm mắt theo bản năng chuyển hướng về phía chiếc xe thể thao màu đỏ kia vẫn như cũ lẳng lặng ngừng ở nơi nào.

Dưới ánh trăng trong treo nhưng lạnh lùng, màu sắc đỏ tươi thể nhưng chậm rãi choáng váng nhuộm thành máu.

“Được, tôi sẽ đi theo anh, chỉ là tôi có một điều kiện.” Gian nan nuốt xuống một miếng nước bọt, Hỏa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Em là một trong số những người phụ nữ tôi đã gặp, người duy nhất có thể hướng tôi năm lần bảy lượt nói điều kiện, chỉ mong em cũng là một người duy nhất có thể gây cho tôi kinh hi.” Để sát vào tai của cô, Đoàn Mộc Minh nói thật nhỏ, ngẩng đầu trong nháy mắt, môi giống như cô ý sát qua vành tai cô.

“Tôi đã cho anh thất vọng sao?” Đầu lông mày chau lên, trên mặt Hỏa Hoan cười diêm dúa lẳng lơ nhưng cũng mơ hồ.

“Nói đi, nếu không phải yêu cầu quá phận, tôi nghĩ tôi sẽ đáp ứng em.” Nhìn khắp bốn phía, Đoàn Mộc Minh cau mày, bàn tay to giương lên, hiện trường đã bắt đầu tiến hành công tác dọn dẹp.

Hiện trường mấy trăm người tất cả đều tán đi rồi, khoảng không chân núi Vô Ngân, chỉ còn lại có năm người bọn họ.

“Chờ sau khi tôi tốt nghiệp, ước định của chúng tôi chính thức có hiệu lực, yêu cầu như thế không tính quá đáng đi.” Hỏa Hoan thân nhiên nói, bốn phía gió rét suu suu, một tia ý thức đối với thân mình đơn bạc của cô thổi lại đây, mang theo từng đợt gió lạnh thấm vào cốt tủy.

“Không thành vấn đề, tôi luôn luôn là một người dễ nói chuyện.” Hơi hơi cáp thủ, Đoàn Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười.

“Không được”

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một đạo âm thanh càng thêm lạnh như băng.

Quần áo trắng tao nhã dựa ở trên xe đưa màu hồng, ở dưới ánh trăng chiếu rọi xuống trong trẻo nhưng lạnh lùng, lảng lảng như trích tiên, mặt Nhược Băng sương chính là anh lúc này, cho tới bây giờ, anh vẫn không thể tin được chính mình thua, dẫu rằng trên môi hồng nhuận đã bị anh cắn ra nghiêm chỉnh, nhưng là thể nhưng cảm thấy không đến chút đau đớn.

Bởi vì trong lòng đau so với thân thể đau đến càng sâu.

“Doãn Mặc, ngay cả anh cũng lật lọng sao? Nếu tôi nhớ không lầm, điều kiện này lúc trước là anh đưa ra.”

Nhìn mặt xem ra thống khổ mà rối rắm, Doãn Mặc Minh trong lòng bỗng dưng xẹt qua một trận khoái ý, giờ khắc này, anh rốt cục nắm được khoái cảm trả thù, đột nhiên cảm thấy cảnh giới cao nhất của trả thù không phải đuổi tận giết tuyệt, mà là thiết một cái lồng làm cho bọn họ cam tâm tình nguyện đi đến bên trong chui, sau đó nhìn bọn họ giãy dụa giống một con thú bị vây khốn như vậy, cuối cùng lại cuối cùng phí công.

“Tôi.” Doãn Mặc lập tức nghẹn lời, há miệng thở dốc, lại rốt cục thì thật là không thể nói ra.

“Doãn ca ca, đừng nói cái gì nữa, kỳ thật đây cũng không phải là kết quả tệ nhất, anh có thể bình yên vô sự là tốt rồi.” Đi đến trước mặt anh, đem mặt vui vào trong ngực của anh, Hỏa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Hoan Hoan” thân thể ngẩn ra, Doãn Mặc đem cô gắt gao ôm, trong lòng giống như chảy ra máu, chính mình lại chỉ có thể tro mắt nhìn nó một giọt một giọt chảy ra.

“Không có việc gì, anh quên em là ai chẳng? Em là Hỏa Hoan không sợ trời không sợ đất, huống hồ bất quá chính là thời gian một năm, rất nhanh sẽ qua, em vẫn là em gái đáng yêu nhất của anh, điểm ấy tới khi nào cũng sẽ không thay đổi.”

Trong ngực của anh, thanh âm của cô rất nhẹ, lại như cũ như vô số cây đinh đóng vào tim của anh, thâm căn cố đế.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Doãn Mặc thì thào nói, mày nhíu lại càng chặt, anh muốn giúp cô, cuối cùng, cũng là chính mình tự mình đem cô đẩy vào hố lửa.

“Một màn cảm động lòng người a”

Nhìn một màn này, Doãn Mặc Minh đột nhiên nở nụ cười, hai tay không ngừng vỗ bàn tay, tiếng vang thanh thúy ở chân núi Vô Ngân yên tĩnh có vẻ như là chỗ trống.

Đứng ở một bên, Hỏa Tự thở ra một hơi thật dài, lập tức, đem tầm mắt chuyển hướng về phía một bên.

“Doãn Mặc Minh, một tháng sau, tôi tốt nghiệp, chính là ngày ước định có hiệu lực, tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ không để cho anh thất vọng.” Tránh ra hoài bão của Doãn Mặc, đi đến trước mặt Doãn Mặc Minh, Hỏa Hoan thân nhiên nở nụ cười.

“Tôi thực chờ mong” đầu lông mày chau lên, Doãn Mặc Minh nhẹ nhàng nâng người của cô lên, cặp con ngươi sâu u mắt cũng không chớp dừng ở trên mặt của cô, “Em là phụ nữ của tôi.”

Chậm rãi dịch chuyển khỏi tay anh, khóe miệng Hỏa Hoan gọi lên một chút độ cong trào phúng, “Bây giờ còn không phải.” Nói xong, cô chột xoay người kéo tay Hỏa Tự, “Ca ca, chúng ta đi thôi.”

Một buổi tối, mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu, Doãn Mặc luôn luôn rất ít uống rượu lại uống say mềm, trên mặt thủy chung mang theo một tia cười tự giễu. Mà Hỏa Tự chính là lẳng lặng đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, hai tay gắt gao nắm thành hình quả đấm.

“Doãn ca ca, đừng uống.” Một phen túm lấy cái ly trong tay anh, Hỏa Hoan thuận tay ném ra rất xa, đã lâu mới truyền đến một đạo thanh thúy cái chén tiếng vỡ vụn.

“Ha ha ~~~~ ha ha ~~~~” nằm ngửa ở trên sofa, Doãn Mặc nở nụ cười, trong đêm khuya yên lặng, tiếng cười kia phá lệ thê lương.

Nhìn cái kia vẻ mặt thống khổ, Hỏa Hoan đưa anh nhẹ nhàng ôm vào trong lòng, từ nhỏ đến lớn, cô là khi bọn anh thù hận hạ lớn lên, hiện tại, đôi cô đi bảo vệ bọn họ.

“Không có chuyện gì, một năm rất nhanh sẽ trôi qua.” Vuốt phía sau lưng của anh, cô lầm bầm nói, nhìn về phía Hỏa Tự xa xa thì miệng ngập ngừng, lại không nói gì.

Rốt cục, trong hơi thở quen thuộc, Doãn Mặc ngủ thật say, chính là rõ ràng ngủ được không quá an ổn. Đưa đầu nhỏ của anh dịch chuyển đến trên sofa, Hỏa Hoan chậm rãi đứng lên.

Nhìn Hỏa Tự lạnh lùng quay mặt, cô nhẹ nhàng kéo kéo chéo áo của anh, khi thời điểm anh ngoái đầu nhìn lại, tựa đầu đến gần trong ngực của anh.

“Ca ca, em đã trưởng thành, hiện tại đến lượt em đi bảo vệ các anh.”

Thân hình chấn động mạnh, Hỏa Tự đem cô kéo vào trong lòng, cầm không ngừng cọ đỉnh đầu của cô, một tiếng thở dài không tiếng động cứ như vậy bật ra phần môi.

“Hoan Hoan, là ca ca thực xin lỗi em.”

Thời điểm anh nói như vậy, tâm từng điểm từng điểm đau đớn.

“Ha ha ~~~~” mặt càng vui thêm vào trong ngực của anh, bộ dáng kia rất giống tiểu miêu, sau một lúc lâu, Hỏa Hoan chậm rãi ngẩng đầu lên, “Ca ca, có thể giúp em một việc sao?”

“Được, chỉ cần ca ca có thể làm được, cho dù chết, ca ca cũng sẽ đi làm.” Nhìn mặt khéo léo tinh xảo, đem sợi tóc phân tán của vén sau thái, Hỏa Tự thân nhiên nở nụ cười.

Giờ khắc này mới đột nhiên phát hiện, nữ oa anh từng nâng niu trong lòng bàn tay thật sự trưởng thành.

“Anh nhất định có thể làm được.” Nói xong, kiễng mũi chân, Hỏa Hoan ghé vào anh bên thái nhỏ giọng nói, dần dần, đã nhìn thấy sắc mặt Hỏa Tự càng đổi càng khó coi, mày cũng mặt nhăn càng ngày càng gấp.

“Em xác định làm như vậy?” Cuối cùng, anh nhẹ giọng hỏi một câu.

“Em tựa hồ cũng không có cái lựa chọn tốt, huống hồ, nếu quả thật có thể nhẫn nhục chịu đựng, để cho em giống tiểu tức phụ bị khinh bỉ, đây cũng là không phải Hỏa Hoan.” Nghịch ngợm le lưỡi, Hỏa Hoan lại ôm hông của anh, “Ca ca, có được hay không vậy?”

“Có thể là có thể, chính là Đoàn Mộc Minh cũng không phải một cái hồ lộng nhân tốt như vậy, anh sợ vạn nhất chuyện bại lộ, tình cảnh của em sẽ càng thêm nguy hiểm.” Hỏa Tự lo lắng lo lắng nhìn cô.

“Yên tâm đi, em nhất định có thể toàn thân trở ra.” Tay làm cái thế “ok”, cô đánh một cái ngáp thật to, “Ca ca, em mệt, muốn đi ngủ, ngủ ngon.”

“Được, ngủ ngon.” Ở trên trán của cô ấn xuống một cái hôn ngọt ngào, Hỏa Tự trên mặt lộ ra một chút cười sùng nịch.

Tỉnh trẻ con cười cười, Hỏa Hoan xoay người đi vào phòng ngủ, đi ngang qua bên người Đoàn Mộc Mặc thì lông mày của cô mấy không thể nhận ra nhũn vài cái, theo sau đi ra.

Đưa mắt nhìn bóng lưng của cô biến mất ở khúc quanh, nụ cười trên mặt Hỏa Tự nhất thời cứng lại, tay nắm thành hình quả đấm, móng tay thật dài đâm thật sâu vào lòng bàn tay.

Ngay sau đó, anh một quyền hướng về phía vách tường đâm thật mạnh, ở trên tường để lại một đạo vết máu loang lổ.

Đúng lúc này, điện thoại của anh đột nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Chương 75: Nhưng là tôi yêu em a

“Hỏa Tự, anh thua.”

Bên kia điện thoại truyền đến một tiếng cười của người đàn ông cuồng tứ.

“Đoàn Mộc Minh, một ngày nào đó anh sẽ vì những gì hôm nay anh đã làm trả giá thật nhiều, tôi thề.” Hỏa Tự nghiêng răng nghiêng lợi nói, đột nhiên cảm thấy trong lòng như là bị một tảng đá lớn đè lên, thế nhưng làm cho anh có một loại cảm giác hít thở không thông.

“Ha ha ~~~ phải không? Rất sợ đó nha.” Đoàn Mộc Minh âm dương quái khí nói, “Làm sao bây giờ đây? Tôi giống như thời gian một tháng cũng chờ không được nữa, anh không biết đi, tư vị Hỏa Hoan là ngọt nhất trong số phụ nữ tôi hưởng qua.”

Nói xong, như là vì hưởng ứng lời của anh, anh còn dùng lực chép cái miệng, như vậy tà ác mà liêu lĩnh.

“Đoàn Mộc Minh” thanh âm của Hỏa Tự đã không có một chút độ ấm, tay nắm phone đang kịch liệt run rẩy, cặp con ngươi như hàn tinh ánh sáng bởi vì phần nộ mà sung huyết, kia điên cuồng toát ra hỏa điểm như muốn đem hết thảy đều đốt hủy.

“Tức giận sao? Ha ha ~~~” Đoàn Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, “Hỏa Tự, bình tĩnh một chút, nếu không, anh sớm muộn gì sẽ chết trên xúc động ở cửa anh, còn có, anh đã quên sao? Sát thủ kiên cố nhất đứng là có vương bản, mà hiển nhiên anh vương bản quá sâu.”

“Tôi cảnh cáo anh, nếu anh dám đã thương Hoan Hoan một cọng tóc gáy..., tôi nhất định khiến anh chết không đất chôn.” Nhìn một mảnh bóng đêm ngoài cửa sổ tối đen kìa, Hòa Tự mạnh mẽ bùng ly rượu lên, đem rượu trong chén giữa đầu tưới, rót, đổ đi xuống.

Lúc chất lỏng lạnh lẽo theo yết hầu chảy về phía lục phủ ngũ tạng, anh chậm rãi nhắm hai mắt lại. Tâm, giống như là có người cầm đao từng đao từng đao cắt, đau đến chết lặng, lại cũng chỉ có thể nhận lấy như vậy.

“Ha ha ha ~ ha ha ha ~~~~”, ở một trận tiếng cười to cuồng ngao, điện thoại mạnh mẽ dập máy.

Nghe được thanh âm trong loa truyền đến “Đô đô đô ~~~~”, tay anh vô lực thả xuống dưới, thân hình thất tha thất thểu lui về phía sau, thẳng đến để ở sô pha, anh mới dừng lại.

Trên sô pha, Doãn Mặc đã dưới tác dụng của cơn ngủ thật say rồi, chính là miệng lại như cũ ở thì thảo tái diễn một cái tên: “Hoan Hoan, Hoan Hoan, Hoan Hoan.”

Nhìn cái vẻ mặt thống khổ, Hòa Tự ôm đầu liều mạng đánh tới sô pha.

Lúc tia sáng đầu tiên rơi xuống mặt đất, Hòa Hoan từ trong mộng tỉnh lại, trên mặt vẫn như cũ lưu lại nước mắt, lấy tay nhẹ nhàng lau đi, đầu ngón tay một mảnh lạnh lẽo.

Mở to mắt nhìn trần nhà, khóe miệng của cô gọi lên một chút cười chua xót.

Đúng lúc này, điện thoại đặt ở dưới gối đầu vang lên “Ông ông ông ~~~~”, vừa cầm lên nhìn, sắc mặt của cô nhất thời lạnh xuống, đưa điện thoại di động tùy tay vứt xuống một bên, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Đơn giản tắm rửa, cô mặc một thân quần áo đơn độc nhẹ nhàng đi ra ngoài, cô luôn luôn có thói quen chạy bộ buổi sáng, hít thở không khí thiên nhiên tươi mát, tựa hồ cả người cũng nhẹ nhàng khoan khoái. Di động vẫn như cũ như đòi mạng vang lên, nhìn cũng chưa từng liếc mắt một cái, cô mở cửa đi ra ngoài.

Trong phòng to như vậy im ắng một chút tiếng vang đều không có, trên sô pha, cũng không có bóng dáng Doãn Mặc, dùng sức quơ quơ đầu, Hòa Hoan xoay người chạy ra ngoài.

Vừa mới mở cửa ra, cô nhất thời sững sờ, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có vô số chỉ Ô Nha – loại chim nào đó thành đàn bay qua, ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, mặt trời từng điểm từng điểm từ nhỏ trên đường chân trời được đưa lên, giống như là một cái hỏa cầu thật to.

“Làm sao vậy? Nhìn thấy tôi liền khó chịu như vậy sao?” Đứng ở xa, hai tay cắm ở trong túi quần, Doãn Mộc Minh tự nhận là đã muốn bày ra một cái bộ dạng đẹp trai nhất, tiếc rằng người ta ngay cả con mắt cũng không xem xét anh liếc mắt một cái.

“Thật sự là bầu trời hạ Hồng Vũ rồi, sáng tinh mơ, nơi nào đến Ô Nha kêu a.” Mây hơi hơi cau lại, tựa hồ không thấy được anh, Hòa Hoan xoay người hướng một bên đường nhỏ trong rừng chạy tới, tóc thắt kiểu đuôi ngựa thật dài theo dáng người cô càng không ngừng đưa tới lui, đây chính là hình thức sáng sớm, có một loại dụ - mê hoặc thanh thuần.

Nhìn bóng dáng của cô, Doãn Mộc Minh vẻ mặt tà mị nở nụ cười, theo sau, đem áo khoác cởi ném vào trong xe, cũng chạy theo sau.

“Hi, mỹ nữ, hôm nay khí trời không sai nha.” Nghiêng đầu nhìn cô, Doãn Mộc Minh thật sâu hít vào thở ra một hơi.

“Chúng ta rất quen thuộc sao?” Liếc xéo anh một cái, Hòa Hoan mạnh mẽ bước nhanh hơn, một buổi sáng tâm tình đang tốt trong nháy mắt nhìn thấy anh tan thành mây khói.

“Không quá thực, nhưng tin tưởng tôi, chúng tôi rất nhanh sẽ rất quen thuộc rất quen thuộc.” Doãn Mộc Minh nghiêm trang nói, đột nhiên cảm thấy cùng cô đầu đầu vô mồm cũng là điều thú vị.

“Anh quyền rũ phụ nữ công lực quá kém, quay đầu luyện tập một chút lại đến đi.” Khi nói chuyện, Hòa Hoan đột nhiên xoay người quẹo vào một đường nhỏ khác.

Đứng ở đường chữ T nhìn cô, Doãn Mộc Minh khóe miệng gọi lên một chút độ cong, hơi hơi gật gật đầu.

Có cá tính, anh thích.

Vốn cho là qua một đêm, anh đối với cô hứng thú sẽ giảm một chút, cho nên anh sáng sớm liền vội vàng tới xác nhận, lại không nghĩ rằng, hứng thú chẳng những không có giảm một phần, ngược lại ở một đêm lên men dưới càng thêm nồng hậu .

Hướng về phía bóng lưng của cô một cái vỗ tay vang lên, Doãn Mộc Minh cười rồi đi, trên mặt lộ vẻ đắc chí vừa lòng cười.

“Chết tiệt xú đàn ông” một bên chạy trước, Hòa Hoan còn không ngừng mắng, mặt ngũ quan xinh xắn gắt gao nhằn lại với nhau, chưa bao giờ một khắc giống như bây giờ mình bạch cái gì gọi là sớm biết có hôm nay lúc trước đừng làm.

Trong đầu buồn bực hướng phía trước chạy, thỉnh thoảng, cứ như vậy đụng phải trong lòng một người đàn ông.

“Ai hết, đau.” Theo bản năng ôm đầu, mặt của cô nhất thời xụ xuống, lúc ngẩng đầu nhìn đến cặp con ngươi đông lạnh kia thì cô lập tức sững sờ, “Doãn ca ca, làm sao anh ở trong này?”

Nhìn cô, Doãn Mặc nói cái gì cũng chưa nói, mạnh mẽ giữ chặt tay cô trong rừng chạy tới.

Bên tai là tiếng gió vù vù, hai má non mịn, ần ần truyền đến một loại cảm giác đau đớn, dưới chân đường gập ghềnh bất bình, có nhiều lần, bọn họ suýt nữa ngã nhào trên đất.

Rốt cục, ở trong cuối rừng, bọn họ ngừng lại, bên trái cũng vang lên thanh âm của nước chảy róc rách.

“Ách?” Hòa Hoan miệng nhất thời giương thật to, ở trong này lâu như vậy, cô thể nhưng không biết nơi này còn có một dòng suối nhỏ, “Doãn ca ca, làm sao anh biết nơi này?”

Đem áo khoác cởi ra trải lên đất, Doãn Mặc đem cô ấn ngồi xuống, mà mình cũng thuận thế ngồi ở bên người của cô, “Thích nơi này sao?” Khi nói chuyện, tròng mắt của anh mắt cũng không nháy nhìn cô, khóe miệng có một chút ý cười nhạt nhẽo.

“Ừ” Hòa Hoan gật đầu thật mạnh, trong cặp con ngươi trong suốt có rõ ràng kinh hãi, phần môi ý cười là hồn nhiên như vậy.

Nhìn cô, Doãn Mặc hít vào thở ra một hơi thật sâu, đôi tròng mắt che dấu ấy náy lại một lần giống như thủy triều tuôn ra mà ra. Khỏi nào một túm tóc dài của cô ở ngón giữa vuốt vuốt, tinh tế cảm nhận cảm giác trơn thuận giống như tơ gấm.

“Hoan Hoan” qua thời gian rất lâu, anh nhẹ giọng gọi cô một tiếng, tiếng nói trầm thấp như một vò Trần Phong Lão Tửu chính là hơi hơi khải phong khiến cho người không khỏi say.

“Ừ?” Quay đầu nhìn về phía anh, Hòa Hoan nở nụ cười thân nhiên, đầu nghiêng một cái, tựa vào bờ vai của anh.

“Một năm về sau, làm cô dâu xinh đẹp nhất của anh, được không?” Nhìn về phía nước chảy lán tăn, anh nhẹ nói, biểu tình trên mặt dị thường bình tĩnh làm cho người tới căn bản là đoán không ra ý tưởng chân thật của đáy lòng anh.

“Không được” không có...chút do dự nào, Hòa Hoan trực tiếp cự tuyệt anh.

“Vì sao? Anh nghĩ đến nhiều năm như vậy chúng ta đã có cùng đủ ăn ý, là sợ anh sẽ đối với em không tốt sao?” Nhẹ vỗ về tóc của cô, Doãn Mặc ôn nhu nói, “Anh thề anh sẽ đối tốt với em, cả đời đều sẽ đối tốt với em.”

“Em biết, nhưng là anh đã nói, anh vĩnh viễn chính là ca ca, trừ lần đó ra, chúng tôi làm không được khác, hơn nữa ——” nói tới đây, Hòa Hoan đột nhiên dừng lại.

“Hơn nữa cái gì?” Doãn Mặc mày không tự chủ nhăn lại.

“Không có gì, em đã quen loại cảm giác này, tình nhân không có khả năng làm cả đời, vợ chồng đồng dạng không có khả năng làm cả đời, nhưng là huynh muội có thể.”

Hòa Hoan thanh âm rất nhẹ rất nhạt, cô cũng không nói đến là, chuyện lần này cô căn bản cũng không có trách anh, mà anh càng không có tất yếu bởi vì ấy náy sẽ đối với cô phụ trách. Người nào cũng biết, tương lai một năm sẽ phát sinh cái gì? Nhưng là cái đó và yêu không quan hệ, càng cùng trách nhiệm không quan hệ.

“Nhưng là anh yêu em a, không phải bởi vì đồng tình, không phải bởi vì ấy náy, chỉ vì anh yêu em a.” Doãn Mặc run giọng nói, vốn tưởng rằng đợi cô lớn lên một chút sẽ hiểu được, nhưng là kết quả là, vẫn là anh rõ ràng không công nói ra.

“Anh nói cái gì?” Hòa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người.

Ngay sau đó, mặt của anh chậm rãi cúi xuống dưới, lúc cô nghẹn họng nhìn trân trối mạnh mẽ hôn lên môi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 76

“Doãn.”

Lời của cô còn chưa nói ra miệng, lưỡi Doãn Mặc linh hoạt đã muốn công khai xâm nhập hơi thở của cô mùi đàn hương từ miệng, tùy ý trở mình quấy bên trong ngọt ngào.

Chậm rãi

Chậm rãi

Thân thể của cô ngã xuống, mà anh cũng thuận thể nằm ở trên người của cô, tại... hương thơm bốn phía, bên dòng suối nhỏ nước chảy róc rách, nụ hôn của anh từ lúc ban đầu cuồng dã phóng túng dần dần trở nên ôn nhu, đầu lưỡi khẽ liếm lấy môi đỏ búng của cô - cánh hoa, trong cặp con ngươi sâu thăm ẩn ẩn toát ra ngọn lửa dục - vọng.

Trên đỉnh đầu, trên trời một mảnh trong vắt, mây trắng bay lượn ở không trung, biển ảo thành đủ loại tư thái, ở trên môi của cô hôn một cái thật mạnh, nhẹ vỗ về hai má non mịn của cô, Doãn Mặc cúi đầu nở nụ cười.

“Nha đầu, biết ngày này anh chờ bao lâu sao?” Anh thì thầm nói, một cổ hơi thở ấm áp cứ như vậy phun ở trên mặt của cô, làm cho lòng người một trận rung động.

“Doãn ca ca” Hòa Hoan vẫn là nhìn anh, hiển nhiên còn không có theo trong cử động vừa rồi bình ổn lại.

“Gọi anh là Mặc” ngón tay che ở phần môi của cô, Doãn Mặc cười càng thêm diêm dúa lăng lợ, đôi mắt kia giống như là một con lốc xoáy thật lớn, đem cô tầng tầng vòng đi vào.

“Em Chúng ta” Dừng ở cái khuôn mặt tựa như điêu khắc, Hòa Hoan lập tức do dự, ngực kịch liệt đập phồng, trong lòng tựa hồ không chịu nổi áp lực.

“Hư ~~~” làm ra một cái động tác chó có lên tiếng, Doãn Mặc cúi người ở trên trán của cô rơi xuống một cái hôn giống như chuồn chuồn lướt nước, “Không cần gấp trả lời như vậy, một năm sau, hôm nay một năm sau, em nói cho anh biết, muốn theo anh đi hay không?”

“Anh là đồng tình em sao?” Thật lâu sau, Hòa Hoan rốt cục vẫn phải hỏi nghi vấn trong lòng, bởi vì theo cặp con ngươi trong suốt không thấy đáy, cô nhìn không ra một chút dấu hiệu.

“Ha ha ~~~, thật là một nha đầu ngốc.” Ngồi ở một bên, đem cô một phen kéo vào, vòng ở bả vai của cô, Doãn Mặc nở nụ cười, “Em cảm thấy anh là cái loại bởi vì đồng tình sẽ kết hôn với em sao?”

“Nhưng là. Em cũng không phải loại hình anh thích.”

Nói tới đây, Hòa Hoan chậm rãi cúi thấp đầu xuống, nhớ tới phụ nữ xuất hiện bên cạnh anh chính là người người đều là eo nhỏ cặp mông, nhìn lại chính mình, tuy rằng cũng là nên lời thì lời, nên lồm thì lồm, nhưng là so sánh dưới, cô vẫn là sẽ tự ti.

“Em vẫn luôn là anh muốn nhất.” Nhẹ nhàng vuốt tóc của cô, Doãn Mặc thân nhiên nở nụ cười, “Biết không? Anh vẫn đều chờ em lớn lên.”

Anh không có nói cho cô biết là, mỗi khi gặp cô làm ra mặt diêm tĩnh, anh đã nghĩ vì cô làm bất cứ chuyện gì, muốn đem toàn bộ thế giới tốt nhất trong tiểu thuyết phương Tây đều đặt ở trước mặt cô, trước kia là bởi vì cô còn nhỏ, hiện tại cô vẫn còn nhỏ như cũ, nhưng là anh đã đợi không kịp.

Nhìn anh, Hòa Hoan miễn cưỡng cố ra một tia cười, lấy tay anh ra đứng lên, nhìn chăm chú vào dòng suối rơi là chả, thanh âm của cô dưới ánh nắng tươi sáng sáng sớm nghe qua phá lệ mơ hồ.

“Doãn ca ca, cảm ơn anh.”

“Em vẫn là không tin anh?” Doãn Mặc mạnh mẽ đứng lên, một phen cầm cánh tay của cô, ép cô nhìn thẳng vào hai mắt của mình, ở trong đó có tình yêu nồng đậm, rõ ràng cũng xen lẫn một tia áy náy.

“Em tin” nói xong, cô xoay người qua đi, “Doãn ca ca, em muốn lên trên học, Sayonara.”

“Hòa Hoan”

Nhìn cô rời đi, Doãn Mặc lớn tiếng hô một câu, trên mặt biểu tình réo rất thảm thiết mà mê ly.

Phảng phất là pha quay chậm, Hòa Hoan cứ như vậy chậm rãi xoay người qua, ngoái đầu nhìn lại cười giống như tinh linh rơi xuống thế gian, thế nhưng không đành lòng làm cho người ta khinh nhờn.

Rất nhiều năm về sau, mỗi khi Doãn Mặc nhớ lại cảnh tượng này, tim của anh vẫn từng đột từng đột đau, mà anh cũng rõ ràng biết, cái loại đau này sẽ đi theo anh cả đời.

**

Ánh nắng sáng sớm xuyên thấu qua lá cây đổ xuống dưới, trên mặt đất phóng ra từng đạo quang ảnh sắc sỡ, cúi đầu trên đường nhỏ đi đến trường học, Hòa Hoan trên mặt lần đầu tiên không có nụ cười.

Ngón tay ý thức khẽ chạm vào môi, nơi đó trong lúc mơ hồ còn lưu lại hương vị của anh, khóe miệng gợi lên một chút độ cong, vẻ mặt cô nở nụ cười tự giễu.

Cô biết Doãn ca ca thật sự đối với cô tốt, nhưng là cô cũng biết, cô đã không có lý do đứng ở bên cạnh anh, ở trong lòng của cô, anh vẫn luôn là tồn tại đặc biệt như vậy, nhưng phần cảm giác này, cô sẽ vĩnh viễn trân quý dưới đáy lòng, như cùng là vết sẹo giống nhau, không đi đụng vào, cũng sẽ không lại đau đớn.

“Nghĩ gì thế? Tôi gọi cô nửa ngày.” Đúng lúc này, một cái tay nhỏ bé lạnh lẽo đưa tới cổ của cô.

“Tiểu Ái, đừng làm rộn, tôi thực phiền.” Hỏa Hoan vô tình nói, đầu rũ sụp lấy, tựa hồ khí lực toàn thân đều bị bót thời giờ như vậy.

“Cái gì?” Tiểu Ái đột nhiên nhảy tới trước mặt của cô, tròn vo mắt to mắt cũng không nháy nhìn cô, “Tôi không nghe lầm chứ, Hỏa Hoan cũng sẽ nói thực phiền?”

“Tốt lắm, không có việc gì đừng đến phiền tôi.” Nhìn cô một cái, Hỏa Hoan đem cô đẩy sang một bên, thẳng ở một bên điều trên ghế ngồi xuống, “Sáng hôm nay tôi kiêu khóa, chuyện còn lại cô xem rồi làm đi.”

“Cái kia liền bao ở trên người của tôi, chỉ là tôi rất ngạc nhiên.” Tiểu Ái mở to mắt nhìn cô, “Làm sao vậy? Thất tình?”

“Ngu ngốc, cô gặp qua tôi yêu đương sao?” Nhẹ vỗ về cái trán, Hỏa Hoan trực tiếp ném cho cô một cái trừng mắt rõ ràng.

“Không có” tiểu Ái thực sự cầu thị nói, “Vậy cô sao lại thế này? Đại di mụ đến đây?”

“Cô mới đại di mụ đến, đi mau đi mau, bằng không một hồi lại đến muộn.” Không ngừng vẫy tay, Hỏa Hoan lại lâm vào suy nghĩ của mình.

Nói là suy nghĩ, kỳ thật trong đầu trống rỗng cái gì cũng không có.

Thời gian đi học, trong sân trường đặc biệt im lặng, nằm ở nơi đó nhìn lên trên trời, tựa hồ trời rất cao, mây cũng rất nhạt, khắp quá một cây cỏ xanh nhét vào miệng, Hỏa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại, cô luôn luôn là một người tâm tư đơn giản, nhưng là lần này, cô là thật sự hoang mang.

“Em vậy mà vô bộ dạng cả lo phát phờ đi xuống, tôi thực hoài nghi chứng nhận tốt nghiệp của em có thể lấy đến hay không?” Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm treu tức, theo sau, đã cảm thấy gió một bên đã bị chặn.

Nghe được thanh âm đúng là âm hồn bất tán, mặt Hỏa Hoan trực tiếp tái, nhưng là cô vẫn là nhắm chặt hai mắt, đối với người như vậy, cô lười quan tâm.

“Như thế nào? Tính vẫn làm mỹ nhân ngủ sao? Trong đồng thoại, mỹ nhân ngủ cuối cùng nhưng là bị vương tử hôn tỉnh.”

Đoan Mộc Minh ung dung nhìn cô, cảm giác không nói lời cô tựa hồ nhiều ra một phần trầm tĩnh đặc ý. Mỗi một lần gặp cô, anh luôn có thể theo trên người của cô đào móc ra một phần không giống thuyết tây phương tiểu như vậy, thân mình cô giống như là một cái bảo tàng thật lớn, nhiều lần sẽ mang lại cho anh kinh hi.

Nghe được lời của anh, Hỏa Hoan chậm rãi mở mắt, một đạo thờ dài thật dài cứ như vậy bật ra phần môi, “Như thế nào thế nào thế nào đều có anh à? anh là bộ chó sao? Vẫn là theo đuôi?”

“Tôi là ruồi bọ, chuyên tránh có khâu trứng gà.” Đầu lông mày chau lên, Đoan Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, “Như thế nào? Không có vương tử hôn, mỹ nhân ngủ cũng sẽ tỉnh lại sao?”

“Vấn đề này anh phải về nhà hỏi mẹ anh” Hỏa Hoan tức giận nói, một chút yên tĩnh không khí duy nhất cũng bị anh phá hủy, ra về thời điểm mỗi lần nhìn thấy anh, cô vốn không có một lần tâm tình khoái trá quá.

“Mẹ tôi không tin đồng thoại, bà hiện tại mỗi ngày tưởng chừng là có thể ở sinh thời ẵm cháu trai, thế nào? Có hứng thú cùng tôi cùng nhau hoàn thành sứ mệnh lịch sử gian khổ này hay không?” Học bộ dáng của cô ở trên cỏ nằm xuống, nghiêng mặt nhìn cô, mới phát hiện hình dáng cô như vậy thoát nhìn đặc biệt đặc ý.

“Của anh chê cười rất lạnh.” Nói xong, Hỏa Hoan mạnh mẽ đứng lên, trên cao nhìn anh, khi ánh mắt chạm vào khuôn mặt tươi cười chết tiệt thì không hiểu thì có một loại xúc động muốn giết người, hít vào một hơi thật sâu, lại chậm rãi thở ra, cô nở nụ cười thần nhiên, “Trong một tháng, không để cho tôi gặp lại anh.”

Nói xong, cô xoay người đi thẳng về phía trước, nơi có anh cũng dừng nghĩ có một lát an bình.

“Nhưng là tôi nghĩ nhìn thấy em” Đoan Mộc Minh về mặt tà mị nở nụ cười, mạnh mẽ đưa chân ra.

Không có bất kỳ phòng bị, Hỏa Hoan cứ như vậy ngã thật mạnh trên đất, lấy một cái tư thế ngã gục ở chỗ này, nửa ngày không có hoàn quá thân lại.

“Mau để cho tôi xem xem ngã đau không có?” Đoan Mộc Minh nhất diệt thanh nói, nhưng là thân mình nằm ở trên cỏ cũng là vừa động cũng không động, rõ ràng là một bộ vẻ mặt xem kịch vui.

Tiểu nha đầu, muốn cùng anh đấu, còn kém xa lắm đâu.

Lặng lặng nằm sấp ở nơi đó, Hòa Hoan thở một hơi thật dài, sau một lát, tự nhiên bình tĩnh đứng lên, vỗ vỗ bùn đất cùng cỏ dính trên người mình, thời điểm nhìn anh, vẻ mặt nở nụ cười vũ - mỹ .

“Chơi vui sao?” Khi ngồi xổm xuống bên cạnh người anh, thanh âm của cô rất nhẹ rất nhạt.

“Ách?” Cái này đổi Đoan Mộc Minh choáng váng, “Em Không có sao chứ?” Chẳng lẽ cô là ngã làm cho choáng váng?

“Anh cứ nói đi?”

Ngay sau đó, Hòa Hoan mạnh mẽ nắm chắc cả vạt của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 77: Tôi thích phụ nữ biết nghe lời

“Khụ khụ khụ. . .” nhất thời một trận ho kịch liệt vang lên.

Trên mặt Hòa Hoan vẫn mang theo ý cười, nhưng tay cầm cả vạt không tự chủ siết chặt, nhìn làn da trắng nõn hồng hồng, sau đó chuyển sang tím, bỗng dưng cô buông tay, vỗ vỗ hai tay đứng lên.

“Đoan Mộc Minh, tôi nói rồi anh đừng có chọc tức tôi.”

Lúc này gió nhẹ thổi tới, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu xuống mặt đất.

“Người phụ nữ này, em dường như đã quên mất lời tôi nói rồi.” Thanh âm của anh ta ép tới mức thấp nhất có thể, cảm giác như sắp có một trận phong ba nổi lên.

Cả người như có sức mạnh truyền qua, Hòa Hoan quật cường đón nhận ánh mắt của anh ta, “Vậy thì thế nào? Là anh trêu chọc tôi trước.”

“Vấn bạo biện cho mình là đúng?” Đoan Mộc Minh đột nhiên nở nụ cười, chỉ có điều nụ cười kia thật lạnh, “Tôi nhắc em lần cuối cùng, tôi không thích phụ nữ không nghe lời.”

Môi mím lại, Hòa Hoan chung quy không muốn nói gì, giờ khắc này, cho dù là đang rất tức giận, hay là đang lo sợ, cũng không muốn thua anh ta.

“Không chống đối nữa sao? Hãy nên ngoan ngoãn một chút thì sẽ tốt hơn cho bản thân.” Chậm rãi đứng lên, Đoan Mộc Minh từng bước một đi tới bên cô, ánh mắt chưa từng rời khỏi người cô.

Hòa Hoan theo bản năng lùi lại phía sau, đến khi lưng tựa vào thân cây không thể lùi được nữa thì cô dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn gương mặt tuấn mỹ, trong lòng đột nhiên có chút khủng hoảng.

Tên đàn ông này thật đáng sợ, thời điểm cô đối diện với anh ta, cô có cảm giác như lạnh buốt từ bàn chân đến từng ngõ ngách trong cơ thể, xâm nhập vào máu, rót vào cốt tủy. Bóng anh ta như bao phủ lấy cô, cô theo bản năng nhắm hai mắt lại.

Nhẹ nhàng, chạm vào cơ thể của cô, ngón tay thon dài mềm mại, chạm vào đôi môi như cánh hoa đào kia, Đoan Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, khoe miệng bất giác cong cong dưới ánh nắng vàng rực rỡ như muốn câu hồn.

Giống như ma xui quỷ khiến, anh cứ như vậy hôn cô, đôi môi không tự chủ mà run run, chậm rãi hôn lên môi cô.

Thân mình chấn động, Hòa Hoan theo bản năng đẩy anh ta ra, lại càng bị anh ta ôm chặt hơn.

“Không cần phản kháng tôi, bởi vì căn bản em không thể phản kháng được.” Cường ngạnh giữ chặt gáy cô, hơi thở ấm áp phả vào sau tai của cô.

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của cô, Đoan Mộc Minh thân nhiên nở nụ cười, vẻ mặt vô tội của cô vừa đơn thuần vừa đáng yêu giống như con thỏ con, mà anh, là một đại sắc lang, nhưng là, anh không có ý định nói cho cô biết, bộ dáng lúc này của cô có bao nhiêu gợi cảm, làm cho người khác nhìn không được mà nghĩ muốn đem cô ép dưới thân mạnh mẽ chiếm lấy.

“Anh.Muốn làm gì?” Nhìn vẻ mặt thay đổi liên tục của anh ta, Hòa Hoan nhất thời sửng sốt.

“Hôn em” Khi nói chuyện, hơi thở của anh ta ngày càng gần, như muốn ôm trọn lấy cô vào trong ngực của anh ta, đôi môi nóng rực bao phủ đôi môi mềm mại của cô.

Xa xa, một bóng dáng nhỏ nhắn mảnh khảnh nhìn thấy một màn này không dám tin vào mắt mình, xoay người chạy đi, một giọt nước trong suốt từ trong

hốc mắt theo gương mặt cô chảy xuống.

Anh cuồng bạo hôn cô, khi nhận thấy thân thể cô cứng ngắt, nụ hôn kia mới chậm rãi ôn nhu, đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng khuấy đảo theo hàm răng của cô, khi cô rên nhẹ thì đầu lưỡi xâm nhập vào trong khoang miệng của cô, đôi bàn tay to chạm vào nơi mẫn cảm nhất của cô chậm rãi vuốt ve, nếu nơi này không phải trường học, nếu nơi này không phải có người đi tới, có lẽ anh ở chỗ này muốn cô ngay lập tức.

Chết tiệt, trên người cô như có ma lực làm cho anh không thể ngừng lại được, mong muốn càng nhiều hơn nữa.....

Hôn sâu triển miên, hôn đến tim đập nhanh, mùi vị của nụ hôn không biết tên.

Ở thời điểm không thể không chế được thì Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ buông cô ra.

Nhìn thoáng qua đôi môi sưng đỏ, anh nở nụ cười, tựa như rất hài lòng khi thấy biểu cảm của cô như vậy.

“Như vậy mới ngoan, tôi thích phụ nữ ngoan ngoãn.” Bàn tay to vuốt tóc cô, anh hít thật sâu thưởng thức mùi hương thơm ngát trên tóc cô, “mùi vị không tệ, về sau cứ dùng loại này đi.”

Đờ đẫn đứng ở nơi đó, Hòa Hoan ngây ngốc nhìn anh ta, giờ khắc này, nụ cười của anh ta như gần như xa.

Đem quần áo của cô sửa sang lại, nhìn đôi má hồng hồng như trái đào của cô, anh không khống chế được hôn lên.

“Đi thôi, hưởng thụ trong đời em cuối cùng liberdade một tháng.”

Thanh âm của anh ta rất nhẹ, đột nhiên cảm thấy, anh nhất định phải giữ lấy cô, không phải vì trả thù, không phải vì hận, chỉ bởi vì cô chính là cô, không có người phụ nữ nào cho anh ta cảm giác như vậy, anh tuyệt đối sẽ không buông tay cô ra.

Cái buổi sáng đó, Hòa Hoan cứ như vậy ngây ngốc, cả người cũng trầm mặc.

Giữa trưa anh mặt trời ảm áp chiếu vào thân thể, cùng Tiểu Ái sống vai gối ở xích đu, con người của cô vẫn mù mịt hướng về nơi nào.

“Hòa Hoan, có thể hỏi cậu một chuyện không?” Hai chân không ngừng đong đưa, Tiểu Ái cũng nhìn về phía xa xa, chính cô cũng mù mịt không rõ cảm xúc trong lòng của mình.

“Cái gì? Không phải cậu muốn hỏi mình đại di mục lúc nào thì đến chứ?” Hòa Hoan hứng thú trêu cô, quay đầu nhìn cô một cái, mới phát hiện hôm nay Tiểu Ái cũng rất kỳ quái.

“Cậu thấy Đoàn Mộc Minh thế nào?” Không có nhìn cô, Tiểu Ái nhẹ nhàng hỏi một câu, nhìn gương mặt bình tĩnh của cô làm cho người ta không đoán được rốt cuộc trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì.

“Đoàn Mộc Minh? Cậu nói là Đoàn Mộc Minh sao?” Hòa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người, “Tự nhiên sao lại hỏi đến anh ta?”

“Không có gì, cậu cảm thấy anh ta là dạng người thế nào?” Quay đầu nhìn về phía cô, Tiểu Ái hơi hơi nở nụ cười.

“Không biết” Hòa Hoan trả lời, trong lòng đột nhiên thấy rối rắm, chính cô cũng không biết gì về anh ta, cô chỉ biết anh ta tên Đoàn Mộc Minh, cùng các anh cô có quen biết, là một tên đại biến thái, bởi vì văn bài chết tiệt kia, một tháng sau cô chính thức là người phụ nữ của anh ta, trừ lần đó ra, cô đối với anh ta hoàn toàn không biết gì cả.

“Phải không?” Quay đầu nhìn về phía trước, Tiểu Ái vẻ mặt vẫn là thản nhiên, “Minh nghĩ đến cậu rất quen thuộc với anh ta.”

“Minh cùng anh ta? Làm sao có thể?” Nói xong, Hòa Hoan dài thở dài thườn thượt, thực chán ghét cảm xúc đang có của cô lúc này.

“Hoan Hoan, nếu mình nói mình có thể kết hôn với anh ta, cậu có thể cảm thấy rất kỳ quái không?” Thật lâu sau, Tiểu Ái đột nhiên nói một câu như vậy.

“Cậu nói cái gì?” Trong lòng giật mình, thỉnh linh, Hòa Hoan té từ trên xích đu xuống.

“Hoan Hoan, cậu không sao chứ?” Nhìn thấy cô như vậy như vậy, Tiểu Ái có một chút không đành lòng, liền nhanh chóng kéo cô đứng dậy.

“Tiểu Ái, cậu không phải bị sốt đấy chứ, kết hôn với anh ta? Có phải cậu điên rồi không? Cậu có hiểu được anh ta là người như thế nào không? Đem mình giao cho người như vậy cậu cam tâm sao? Anh ta không xứng với cậu, tuyệt đối không xứng với cậu.” Hòa Hoan kích động nói, khuôn mặt trắng nõn vì tức giận đỏ lên.

“Minh có lựa chọn sao?” Cúi đầu, phui quần áo dính đất trên người Hòa Hoan, Tiểu Ái thản nhiên nở nụ cười.

Hoa ngữ thứ nhất ngôn tình web tiểu thuyết hồng tỵ thiên hương vông [www. hongxiu. com](http://www.hongxiu.com) vì ngài cung cấp tối ưu chất ngôn tình tiểu thuyết đọc online.

“Thế vì sao lại kết hôn?” Nhìn cô, giọng Hòa Hoan đột nhiên chìm xuống.

“Uh, cậu cũng biết, mình căn bản cũng không có lựa chọn khác, hơn nữa ——” nói tới đây, tiểu Ái đột nhiên dừng lại, răng nanh nhẹ nhàng cắn môi

dưới, khoe miệng loáng thoáng mỉm cười, “Minh không ghét anh ta.”

“Vậy cậu thích anh ta sao?” Hòa Hoan theo sát sau hỏi một câu, hai tay dùng sức nắm tay cô, từ nhỏ đến lớn, cô và Tiểu Ái đã làm bạn với nhau, cô không thể trở mặt nhìn bạn mình đi vào hố lửa.

“Hắn là thích đi” nói xong, Tiểu Ái cúi thấp đầu xuống, “Khi nhìn thấy anh ấy, tim mình đập rất nhanh, mặt cũng nóng lên, cậu biết không? Mỗi khi anh ta nhìn mình, mình liền cảm thấy hồ hập như ngừng lại, cảm giác này từ trước tới giờ đều như vậy, cậu nói đây là có phải là thích không?”

“Minh.” Ngơ ngác nhìn cô, Hòa Hoan nhẹ nhàng lắc đầu, “Minh cũng không biết, nhưng có điều mình có thể khẳng định nói cho cậu biết, anh ta tuyệt đối không phải là người tốt.”

“Minh muốn thử một lần, cho dù cuối cùng là thịt nát xương tan, mình cũng vậy muốn thử xem, Hoan Hoan, cậu chúc phúc cho mình đi.”

“Tiểu Ái”

“Cậu là người bạn duy nhất của mình, mình luôn mong nhận được lời chúc phúc của cậu.”

“Tiểu Ái”

“Hoan Hoan, chúng ta vẫn là bạn?”

“Dĩ nhiên, chúng ta là bạn, cả đời bạn.”

“Vậy là tốt rồi, vô luận về sau sẽ phát sinh chuyện gì, cậu phải nhớ kỹ lời ngày hôm nay, chúng ta là bạn, cả đời bạn.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Chương 78: Tôi phát hiện hình như tôi yêu em

Mặt trời chiều ngã về tây, một tia ánh nắng chiều cuối cùng đem trọn một phía chân trời đều nhuộm màu xa hoa, trường học dần dần yên tĩnh trở lại, bước chân nặng nề, Hòa Hoan vô tình tiêu sái đi ra, cả người thoát nhìn giống như là một trái cà tím héo giống nhau.

Đứng ở cửa trường học, tay để trong túi nhìn trên đường dòng xe nhộn nhịp, trên mặt của cô lộ ra một chút thần sắc mờ mịt, đột nhiên không muốn về nhà, cảm giác trong lòng lộn xộn, giống như tất cả đều lập tức thay đổi.

Ánh mắt si ngốc nhìn về phía trước, tùy ý gió thổi bay mái tóc của cô.

Đúng lúc này, bên tai đột nhiên truyền đến một âm thanh chói tai, sau đó cả người bị một sức mạnh ôm lấy kéo về một bên, lập tức, ngã vào một vòng tay có cảm giác vô cùng thân thiết.

“Người phụ nữ chết tiệt, rốt cuộc cô đang làm gì đó a?” Dùng sức cầm cánh tay của cô, Đoan Mộc Minh hồn hển nói.

Mờ mịt quay đầu, nhìn người trước mắt thì Hòa Hoan thở dài ra một hơi, “Tại sao lại là anh?”

“Cô nói cái gì? Nếu không phải tôi, nói không chừng cô đã đang nằm ở dưới chiếc xe kia rồi.”

Tiếng Đoan Mộc Minh thở hồn hển nói, nhớ tới một màn vừa nãy, đến bây giờ anh ta vẫn có cảm giác sợ hãi, nếu vừa rồi anh ta chậm một chút, nếu anh ta không có đúng lúc đó giữ chặt cô, vậy bây giờ ——

Hai tay gắt gao cố định lấy mặt của cô, tròn mắt của anh ta lộ ra một tia hung dữ, bên trong ẩn ẩn còn có một tí sợ hãi, vừa mới, trái tim của anh ta như ngừng đập.

Hất tay anh ta ra, nhìn bốn phía, Hòa Hoan lập tức ngăn cản cả người, cô làm sao có thể đứng ở giữa đường? Rõ ràng mới vừa rồi là ở cửa trường học không phải sao?

“Bây giờ nhìn rõ ràng rồi chứ? Tôi cứu mạng của cô.” Khi nói chuyện, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ kéo tay cô, kéo cô vào lề đường, thuận tay nhét vào một bên xe.

Nhìn gương mặt đẹp như điêu khắc kia, Hòa Hoan đột nhiên nở nụ cười, “Đùa giỡn tôi anh rất vui sao?”

Anh ta làm sao có thể như vậy? Rõ ràng phải kết hôn, lại còn giả như vô tội, chẳng lẽ anh ta không sợ chân đứng hai thuyền sẽ rơi xuống biển chết đuối sao?

“Cô nói cái gì?” Nhìn về mặt kỳ quái của cô, Đoàn Mộc Minh thuận miệng hỏi một câu, cúi người, thắt dây an toàn cho cô.

“Đùa giỡn tôi rất vui phải không?” cô lại lặp lại một lần, đôi mắt kia luôn ánh lên tia trêu chọc người lại tự nhiên trầm tư, cô nhìn vào ánh mắt đó không chớp mắt, cũng không nói gì.

“Hiện tại vui vẻ là được.” Nói xong, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ đạp chân ga, “Tôi đói bụng, chúng ta đi ăn cơm.”

Nhìn anh ta, lại nhìn bàn ta đang bị anh ta nắm chặt, Hòa Hoan đem tầm mắt chuyển hướng về phía ngoài cửa sổ.

Một đường nhanh như điện chớp sau, xe dần dần nhanh chóng cách rời nội thành, từ đầu đến cuối, cô một mực vẫn im lặng.

“Làm sao vậy? Lưỡi bị mèo ăn rồi sao?” Nghiêng đầu nhìn cô, Đoàn Mộc Minh lạnh lạnh hỏi một câu, cô trầm mặc như vậy là cho anh không thích ứng được.

“Tôi đang mệt, đừng chọc tôi.” Liếc xéo anh ta liếc một cái, Hòa Hoan thân nhiên nói, nhất thời giọng nói hơi lớn một chút, trong lúc nhất thời, bên tai bị âm nhạc điếc tai nhức óc thanh đánh trống reo hò, tựa hồ ngay cả xe đều đi theo run run không ngừng.

“Xem ra đúng là vừa rồi bị hoảng sợ.” Mắt nhìn phía trước, Đoàn Mộc Minh về mặt ái muội, nở nụ cười, ngón tay thon dài khẽ chạm vào đùi cô. Cô mạnh mẽ tát vào cái tay của anh ta rồi hất ra.

“Tôi nói, đừng có trêu chọc tôi.” Trùng mắt liếc anh một cái, Hòa Hoan rõ ràng nhắm hai mắt lại, tùy ý suy nghĩ mông lung.

Khỏe môi khẽ nhếch, Đoàn Mộc Minh trên mặt lộ ra một đạo tà ác cười, mạnh mẽ đem chân ga dẫm lên dưới cùng, nhất thời, đã nhìn thấy xe như tên rời cung bình thường hướng xa xa mau chóng đuổi theo, vù vù gió mang theo hạt cát một tia ý thức đánh lên cửa sổ thủy tinh, bùm bùm thanh âm rất là dễ nghe.

Ngồi ở trên ghế ngồi, Hòa Hoan không có thét chói tai, thậm chí ngay cả cảm xúc trên gương mặt cũng không hề thay đổi.

Nghiêng người nhìn về phía cô, khỏe miệng Đoàn Mộc Minh gọi lên một chút ý cười, sau mười mấy phút đồng hồ chạy như điên, xe dừng lại ở một nhà hàng cổ.

Bốn phía cây xanh um tươi tốt, xa xa còn có thể nghe được tiếng chim hót.

Ngồi ở chỗ kia, thờ dài một hơi, Hòa Hoan chậm rãi mở mắt, không có kinh ngạc, thậm chí cũng không có hỏi nơi này là nơi nào?

Nếu đây là một vở diễn, nhân vật chính sẽ xuất hiện ngay thôi.

“Cô sẽ không sợ tôi đem cô bán đi?” Mở cửa xe đi xuống xe, Đoàn Mộc Minh đi sang bên kia mở cửa cho cô, nhìn sắc mặt cô vẫn trắng như vậy, ngón tay nhẹ nhàng đụng đụng, anh thân nhiên nở nụ cười, “Cô là người đầu tiên ngồi ở trên xe tôi mà không có biểu hiện gì như vậy.”

Từ buổi sáng đến bây giờ, anh cảm giác mình đối với cô càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Liếc cho anh ta cái nhìn khinh bỉ, Hòa Hoan cúi đầu từ bên trong đi ra, hít vào một hơi thật sâu, nhìn về tòa biệt thự xa hoa phía trước mắt, nàng đột nhiên nở nụ cười, “Hiện tại anh nhiều tiền như vậy sao?”

Lần đầu tiên, cô đối với thân phận anh ta nổi lên muôn vàn nghi ngờ.

“Rất tốt? Tôi không ngại nói cho cô biết.” Cánh tay dài duỗi ra đem cô ôm vào trong lòng, đột nhiên yêu chết về mặt trong treo nhưng lạnh lùng của cô lúc này.

“Không có hứng thú biết” Hòa Hoan không hứng thú nói, sờ sờ cái bụng khô quắt, thoát ra khỏi cánh tay anh ta đi thẳng về phía trước, “Không phải muốn ăn cơm sao? Tôi đói bụng.”

“Hòa Hoan” nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ gọi cô một tiếng, trong lòng thật muốn hiểu rõ con người của cô.

Không có quay đầu lại, Hòa Hoan dừng bước.

“Tôi cảm thấy tôi hình như yêu em rồi.” Đoàn Mộc Minh nhẹ nói, câu nói mà từ trước đến giờ anh chưa từng nói.

“Anh xác định đó là tình yêu, mà không phải là kết quả sau khi bán thân.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Chương 79: Phụ nữ thét chói tai

“Anh xác định đó là tình yêu, mà không phải là kết quả sau khi bán thân.” Về mặt Hỏa Hoan trào phúng nhìn anh ta nói, đột nhiên cảm thấy câu nói này toát ra từ trong miệng của anh ta thật buồn cười.

“Kết quả của sau khi bán thân?” Cau mày, Đoan Mộc Minh cẩn thận suy nghĩ lời của cô, sau một lúc lâu, anh ta thản nhiên nở nụ cười, “Rất có thể.

Quay đầu nhìn về phía anh ta, Hỏa Hoan về mặt khinh miệt nở nụ cười, chó không thể không ăn cứt, cô mà tin anh ta hoàn lương, kiếp sau cũng đừng nghĩ tới.

“Không cần dùng ánh mắt này nhìn tôi, ngẫu nhiên tôi nghĩ tới hai chữ ‘ tình yêu ’ này.” Kéo tay cô lại, Đoan Mộc Minh sai bước đi thẳng về phía trước.

Đẩy cửa đi vào, hơi lạnh như băng thổi đến, bên trong tường sẽ có hoa tươi, nền đỏ, rượu ngon, nhưng không phải đó chỉ là một căn phòng thanh tịnh..

“Thực thất vọng phải không? Phụ nữ thường cứ hay có những tưởng tượng lãng mạn.” Quay đầu nhìn về phía cô, khoe miệng Đoan Mộc Minh cong cong lên làm gương mặt anh ta đẹp hơn.

“Không có kỳ vọng làm sao thất vọng, chỉ là của tôi rất ngạc nhiên,, anh muốn cho tôi ăn cái gì? Chẳng lẽ là uống nước lạnh ăn gió Tây Bắc sao?” Giữa lông mày nhíu lại, Hỏa Hoan bất động thanh sắc nói.

“Có vẻ rất khó, bởi vì hôm nay là gió phương nam” Hai tay nhất quán, Về mặt Đoan Mộc Minh vô tội nhún vai.

“Căn phòng này của anh rất lạnh, hơn nữa một chút cũng không buồn cười.” Liếc xéo anh ta một cái, Hỏa Hoan đi đến một bên sofa ngồi xuống.

Này phòng ở rất lớn, trang sức lại tráng lệ, làm cho người ta phải sợ hãi lại không biết chủ nhân của căn phòng này nhiều tiền đến cỡ nào, khắp nơi tản ra một loại mùi vị của tiền, không hiểu sao lại làm cho người ta một loại cảm giác trống rỗng.

“Thích nơi này sao?” ngồi xuống bên cạnh cô, cánh tay dài duỗi ra, đem cô kéo vào trong lòng, mắt nhìn về phía trước, con người Đoan Mộc Minh híp lại nguy hiểm.

“Không có gì có thích hay không?” Hỏa Hoan hưng trí nói, dù sao, cô cũng không có nhã hứng để thương thức.

“Em như vậy thật không ngoan chút nào” Đoan Mộc Minh tiến đến bên tai cô thổi hơi vào vành tai cô, “Biết không? Tôi thật nhớ cái cảm giác em giống như con mèo hoang trong lòng tôi, thật là khó nhịn.”

Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn anh ta, Hỏa Hoan dài thờ ra một hơi, “Anh rốt cuộc là loại người gì? Trêu chọc người khác là sở thích của anh sao?”

“Không, tôi cho tới bây giờ cũng không trêu chọc ai, tôi chỉ trêu chọc em.” Khi nói chuyện, mặt của anh chậm rãi gần sát mặt của cô, môi của anh gần như chạm vào môi cô, chỉ cách nhau có một ngón tay.

“Còn có việc sao? Nếu có rảnh rồi, tôi đi trước, muốn chơi trò chơi tìm người khác, tôi không có hứng thú.” Ngón tay đặt trên môi, Hỏa Hoan đứng lên, chỉ cảm thấy cơ thể mình lay động kịch liệt , khi hoàn hồn thì cơ thể đã vững vàng ngồi vào trong ngực của anh ta.

“Người bắt đầu là em, nhưng kết thúc thì không phải do em quyết định, đừng quên, em là người trêu chọc tôi trước.” Nói xong, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ tiến tới, môi giống như mưa rền gió dữ giống hôn lên môi như nụ hoa của cô.

Gắt gao nhắm mắt lại, cắn chặt răng, Hỏa Hoan lẳng lặng ngồi ở trên đùi của anh ta, không nghĩ phản kháng, bởi vì biết rõ phản kháng kết quả chỉ biết càng thêm chọc giận anh ta mà thôi.

Cô ngồi yên lặng giống như tượng gỗ, với cái im lặng này của cô anh thấy khác thường, Đoan Mộc Minh lập tức ngây ngẩn cả người, như là muốn cho anh hả giận anh buông cô ra trong nháy mắt, anh cắn thật mạnh lên môi của cô.

Nhất thời, trên đôi môi đỏ mọng kia, một giọt máu đỏ tươi đang hơi rỉ ra.

“Biến thành đầu gỗ sao?” Bàn tay to lần mò vào trong áo cô, nhẹ nhàng xoa nhẹ cơ thể cô, khi thấy cơ thể cô run run thì về mặt của Đoan Mộc Minh nở nụ cười tà ác, vurun đầu lưỡi mềm nhẹ quét lên đôi môi đang rớm máu của cô.

“Bảo bối, em vẫn là mẫn cảm như vậy.” Ngậm lấy thùy tai tinh xảo của cô mút nhẹ, Đoan Mộc Minh lẩm bẩm nói, một đôi bàn tay to còn lại đang du ngoạn khắp cơ thể cô chạm vào những điểm mẫn cảm trong cơ thể cô.

Về mặt hờ hững nhìn anh, Hỏa Hoan trên mặt không có một chút biểu tình.

“Tôi đang suy nghĩ xem anh định làm gì?” Thật lâu sau, cô nhẹ nhàng hỏi một câu, thanh âm không giống dĩ vãng như vậy dễ nghe êm tai, ần ần mang theo một hơi thở lạnh lạnh .

“Không biết, tôi chỉ biết hiện tại tôi rất muốn ăn em” Khi nói chuyện, Đoan Mộc Minh áp đến trên người của cô, ở bên trên nhìn xuống gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, không thể tin được chính là khuôn mặt này ngày đêm đi vào giấc mộng của anh làm anh không thể tập trung.

“Tôi nói cho anh biết” hai tay để ở lồng ngực của anh, con người Hòa Hoan không hề động tĩnh, “Tôi đối với anh chỉ như món điểm tâm ngọt, con người vẫn cứ phải dựa vào cơm mà sống, nhưng không thể dựa vào món điểm tâm ngọt sống sót, hơn nữa món điểm tâm ngọt ăn nhiều rồi, răng nanh cũng sẽ hỏng mất.”

“Ha ha ~~~” ngón tay thon dài quét nhẹ qua môi của cô, Đao Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, “Tôi chỉ biết, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.” Nói xong, hắn mạnh mẽ đem toàn thân sức nặng một tia ý thức đặt ở trên người cô.

Đúng lúc này, trên lầu đột nhiên truyền đến một trận tiếng thét chói tai, trong căn phòng rộng lớn này nghe thật đinh tai nhức óc.

Cả người run lên bần bật, Đao Mộc Minh mạnh mẽ xoay người xuống dưới, không kịp cài lại cúc áo trước ngực cứ như vậy xông thẳng lên.

Nhìn bóng lưng của anh ta, Hòa Hoan đột nhiên bật cười, bởi vì vừa mới cái kia một tiếng rõ ràng là thanh âm một người phụ nữ, hơn nữa còn là một người phụ nữ trẻ tuổi.

Cô cài lại cúc áo, hai tay khoanh trước ngực, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng đêm đang dần buông xuống. Điện thoại trong túi không ngừng rung, nhưng cô không bắt máy.

Nửa giờ sau, Đao Mộc Minh từ trên lầu đi xuống, quần áo có vài chiếc cúc bị đứt, gương mặt anh tuần còn có vết xước, một vết dài từ khóe mắt đến khóe môi.

Nhìn anh, Hòa Hoan theo bản năng đứng lên, miệng ngập ngừng lại không biết nên nói cái gì.

“Đói bụng sao?” khí lực trên người anh cũng bớt đi phần nào, con người lúc này đè cô xuống với người đang đứng trước mặt cô đây là hai người khác nhau.

“Đừng vậy” hơi hơi gạt gật đầu, con người Hòa Hoan nhìn chằm chằm vào con người đang đứng trước mặt này.

“Tôi đi sai người nấu cơm, sẽ rất nhanh thôi.” Nói xong, Đao Mộc Minh xoay người hướng phòng bếp đi đến, vừa mới đi tới cửa, dường như là đột nhiên nhớ ra cái gì đó, anh ta lại quay trở lại, nhanh nhẹ cầm tay Hòa Hoan, kéo cô cùng nhau đi vào nhà bếp.

Nhìn hành động quái dị của anh ta, Hòa Hoan không nói gì.

Dựa ở trên khung cửa, nhìn anh ta thuần thục chuẩn bị đồ ăn, làm mùi thức ăn tràn ngập ở phòng bếp thì Hòa Hoan đột nhiên nở nụ cười.

“Vì sao dẫn tôi tới nơi này?” Cô nhẹ giọng hỏi, nơi này hết thấy có vẻ đều quá mức quý dị.

“Tò mò sao?” Quay đầu nhìn về phía cô, Đao Mộc Minh thân nhiên nở nụ cười, tay vẫn không dừng lại.

“Không hiếu kỳ, nhưng biết rõ cũng rất tốt.” cô vẫn cũng không phải là người quá tò mò, chính là hôm nay cảm giác chán nản làm cô muốn biết.

“Bởi vì nhớ, cho nên mới tới, đáp án như vậy có làm em vừa lòng không?” Khóe miệng khẽ nhếch lên như cười như không, Đao Mộc Minh đem đồ ăn đặt lên bàn ăn, cời tạp dề, đem cô ấn ngồi ở trên ghế, “Không phải đã sớm nói đói bụng sao? Ăn đi.”

Nhìn anh ta, lại nhìn một bàn ăn sắc hương vị đều đủ, Hòa Hoan đột nhiên mê hoặc.

“Anh rốt cuộc là một người như thế nào?” Không thể phủ nhận, giờ khắc này, cô là thật sự rất ngạc nhiên.

“Ăn cơm trước đi, sau này còn rất nhiều thời gian cho em tìm hiểu tôi.” Dem miếng sườn gấp vào bát của cô, Đao Mộc Minh cứ thế bắt đầu ăn.

Không có cảm dũa, Hòa Hoan chính là lẳng lặng đánh giá anh ta, anh ta giống như là một mảnh sương mờ, thoạt nhìn rất nhẹ cũng rất nhạt, nhưng khi đi từ từ tiến trong sương mù thì mới phát hiện ở trước mặt mình có một tấm sương mù càng đậm đang chờ mình, đợi cho nghĩ bứt trở ra, quay đầu lại vừa thấy, lại sớm không có đường lui.

“Đàn ông có sẹo trông càng hấp dẫn” chia chia má trái của mình, nhìn cô về mặt mê hoặc, Đao Mộc Minh về mặt tà mị nở nụ cười, “Có lẽ tôi nên hảo tâm nhắc nhở em, trăm ngàn không nên yêu tôi, tuy rằng tôi cũng biết điều đó rất khó.”

Nghe được lời của anh ta, Hòa Hoan đột nhiên nở nụ cười, lại cũng chỉ là lắc lắc đầu, sau đó cầm lấy chiếc đũa bắt đầu ăn.

Hương vị nhẹ nhàng, là mùi vị cô thích.

“Ăn ngon không?” Nhìn gương mặt không có chút biểu cảm nào của cô, Đao Mộc Minh nhẹ nhàng hỏi một tiếng.

“Như bình thường” lại gấp lên một miếng sườn, Hòa Hoan mơ hồ không rõ nói.

“Lừa mình dối người” nhìn tướng ăn thỏa mãn của cô, đôi mắt Đao Mộc Minh càng thêm sâu u, buông chiếc đũa trong tay ra, hai tay chống má nhìn cô, đã nhìn thấy cô cười, chính mình cũng cười theo.

“Nhìn cái gì vậy? Chưa nhìn thấy mỹ nữ sao?” Hỏa Hoan tức giận nói, có lẽ là do no bụng rồi, hiện tại cô có dùng khí trường mất với anh.

“Mỹ nữ?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Chương 80. Thật có lỗi, để anh thất vọng rồi

“Miệng vết thương của anh không thành vấn đề sao?” Nhìn vết máu đã khô kia lông mày Hỏa Hoan nhíu lại, hẳn là sẽ rất đau đi?

Ngón tay day nhẹ, chạm nhẹ hai cái, Đoàn Mộc Minh chậm rãi lắc đầu, “Không có việc gì, mấy ngày nữa thì khỏi thôi.” Nói xong, anh hơi hơi nhắm hai mắt lại, cả người thoát nhìn thực một mẻ.

Lặng lặng ngồi ở chỗ kia, Hỏa Hoan không nói nữa.

Bên ngoài, bóng đêm từng chút một phủ xuống, gió dần dần lớn, gọi lên nhánh cây cuồng dao động loạn bãi ở cửa sổ để lại từng đạo gương nanh múa vuốt.

Thời khắc này thời gian như ngưng trệ, nhìn gương mặt bình tĩnh kia, Hỏa Hoan thở dài đứng lên, vừa muốn cất bước, một bên cánh tay lại bị một lực kéo lại.

“Không cần đi, ở lại giúp tôi một chút.” Vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ, Đoàn Mộc Minh lẩm bẩm nói, ngũ quan tuần tú thoát nhìn có chút run rẩy.

Hỏa Hoan vừa quay đầu, nhìn anh ta, trên mặt mê hoặc càng sâu.

Thời gian cứ như vậy từng giây từng phút trôi qua rồi, thật lâu sau, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ đứng lên, lôi kéo tay cô cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, “Đi thôi, tôi đưa em về nhà.”

Trên đường trở về, ai cũng không nói gì, chỉ có tiếng nhạc điếc tai như óc đang tra tấn màng nhĩ.

Dần dần, trên đường xe càng ngày càng nhiều, rồi cuộc cũng đi vào trong nội thành, ánh đèn đủ mọi màu sắc, Hỏa Hoan thật dài thở ra một hơi.

“Hiện tại có thể nói đi? Xế chiều hôm nay vì sao lại khác thường như vậy?” Nghiêng đầu sang chỗ khác liếc nhẹ cô một cái, Đoàn Mộc Minh thần nhiên hỏi một câu.

“Khác thường?” Hỏa Hoan ở phần môi thì thảo lập lại hai chữ này, “Mỗi người đều cũng có hai mặt, giống như ban ngày cùng đêm tối, mà tôi, ngẫu nhiên cũng sẽ có thời điểm như vậy.”

“Phải không? Về sau vẫn là cười nhiều đi, tôi thích em cười nhiều như vậy mới có sinh khí, biết không? Bộ dạng em gương nanh múa vuốt thật đáng yêu chết đi được.” Mắt nhìn phía trước, miệng Đoàn Mộc Minh đột nhiên thốt ra câu nói như vậy.

“Ha ha ~~, anh là người cuồng ngược sao? Tự dưng khi không thích bị tôi đuổi đánh mới vui vẻ?” Không có nhìn anh ta, tựa lưng vào ghế ngồi, Hỏa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Có lẽ là đi, rất dễ dàng lấy được không có gì mới mẻ cả, cô gái, điều em nói làm cho tôi thật sự kinh hi.” Khi nói chuyện, bàn tay Đoàn Mộc Minh không an phận nhẹ nhàng đặt lên đùi cô, ở phía trên nhẹ nhàng vuốt ve, trên mặt cũng là biểu tình nghiêm trang.

“Yên tâm đi, tôi như thế nào làm cho anh thất vọng?” Khi nói chuyện, Hỏa Hoan mạnh mẽ cầm tay anh ta, khi anh ta còn không có gì phòng bị, dùng sức về phía sau như vậy nhất bài, nhất thời, liền nghe bên trong xe có tiếng hét như heo chọc tiết.

“Em” Nhìn thủ đoạn của cô gái nhỏ nhắn bên cạnh, Đoàn Mộc Minh không dám tin nhìn cô, xe tấp vào bên đường dừng lại.

“Không cần lo lắng, bất quá là trật khớp thôi.” Nhún nhún vai, Hỏa Hoan về mặt vô tội nở nụ cười, “Đừng tưởng rằng cho tôi ăn một bữa cơm sẽ đổi với anh là mạng on, thật có lỗi, nếu anh thật muốn nghĩ như vậy, khả năng làm cho anh thất vọng rồi.”

“Hỏa Hoan” Đoàn Mộc Minh nghiêng răng nghiêng lợi hô, biểu tình trong nháy mắt thay đổi mấy lần.

“Cám ơn anh đưa tôi trở về, bye bye ~~~” vút cho anh một cái hôn gió, Hỏa Hoan thần nhiên đẩy cửa ra đi xuống xe.

Trong bóng đêm, cô liền uyển chuyển như một tinh linh biến mất trước mắt anh, đập tay lái thật mạnh, Đoàn Mộc Minh thật sâu hít vào thở ra một hơi.

20 phút sau, anh đã nằm ở hang ổ nhỏ thoải mái của mình, hai chân đặt đặt ở trên bàn trà, bên người dĩ nhiên có thêm một người đàn ông.

“Tôi nói nhĩ thiếu a, cậu ngày nào đó không tìm tôi làm phiền có phải rất khó chịu hay không?” Một bên cẩn thận xử lý vết thương cho anh, Diệp Toàn đỏ thán thờ thì thầm nói.

“Câm miệng đi, nước miếng của cậu bắn tung tóe khắp người tôi rồi đó.” Trùng mắt liếc cậu ta một cái, Đao Mộc Minh đẩy anh ta ra, cầm lấy gương cẩn thận soi vết thương trên mặt trông thật dữ tợn, không biết có để lại sẹo “Cậu nói sẽ không để lại sẹo chứ?”

“Không biết” đem hòm thuốc thu vào, Diệp Toàn đứng lên, “Vì sao đột nhiên nghĩ đến đi vào trong đó rồi? gân của anh bị nhầm lẫn rồi sao?”

“Gân của cậu bị nhầm lẫn thì có, nhất thời nhớ tới cho nên phải đi.” Bưng lên một bên ly rượu nhạt uống xong một ngụm nhỏ, Đao Mộc Minh thật dài thở ra một hơi.

“Vẫn là không thể quên được cô ấy sao? Nhiều năm như vậy rồi, tôi nghĩ cậu cũng đã muốn quên mất.” Rót cho mình một ly rượu, ngồi xuống đối diện với anh, Diệp Toàn thì thảo hồi.

Một ít đoạn đi qua giống như là một cây gai thật sâu chui vào bones hấn mỗi người trong lòng, bấm tay tính toán, đã là tám lâu lắm rồi.

“Quên sao? Ha ha ~~~” Đao Mộc Minh cười cười, cái gì cũng không còn nói sau, chính là đứng lên đi đến phía trước cửa sổ, cách kia phiền lòng mạnh cửa sổ thủy tinh, nhìn dưới đài một ít trướng trướng hoặc diêm dúa lẳng lơ, hoặc hồn nhiên, hoặc xinh đẹp, hoặc hồ hững mặt, bên ngoài một mảnh cảnh tượng nhiệt náo, nhưng sao anh lại cảm thấy cho tới bây giờ cũng chỉ có tịch mịch cùng cô đơn.

Nhìn bóng lưng của hấn, Diệp Toàn cũng đứng lên, “Đúng rồi, lúc trước phu nhân có gọi điện tới, bảo cậu đêm mai về nhà một chuyến.”

“Lý do là gì?” Chưa có quay đầu lại, Đao Mộc Minh lạnh lùng hỏi một câu.

“Hấn là muốn xác định một chút về việc kết hôn, việc hôn sự cậu không phải cũng không có phản đối.” Diệp Toàn nhẹ nói, cho dù quen biết người này nhiều năm, nhưng là đôi khi, anh vẫn như cũ không hiểu cậu ta muốn gì.

“Đã biết” ngửa đầu đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, Đao Mộc Minh không lên tiếng thở dài một hơi, xoay người, mở cửa đi ra ngoài, “Đêm nay không cần tìm tôi.”

“Cậu lại muốn làm gì?” Vừa nghe lời của anh ta, Diệp Toàn mặt nhất thời sụp xuống, tay vỗ nhẹ cái trán, kia về mặt thập phần rối rắm.

“Làm sự tình mỗi người đàn ông đều làm” Ném cho anh ta một câu, Đao Mộc Minh sai bước đích bỏ đi.

**

Trong góc quán bar, anh ta lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, giữa ngón tay đốm lửa nhỏ lúc sáng lúc tối, giống như lời của anh ta, trên mặt có chăng là có thêm một vết sẹo khiến người đàn ông này càng thêm gợi cảm, nghiêng dựa vào nơi đó, về mặt bộ dáng nhường đường trời qua nhân đều ghé mắt.

“Xin chào, đã lâu không gặp.” Đúng lúc này, một đạo giọng nói nhẹ nhàng truyền tới, theo sát sau, một loại nước hoa chui vào trong mũi..

Khỏe miệng gọi lên một chút không chê vào đâu được cười, Đao Mộc Minh chậm rãi mở ra ôm ấp, “Tôi không phải tới rồi sao?”

Thời khắc đó toan tính đề thấp tiếng nói lý có một tia rõ ràng mỉ hoặc, ngay sau đó, đã nhìn thấy một cô gái mặt mày hơn hờ chui vào trong ngực của anh ta, cho đến nhìn đến trên mặt cái kia điều vết máu thì nhất thời hoa dung thất sắc, “Này. Ai vậy làm cho anh vậy ?”

“Chính tôi, có phải hay không thoát nhìn càng đẹp trai hơn?” Cặp mắt tà mỉ kia hơi hơi híp mắt lên, cúi đầu, hai bầu ngực kia ở trước mắt anh ta thật sinh động làm cho đôi mắt anh ta càng thêm sâu thăm.

“Đó là đương nhiên, anh ở trong lòng của em vĩnh viễn là người đàn ông đẹp trai.” Vứt cho anh ta một cái mỉ nhẩn, cô gái ôm lấy cổ anh.

Ánh đèn đủ mọi màu sắc ở bốn phương tám hướng ngẫu nhiên như dừng lại trên người họ, cũng chỉ có thể thấy họ quấn quýt tự nhiên như chỉ có mình họ vậy.

Thời điểm đem cô ngã xuống sofa, Đao Mộc Minh nói lỏng cả vạt đem thân mình cúi xuống, lại bị người phụ nữ dưới thân ngăn trở lại.

“Người ta không thích ở chỗ này?” Đôi môi đỏ mọng hé ra, người phụ nữ không ngừng vuốt ve anh ta, ngón tay mảnh khảnh không ngừng vuốt ve ngực anh ta.

“Vậy em muốn đi đâu? Đã ngoại?” Đầu lông mày chau lên, Đao Mộc Minh xấu xa nở nụ cười.

“Chán ghét, đến nhà anh đi.” Kiễng trên thân, người con gái ở trên môi của anh ấn xuống thật mạnh một cái hôn.

“Nhà của anh?” Đao Mộc Minh thì thảo lập lại một lần, một tay đẩy ngã cô ra, sau đó cả người che đi lên, “Nơi này cũng rất tốt.”

Tiếng nhạc vẫn như cũ đánh trống reo hò, một bó loang loáng đèn đánh hướng vũ đài trung ương, nhất thời bốn phía ánh sáng tất cả đều ảm đạm xuống, này không chớp mắt góc cũng bị hắc ám tầng tầng bao phủ.

“Không cần a, không nên chạm nơi đó.” Tại kia chút điên cuồng hò hét thanh âm của ở bên trong, ần ần còn kèm theo một hai giọng nói nữ nhân tiếng rên nhẹ.

“Không cần sao? Cái này dạng muốn hay không?” Một cái thả người, anh xấu xa nở nụ cười.

“Chán ghét, chỉ biết như vậy trêu đùa người ta.” Cô gái không thuận theo uốn éo người, dưới ánh đèn lò mờ, trên mặt y hi xuân ý kích động.

Nguyên thủy luật động lại một lần chậm rãi vang lên, ở bên trên tiếng đánh trống reo hò trong tiếng âm nhạc, ở bên trong cuồng hoan tiếng reo hò, nơi này cũng đang trình diễn những rung động nguyên thủy nhất.

Thời điểm ngọn đèn lại một lần sáng lên, Đoan Mộc minh dĩ nhiên mặc chỉnh tề ngồi ở nơi đó, bên cạnh người phụ nữ vẫn là bộ ngực bán lộ đang dựa bên vai anh, bầu ngực như tuyết trắng kịch liệt phập phồng, kia thở gấp vụt vụt bộ dáng hết sức làm cho người thích thương.

“Cô đi đi, tôi mệt mỏi, ngày mai sẽ có tiền chuyển tới tài khoản của cô.” Tựa lưng vào ghế ngồi, Đoan Mộc minh chậm rãi nhắm hai mắt lại, thanh âm lạnh như băng không có một tia độ ấm, thời điểm cô gọi tên anh ta mọi chuyện cũng như đã kết thúc.

Đêm, đã buông rất lâu rồi, bầu trời vẫn như cũ vẫn có những vì sao đang không ngừng sáng nhấp nháy trên con đường rộng lớn kia đem bóng dáng một con người kéo rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: CHƯƠNG 81: Không để cho cô ấy chịu một chút ủy khuất

Editor: Libra91 ^^

Đứng ở cửa nhà, Hòa Hoan thở ra một hơi thật dài, dựa thân mình ở trên vách tường, mũi chân không ngừng đá lên lan can trước mặt, ngay tại lúc cô do dự, cửa đột nhiên bị mở ra.

Ngẩng đầu theo bản năng, Hòa Hoan lập tức ngăn cả người.

“Ca ca, đã trễ thế này, sao anh còn chưa ngủ?” Cô nhỏ giọng nói, khóe môi lộ ra một chút ý cười không màng danh lợi, nhào vào trong lòng Hòa Tự, đem mặt vui thật sâu vào lồng ngực của anh.

“Lo lắng em không ngủ được.” Ôm vòng eo của cô, ngửi mùi hương thanh nhã trên người cô, Hòa Tự chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Ca ca, em mệt mỏi quá, anh có thể cố em sao?” Chôn ở trong ngực của anh, Hòa Hoan lẩm bẩm nói, cảm thấy cả người hỗn hỗn động động, đầu cũng là vừa kéo đau.

“Làm sao vậy? không thoải mái sao?” Đang cảm mặt của cô, Hòa Tự tinh tế lấy tay thử trán của cô một chút, xác định không có phát sốt, mới thờ ra một hơi thật dài, vuốt tóc của cô, sau đó ngồi chồm hổm xuống, “Đến đây đi, đại đồ lười.”

Nằm ở trên lưng của anh, Hòa Hoan “Khanh khách ~~~~” nở nụ cười, hai tay ôm cổ của anh thật chặt, mặt dán tại sau lưng dày rộng của anh, lúc nhắm mắt lại, tâm, không hiểu kiên định rất nhiều.

“Nha đầu, còn nhớ mới trước đây hay không, lúc em không ngủ được, để cho anh đen đui như vậy, em nói chỉ cần ghé vào trên lưng của anh, em một hồi có thể ngủ.” Đem cô hướng về phía trước, Hòa Tự về mặt sùng nịch nói, ở trong viện công cô không ngừng đi tới đi lui.

Lúc này, hoa quỳnh đều mở ra rồi, hít sâu một hơi, trong không khí ần ần có một chút hương ngọt.

“Ca ca, hát một bài đi, đã lâu không có nghe anh hát.” Hòa Hoan nhỏ giọng nói, đi theo bước tiến của anh, đầu nhỏ quay tới xoay qua chỗ khác, tựa như đứa bé, có thể bốc đồng làm nũng, hò nháo, mà không cần suy nghĩ người khác có thể thích hay không.

“Nha đầu tối nay là làm sao vậy? Cảm giác là lạ.” Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn cô một cái, Hòa Tự thần nhiên nở nụ cười, “Muốn nghe ca cái gì? Hát khó nghe chớ có trách anh nha.”

“Hát Tiểu Tinh Tinh đi, lúc ca ca hát bài hát đó nghe tốt nhất.” Giống gấu koala bình thường dán tại trên người của cô, Hòa Hoan nhẹ nhàng thở một hơi, nhắm mắt lại, theo bản năng ôm anh chặt hơn.

“Chợt lóe chợt lóe sáng trông suốt

Đầy trời đều là Tiểu Tinh Tinh

Bắt tại Thiên Không tỏa ánh sáng minh[sáng]

Giống như trăm ngàn mắt nhỏ

Mặt trời chậm rãi lặn hướng tây

Ô Nha từng bay về nhà

Sao nhỏ nháy mắt

Lòe lòe nhấp nháy đến Thiên Minh

Chợt lóe chợt lóe sáng trông suốt

Đầy trời đều là Tiểu Tinh Tinh

.....”

Hòa Tụ thấp giọng hát, không biết tại sao, đột nhiên cảm thấy cái mũi ê ẩm, đây vốn là bài đồng dao mụ mụ dỗ hài tử ngủ, nhưng là, bọn họ lại chỉ có thể hát cho nhau nghe, có lẽ, lúc trước anh là thật sự làm sai rồi, một năm kia, lúc nguyện ý để người khác mang Hoan Hoan đi, anh hẳn là buông tay cho cô đi, mà không phải ích kỷ như vậy đem cô giữ ở bên người.

Tiếng ca vẫn đang tiếp tục như cũ, phiêu đảng ở trong viện từng góc sáng sủa, thật lâu. Thật lâu.

Rốt cục, trên lưng truyền đến một trận tiếng thở dốc đều đều, Hòa Tụ vẫn còn đang không ngừng tiêu sái, khoe miệng có một tia nhạt nhẽo ý cười.

“Tụ, cô ấy đã ngủ rồi, đem cô tới trên giường đi.” Đúng lúc này, Doãn Mặc vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau anh, lúc nhìn đến Hòa Hoan, trong con ngươi rõ ràng có rồi rấm.

“Anh trước đi ngủ đi, không cần phải xen vào tôi.” Nói xong, Hòa Tụ lại từ từ tiêu sái đi.

Lẳng lẳng đứng ở nơi đó, Doãn Mặc không nói gì thêm, chính là ánh mắt thủy chung đi theo cước bộ của bọn họ chậm rãi di động tới.

Đêm, dần dần tới lại rồi, lúc ngủ đèn nê ông ở thành thị mỗi một lóe ra trung cũng chậm chậm, Hòa Tụ thật cẩn thận đem cô bỏ vào trên giường, cẩn thận cho cô nằm vào chăn, vừa muốn rời đi, một bàn tay lại bị cô cầm thật chặt.

“Ca ca, không cần đi.” Thanh âm của cô nỉ non, lúc này chính là đêm khuya, nghe qua lại phá lệ làm cho người đau lòng.

“Không đi, ca ca không đi, ca ca sẽ vẫn đều ở đây cùng em, ngủ đi.” Nhẹ nhàng vuốt phía sau lưng của cô, ở trên trán của cô hạ xuống một nụ hôn nhợt nhạt, Hòa Tụ nằm xuống ở bên người của cô.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng xuyên thấu qua cửa sổ sát đất rải đầy một phòng, cho dù ở trong lúc ngủ mơ hai hàng lông mày cũng vẫn rối rắm như cũ, Hòa Tụ cảm thấy tâm từng chút từng chút đau, động tác càng ngày càng nhẹ, mang theo vô cùng thương tiếc, đem cô cẩn thận kéo vào trong lòng.

Rốt cục, Hòa Hoan lại một lần ngủ thật say.

Thở ra một hơi thật dài, Hòa Tụ ngồi dậy, đem sợi tóc tán lác tại giữa trán của cô hợp lại đến sau tai, nhìn mặt xem ra điềm tĩnh ngủ, anh thân nhiên nở nụ cười. Mồ côi, ngoài ý muốn không hề nhìn đến bóng dáng Doãn Mặc.

“Như thế nào còn không đi ngủ? Có chuyện gì sao?” Nhìn anh một cái, Hòa Tụ đi thẳng đến phòng khách, hơi hơi chuyển động một chút cổ có chút cứng ngắc.

“Tôi nghĩ cùng anh nói chuyện” đi theo phía sau anh, Doãn Mặc nhẹ nói.

“Nói đi, tôi cũng rất ngạc nhiên nguyên nhân là cái gì anh cả một ngày đều mất hồn mất vía?” Rót một ly rượu đưa cho anh, lại rót một chén cho mình, Hòa Tụ ngồi xuống đối diện anh.

“Tôi.” Nhìn anh, Doãn Mặc muốn nói lại thôi, không biết rốt cuộc có nên đem sự kiện kia nói cho anh biết hay không.

“Làm sao áp a áp ứng? Có lời cứ nói” liếc xéo anh một cái, Hòa Tụ nhợt nhạt ném một ngụm rượu trong chén, ngậm trong miệng, cũng là chậm chạp đều không có nuốt xuống.

“Một năm sau, có thể cho Hoan Hoan gả cho tôi sao?” Doãn Mặc nhẹ giọng hỏi, trên mặt biểu tình là chưa có trầm tĩnh.

“Anh sẽ vì Hoan Hoan buông tha cho tiền đồ của mình sao? Đừng quên, anh ban đầu là không dễ dàng cỡ nào mới đi đến bây giờ, nếu tôi nhớ không lầm, ở bên trong cái điều ước kia có một điều chính là không thể kết hôn.”

Hòa Tự thực bình tĩnh nói, không hề cực đoan, chính là rất rõ ràng vạch sự thật.

“Anh không phải so với ai khác cũng biết tôi là cái gì sẽ đi con đường này sao?” Khóe miệng lộ ra một chút cười chua xót, Doãn Mặc uống xong một miệng rượu lớn, “Tôi không nghĩ tiếp qua cái loại cuộc sống bị người dẫm nát dưới lòng bàn chân, cho nên tôi luôn luôn cố gắng, hiện tại đi đến một bước này, tôi so với ai khác đều rõ ràng không dễ dàng đến cỡ nào, nhưng là, nếu như là vì Hoan Hoan, tôi cam tâm tình nguyện buông tha hết thảy. Sự nghiệp có thể trọng đầu lại đến, nhưng là Hoan Hoan chỉ có một, bỏ lỡ sẽ không có.”

“Anh yêu cô ấy sao?” Gian nan nuốt nước miếng, Hòa Tự nhìn chăm chăm anh, bọn họ đều là đứa nhỏ không có tình yêu lớn lên, bọn họ chỉ biết giúp đỡ lẫn nhau, tuy nhiên nó không xác định vậy có phải yêu hay không.

“Tôi nhưng nghĩ đến cô ấy đi tìm chết, tôi không phải đàn ông có thể dễ dàng ưng thuận lời thề, nhưng là tôi cam đoan với anh, cả đời này một đời, tôi sẽ không để cho cô ấy chịu một chút ủy khuất.” Doãn Mặc giọng điệu chân thật đáng tin, không ai có thể hoài nghi tâm của anh.

“Tôi đã biết, không còn sớm, anh đi ngủ đi.” Nói xong, Hòa Tự chậm rãi đứng lên, đem cái chén đặt lên bàn, xoay người đi đến phòng ngủ.

“Tự”

“Cái gì đều đừng nói nữa, ngủ đi.”

**

Sáng sớm, luồng ánh mặt trời thứ nhất xuyên thấu qua khe hở rèm cửa sổ vào phòng, Hòa Hoan chậm rãi mở mắt, một tiếng thở dài cứ như vậy bật ra phần môi.

“Tỉnh sao?” Đúng lúc này, một giọng nói ôn nhuận vang lên. ở bên tai

Theo bản năng, Hòa Hoan vừa quay đầu, cũng đang nhìn đến trước mắt khuôn mặt tiều tụy, râu ria xồm xàm, khi nhìn thấy hai mắt người đàn ông tơ máu che kín ngăn cản cả người.

“Doãn ca ca, làm sao anh ở trong này?” Ôm lấy chân ngồi xuống, cô về mặt hồ nghi hỏi.

“Tôi hôm qua ngủ có ngon không?” Doãn Mặc vẫn là cứ thế nói, như là không có nghe được lời của cô, vươn tay đem sợi tóc mềm nhẹ rũ xuống ở trước mắt của cô hóp lại đến sau tai, nhìn về phía ánh mắt ấm áp, ôn nhu của cô.

“Anh làm sao vậy? Một đêm không có ngủ sao?” Nhẹ vỗ về cái đôi mắt đen thui kia, Hòa Hoan chậm rãi ôm lấy bờ vai của anh, “Doãn ca ca, thực xin lỗi, đều là em không tốt.”

“Đưa gối, làm sao lại nói xin lỗi anh, em lại không làm sai cái gì, là anh không tốt.” Ôm thật chặt cô, Doãn Mặc lẩm bẩm nói, nghe mùi hương quen thuộc, chậm rãi khép lại ánh mắt.

“Yên tâm đi, nếu anh không thích, về sau em sẽ không lại làm như vậy.”

Yên tĩnh sáng sớm, giờ khắc này, ra về thực ấm áp.

Rất lâu sau đó, Hòa Hoan mạnh mẽ buông anh ra, trên mặt lộ ra một chút cười treu tức, “Doãn ca ca, anh bây giờ hành động là càng đến càng tốt rồi, biết không? Ngày hôm qua em là thật sự bị anh hù đến.”

“Hoan Hoan” nhìn cô đột nhiên tách ra tươi cười, mắt Doãn Mặc lập tức choáng váng.

“Doãn ca ca, buổi sáng tốt lành.” Khi trên gương mặt anh in lại một cái hôn thật mạnh, Hòa Hoan tính trẻ con nở nụ cười, mây đen phía trước đều trở thành hư không.

“Buổi sáng tốt lành” nhẹ nhàng ôm lấy cô, Doãn Mặc vì cô khéo hiểu lòng người nở nụ cười, “Mặc quần áo đi, phòng chừng giờ này Tự đã chuẩn bị bữa ăn sáng.”

“Ân” đưa mắt nhìn bóng dáng của anh rời đi, Hòa Hoan như trút được gánh nặng thở một hơi, ngay tại lúc cô vừa mới ngồi xuống, điện thoại đột nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hò Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: CHƯƠNG 82: Đã tự tay đánh mất cô

Editor: Libra91

Đưa mắt nhìn đi động, nhất thời, “Quý chán ghét” ba chữ kia cứ như vậy đập vào mi mắt, lấy gối đầu qua che điện thoại đi động, Hỏa Hoan cũng không quay đầu lại đi tới phòng tắm.

Lúc đi ra, đi động còn đang vang lên không ngừng, điểm này, cô nhưng thật ra rất bội phục nghị lực của Đoan Mộc Minh, một bên lau chùi trên đầu nhỏ, cô nhận nghe điện thoại.

“Đoan Mộc Minh, anh lại muốn làm gì? anh tin không còn như vậy tôi phé anh đi.” Hỏa Hoan nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhớ tới khuôn mặt tươi cười tà ác, cô đã nghĩ một cái tát chụp chết anh.

“Bảo bối, sáng tinh mơ sao lại tức lớn như vậy a?” Truyền đến thanh âm cả lợ phát phơ nhất quán của Đoan Mộc Minh.

“Có lời cứ nói, có rắm thì phóng, bồn cô nương không có nhiều như vậy nhàn hạ thoải mái cùng anh ở nơi này tốn hơi thừa lời.” Hỏa Hoan tức giận nói, đem khăn mặt để trên ghế, nhảy đến trên bệ cửa sổ ngồi xuống, một chân còn tại giữa không trung lay động.

“Hôm nay Chủ nhật, em nghĩ làm cái gì? Không bằng chúng ta trước tiên làm nóng người thế nào?” Ở trên giường quay thân lại, Đoan Mộc Minh hưng trí bưng bưng nói, tối hôm qua, anh lại phát hiện một chút bất đồng, cho nên sáng sớm anh liền vội vã xác nhận.

“Anh đi chết đi, người nhảm chán.” Nói xong, Hỏa Hoan ba một tiếng cúp điện thoại, trực tiếp tháo pin đi động xuống.

Tiếp bên ngoài, mặt trời từng chút từng chút lên cao, Sắc dương quang xuyên thấu qua khe hở cành lá chiếu vào, đã hình thành từng đạo quang ảnh sắc sỡ, hai tay ôm đầu gối ngồi ở chỗ kia, cô không tiếng động thờ dài một hơi.

Dùng sức khịt khịt mũi, làm về lúc này ở trong không khí tràn ngập như ẩn như hiện mùi cơm chín, khóe miệng của cô gọi lên một chút độ cong.

“Ca ca” nhìn người đàn ông ở tại phòng bếp buộc lên tạp dề bận rộn thì ánh mắt của cô đều loạn thành hình dạng Nguyệt Nha, mạnh mẽ khiêu trên lưng của anh, gắt gao ôm cổ của anh.

“Tĩnh ngữ “ một bên quấy cháo đủ mọi màu sắc trong nồi kia, Hỏa Tự về mặt sùng nịch nói.

“Ân” gật gật đầu thật mạnh, đem mặt dán phía sau lưng của anh, Hỏa Hoan cúi đầu nở nụ cười, “Ca ca, hôm nay chúng ta muốn làm cái gì?”

“Em nghĩ làm cái gì?” Tắt gas, xoa xoa tay, Hỏa Tự tựa như cổng cô ở tại phòng bếp đi tới đi tới, trên mặt thủy chung nhận nhạo một chút thỏa mãn cười.

“Không bằng chúng ta đi chơi trò chơi, công viên chơi a, sau khi anh trở lại còn chưa đi qua đâu.” Bám trên người của anh, Hỏa Hoan ngọt nhon nhót nói, về mặt chân thành như trĩ con.

“Chơi trò chơi, công viên sao?” Hỏa Tự về mặt nao nao, lập tức nở nụ cười, “Tốt, mau xuống đây ăn cơm đi, lớn như vậy còn thích để cho anh cổng.”

“Người ta vui về thôi” Hỏa Hoan trượt xuống, khanh khách ~~~ nở nụ cười, ngắm nhìn bốn phía, mới phát hiện đã không có bóng dáng Đoan Mộc, “Ca ca, Đoan ca ca đi nơi nào?”

“Nga, anh ta buổi sáng còn có một tràng diễn, đã đi ra ngoài.” Hỏa Tự thần nhiên nói, ngược lại mức một chén cháo đặt ở trước mặt cô.

**

Chủ nhật, khu vui chơi trong công viên sớm là người sơn nhân hải, hỗn loạn ở trong đám người, Hỏa Hoan hưng phấn còn giống như đứa bé, một tay dắt một bó khí cầu to, một tay còn nắm một cây kẹo hồ lô, hấp tấp đi theo phía sau Hỏa Tự.

“Ca ca, ăn một miếng sao? Ân? Thật sự ăn thật ngon.” Đem kẹo hồ lô tiến đến bên môi Hỏa Tự, cô một trăm lẻ một lần nắn nỉ, thật sự là yêu chết anh bị toan nháy mắt ra hiệu cái loại về mặt này.

“Chính em ăn đi” quay đầu nhìn cô, Hỏa Tự về mặt sùng nịch nở nụ cười, “Nhìn em một cái, ăn trúng miệng đầy đều là.” Lấy khăn tay mềm nhẹ lau đi vết bẩn ở khóe miệng của cô, anh nhẹ nhàng mà sửa sang lại tóc dài của cô bị gió thổi loạn.

“Thích ăn không ăn, không ăn đánh đồ.” Khi nói chuyện, một viên bị cô nuốt vào miệng.

Nhìn cô, Hỏa Tự bất đắc dĩ lắc đầu, ngay tại tầm mắt lơ đãng quay lại, đột nhiên liếc về một bóng dáng chút giống như đã từng quen biết, theo bản năng, anh vội kéo Hỏa Hoan trốn một bên.

“Ca ca, kẹo hồ lô của em.” Nhất thời không cảm chắc, kẹo hồ lô rơi trên mặt đất, nhất thời, bị vô số hai chân dẫm thành thịt nát.

“Một hồi ca ca thêm mua cho em, ngoan, em ngoan ngoan đứng ở nơi này, không cần đi ra ngoài biết không?” Hỏa Tự ôn nhu trấn an cô, mày cũng

không tự giác nhíu lại.

“Làm sao vậy? Xây ra chuyện gì sao?” Hòa Hoan lập tức ngăn cả người, kiễng mũi chân nhìn nhìn, bốn phía không có một người nào, không có một người nào quen biết a.

“Không có việc gì, anh đi ra ngoài, lập tức sẽ trở lại, ở trong này không nên cử động a.” Đem vật cầm trong tay mặt nạ Vampiro nhét vào trong tay cô, Hòa Tự xoay người đi ra.

Xuyên qua ở trong đám người hồi hả, thẳng đến xác định những người đó đều rời xa chung quanh Hòa Hoan thì Hòa Tự ngừng lại bên cạnh cái ao, quay đầu nhìn về phía đám người đồ đen đang đi tới hướng anh, hai trông mắt nguy hiểm híp mắt lên.

“Hòa Tự, đã lâu không gặp, lão đại muốn gặp anh.” Trong đó, một người đứng đầu tên là Punk chậm rãi đi tới, trong lúc này vẫn thật sự là sút sẹo.

“Hiệp ước xưa, tôi cùng với anh ta không còn liên quan.” Hòa Tự lạnh giọng nói, quanh thân tản mát ra một loại sát khí vô hình.

“Ha ha ~~~” Punk đột nhiên nở nụ cười, “Anh thật đúng là ngây thơ rồi, cho tới bây giờ vốn không có người có thể sống rồi đi nơi đó, anh. Đồng dạng cũng sẽ không là ngoại lệ.”

“Đến cùng phải ngoại lệ hay không không phải chỉ có thử qua mới biết được sao?” Nghe bốn phía bọn nhỏ tiếng cười đùa, lông mày Hòa Tự không tự chủ lại nhíu lại, “Như vậy đi, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện.”

“Vì sao? Không cần nói cho tôi biết, anh đột nhiên lương tâm phát hiện, đem mạng người xem quý giá rồi, tôi đã sớm nhắc nhở qua anh, làm một chuyện này, nhớ lấy có vương bản, nhớ lấy đang có lòng dạ đàn bà, nhưng là anh. Rất dễ cho tôi thất vọng rồi.”

Chính là lẳng lặng nhìn anh, Hòa Tự không nói gì thêm, quanh thân sát khí cũng là càng ngày càng nặng.

“Lại tức giận sao? Ha ha ~~~” khi nói chuyện, Punk từ trong lòng lấy ra một cái túi giấy thật dày ném vào trong ngực của anh, “Cô ấy chính là lý do anh chết cũng muốn trở về sao?”

Trong lòng giật mình, Hòa Tự theo bản năng mở túi giấy ra, nhìn đến khuôn mặt sáng sủa tươi cười thì tay nắm túi giấy không ngừng run lên, “Các anh muốn làm gì?”

“Không phải chúng tôi muốn làm gì, bây giờ là chúng tôi muốn hỏi anh làm gì, tôi rất rõ ràng nói cho anh biết, sinh tử của cô ấy nắm giữ ở trong tay của anh.”

“Mike” Hòa Tự vô lực nhắm hai mắt lại, “Buông tha cô ấy, tôi và các người đi.”

“Sớm như vậy không phải tốt lắm” dùng sức vỗ vỗ bờ vai của anh, Punk đẩy lấy đầu người đàn ông kêu Mike cúi đầu nở nụ cười, “Cô gái này cười thật đúng là ngọt, lão đại nói, anh ta thực thích.”

“Anh nói cái gì?” Hòa Tự lập tức ngăn cả người, sợ hãi trong lòng đột nhiên lên tới cực điểm.

“Khẩn trương như thế làm gì, yên tâm đi, chỉ cần anh ngoan ngoãn nghe lời, lão đại sẽ không đem cô ấy thế nào.” Nhìn về mặt thất kinh, trong mắt Mike đột nhiên xẹt qua một trận khoái ý, “Đây là địa chỉ lão đại, hoan nghênh anh tùy thời đi tìm anh ấy.”

Đứng ở nơi đó, ánh mắt Hòa Tự đại ra nhìn phía trước, hai tay gắt gao nắm thành hình quả đấm, bốn phía vẫn như cũ truyền đến tiếng cười vui, tâm bỗng dưng chấn động, anh theo bản năng vui mừng chạy tới chỗ ẩn thân.

Chờ lúc anh chạy đến nơi, lại sớm là không có một bóng người.

Trước mắt bao người, anh giống như bị mất khí lực, thân mình mềm trôn ngồi trên mặt đất, hai mắt trống rỗng nhìn phía trước, nhiều người như vậy, nhưng là trong con người cũng là không có vật gì.

Anh làm đã đánh mất cô, khi anh không coi vào đâu, thân thù của anh làm đã đánh mất cô.

Sau một lát, anh giống như điên rồi xông về trước, miệng thì thảo không ngừng gọi tên cô, nhưng là, không ai hưởng ứng anh, nhìn đến người của anh đều né tránh, cho là anh là một kẻ điên.

“Ca ca” phảng phất từ xa xói truyền đến một đạo thanh âm hồn dỗi, một khắc này, phảng phất giống như là pha quay chậm, anh chậm rãi xoay người, tại cái nơi bán kẹo đường, một cô gái bận đồ trắng nhìn anh cười, khí cầu bị cô buộc ở trên cánh tay, hai tay cầm hai cái kẹo đường thật to.

Hốc mắt nóng lên, một giọt nước mắt cứ như vậy chảy xuống, nhanh chóng chạy đến trước mặt cô, anh một phen túm lấy kẹo đường trong tay cô ném xuống đất.

“Không phải nói tốt lắm, cho em ở nơi nào không nên cử động, ngoan ngoãn chờ anh trở lại đây sao? Vì sao không nghe lời? Vì sao?”

Anh lớn tiếng gào thét, dùng sức loạng choạng bả vai của cô, hốc mắt hồng hồng, trên mặt đan xen một loại bối rối cùng sợ hãi.

“Ca ca” Hòa Hoan thì thảo kêu, không biết mới ngần ngừn vài phút, anh rút cuộc là làm sao vậy?

Đang nhìn đến vẻ mặt kinh ngạc của cô thì Hòa Tự một tay ôm lấy cô kéo vào trong lòng.

“Hoan Hoan, thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: CHƯƠNG 83 Không có tư chất cò kè mặc cả

Editor: Libra91

Liên tiếp lâm bầm ở bên tai của cô, Hòa Hoan theo bản năng ôm sát hông của anh, lại phát hiện thân thể của anh kịch liệt run rẩy.

“Ca ca, ca ca anh làm sao vậy?” Cô thất thanh nói, mới phát hiện sắc mặt của anh thế nhưng một mảnh tái nhợt, “Làm sao? không thoải mái sao? A? Nói chuyện với em a, đừng dọa em a.”

“Hoan Hoan, chúng ta về nhà.” Dùng sức nắm chặt tay cô, Hòa Tự lôi kéo cô nghiêng ngả lao đảo đi ra ngoài.

Trên đường, tay anh thủy chung đều không có buông cô ra, vào đến nhà, cũng vẫn là gắt gao nắm, sợ hơi không cẩn thận, cô sẽ biến mất không thấy nữa.

“Ca ca, em ở chỗ này đây.” Dù anh ngồi xuống trên sofa, Hòa Hoan ôn nhu nói, nhẹ nhàng vuốt lưng của anh, Hòa Tự như vậy cô cho tới bây giờ đều chưa từng thấy qua.

Cho tới nay, trong lòng của cô Hòa Tự đều là thần thánh, cao lớn, giống như không có bất kỳ chuyện gì có thể đem anh đánh, anh là cái loại đàn ông trời sập xuống cũng sẽ không nháy mắt, nhưng là hôm nay, anh luống cuống rồi, cũng lần đầu tiên cô cảm thấy, nguyên lai anh cũng là yếu ớt như vậy.

Nháy mắt một cái không nháy mắt nhìn cô, Hòa Tự lẳng lặng nằm ở nơi đó, chấp lên tay cô gắt gao dán tại lồng ngực của mình, ánh mắt có một tia tham luyến.

“Có thấy khá hơn chút nào không? Muốn uống nước sao? Em đi lấy nước uống.” Nhìn anh an tĩnh lại, Hòa Hoan vừa muốn đứng dậy, lại bị anh mạnh mẽ kéo lại.

“Không cần đi” Hòa Tự lâm bầm nói, đem tay cô dán tại trên mặt mình, co rúc ở trong ngực của cô, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Hòa Hoan vẫn không nhúc nhích nằm ở nơi đó, thẳng đến một trận tiếng hít thở đều đều truyền đến, cô mới thở ra một hơi thật dài, gục đầu xuống, nhìn về mặt rồi rầm, trên mặt của cô lướt qua một tia khó hiểu, cẩn thận di chuyển thân mình, lấy điện thoại di động ra, cấp Doãn Mặc phát ra một cái tin nhắn.

Ở trong ngực của cô, Hòa Tự ngủ say rồi, co rúc ở trong ngực cô, một cánh tay còn chặt chẽ bóp chặt eo của cô, miệng thì thảo gọi tên của cô.

Đẩy cửa ra thấy một màn như vậy thì Doãn Mặc lập tức ngây ngẩn cả người.

“Đây là có chuyện gì?” Khinh thủ khinh cước tiêu sái đi qua, anh nhỏ giọng hỏi, “Các em hôm nay làm cái gì?”

“Cái gì cũng không làm, đi sân chơi, nhưng là vừa xong không bao lâu, ca ca rồi đi, sau đó liền biến thành cái dạng này.” Vấn đề này ở trong óc của cô quanh quẩn thật lâu, nhưng là, cô vẫn là nghĩ không ra vì sao về sau như thế.

“Phải không?” Nhìn về mặt rồi rầm bất an kia của Hòa Tự, sắc mặt Doãn Mặc lập tức trở nên thực ngưng trọng, nhưng anh vẫn là hơi cười cười, “Yên tâm đi, không có chuyện gì, có thể là thân thể của anh ấy không thoải mái đi.”

“Thật sự là như vậy phải không?” Hòa Hoan về mặt hồ nghi nhìn hướng anh, “Doãn ca ca, mấy năm nay ca ca ở bên ngoài đều làm cái gì?”

Trong lòng giật mình, Doãn Mặc bất động thanh sắc nở nụ cười, “Làm sao vậy? Vì sao đột nhiên hỏi cái này?”

“Không có gì, thuận miệng hỏi một chút, anh làm không phải là chuyện gì nguy hiểm đi?” Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chính là điểm ấy khả nghi, dù sao, ngần ngừn vài năm, biệt thự có, xe thể thao xa hoa cũng có, đối với bọn họ đều là cô nhi mà nói, đây hết thấy tựa hồ có được quá dễ dàng.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, một hồi đợi anh ấy tỉnh hỏi lại đi.” Ngồi xuống trên sofa, Doãn Mặc thở ra một hơi thật dài.

“Doãn ca ca, nếu anh có việc thì trước hết đi mau lên, nơi này em tới chiều cổ ca ca thì tốt rồi.” Nhìn thần sắc Doãn Mặc mệt mỏi, Hòa Hoan nhẹ nói,

một tiếng thở dài cứ như vậy bật ra phần môi.

“Không có việc gì, đã muốn giúp xong.” Thân nhiên cười cười, Doãn Mặc chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Một ngày cứ như vậy đi qua, có nhiều lần, Hòa Tụ đều theo trong lúc ngủ mơ giựt mình tỉnh lại, đầu đầy mồ hôi, khi thấy cô thì vừa trằm ngủ say đi.

Tỉnh lại lần nữa, ngoài cửa sổ đã bị bóng đêm bao phủ, thở ra một hơi thật dài, Hòa Tụ mở mắt.

“Ca ca, có thấy khá hơn chút nào không?” Xả qua khăn tay lau chùi mồ hôi trên trán của anh, Hứa Hoan nhỏ giọng hỏi, vừa định hoạt động một chút thân mình, lại phát giác vì bản thân ngồi một chỗ quá lâu động cũng không thể động.

“Làm sao vậy?” Nhìn về mặt thống khổ của cô, Hòa Tụ vội vàng ngồi dậy, ngay tiếp theo cũng thức tỉnh Doãn Mặc một bên ngủ say.

“A, không có việc gì, cánh tay có chút mỏi.” Hứa Hoan ngượng ngùng nở nụ cười, đúng lúc này, trong bụng đột nhiên truyền đến một trận “Cô lỗ cô lỗ ~~~” tiếng kêu.

“Đói bụng không? Anh đi nấu cơm cho em.” Nhìn bên ngoài sắc trời là đêm đen, con người Hòa Tụ không kể áy náy, hướng về phía cô cười cười, đứng dậy đi ra ngoài.

“Một muốn chết rồi đi, em nghỉ ngơi một chút đi, chờ cơm chín chưa anh gọi em.” Nói xong, Doãn Mặc cũng đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, Hứa Hoan từ từ học ra một hơi, đột nhiên cảm thấy trước mắt sương mù thật mạnh, trong lòng nảy lên một loại ảo giác, loại cuộc sống bình tĩnh yên ổn trước kia sẽ không bao giờ trở về nữa.

Tại phòng bếp, Hòa Tụ đầu vào đầy bận rộn, trên mặt đã khôi phục cái loại vẻ mặt lạnh nhạt, tựa trên khung cửa, Doãn Mặc lẳng lặng nhìn anh, thật lâu sau, anh thở dài một hơi.

“Là bọn họ lại tìm tới sao?” Ngửi khí mặc dù là nghi vấn, nhưng là lời đã mang theo một tia khẳng định.

Nghe được lời của anh, Hòa Tụ không, chính là khẽ gật đầu.

“Vậy anh định làm như thế nào? Lại đi theo đám bọn họ đi sao?” Doãn Mặc thực bình tĩnh hỏi, đều nói xã hội đen chú ý là nghĩa khí, trời biết con chó kia nghĩa khí hoàn toàn là cái rắm, từ đầu, luôn luôn ngay cả đám chia tiền đều không đáng, chỉ có giết chóc cùng máu mới là cực đạo vĩnh viễn cũng sẽ không biến thành quy tắc.

“Tôi không có lựa chọn nào khác” nói xong câu đó, Hòa Tụ thống khổ nhắm hai mắt lại.

“Hoan Hoan biết chuyện này sao? Vừa mới cô đã muốn hoài nghi, anh không có khả năng giấu giếm cô ấy cả đời.”

“Có thể giấu giếm một ngày tính một ngày đi, cô ấy không thích hợp cái thể giới đục ngầu kia, chuyện này đến chết anh đều không được nói ra khỏi miệng, biết không?” Quay đầu nhìn anh một cái, Hòa Tụ nhẹ nói, anh muốn nhìn đến là ánh mặt trời sáng lạn, mà không phải hé ra trầm mồi lo.

“Tôi đã biết, khi nào thì đi?” Nhìn bóng dáng thon gầy, Doãn Mặc gian nan nuốt nước miếng một cái.

“Một tháng sau” thuận thực vo gạo, hét thầy chuẩn bị sắp xếp, Hòa Tụ vừa quay đầu, “Anh đi ra ngoài đi, tôi muốn yên lặng một chút.”

“Ân” khẽ gật đầu, Doãn Mặc xoay người đi ra ngoài, nhưng là sau một lát, anh lại đã trở lại, “Tụ, đừng quên còn có tôi.”

“Tôi biết” trên mặt lộ ra một chút cười thân nhiên, Hòa Tụ hướng anh khoát tay áo.

**

Nửa đêm, thành thị huyền ảo một ngày cũng dần dần chìm vào mộng đẹp, nhưng là ở nơi khác 'phòng cho tổng thống' lúc này lại truyền đến một đạo thanh âm lạnh như băng.

“Hòa Tụ, anh rốt cục vẫn phải đến đây.”

“Tôi sẽ đi theo anh, cho tôi thời gian một tháng.” Đứng ở nơi đó, thanh âm của Hòa Tụ đồng dạng lạnh như băng không có một độ ấm.

“Anh cảm thấy anh có tư cách cò kè mặc cả sao? Ha ha ~~~” đột nhiên, trong phòng to như vậy truyền đến một đạo tiếng cười buồn rười rượi, “Anh bắt quá chính là một con chó của tôi, anh nghe nói qua câu có thể cùng chủ nhân trả giá đấy sao?”

Nghe được lời của anh ta, hít vào một hơi thật sâu, Hòa Tụ chậm rãi nhắm hai mắt lại, hai tay gắt gao nắm thành hình quả đấm, anh phải dùng tới mười hai vạn phần tự chủ mới có thể để cho chính mình không xông đi lên giết anh ta.

“Cảm thấy si nhục sao? Anh quá ngây thơ rồi.” Ghế dựa rộng thùng thình quay tới, ngọn đèn chói lọi chiếu rọi xuống, rõ ràng là hé ra gương mặt tuấn mỹ như vậy, một cây xi gà ở phần môi vẫn như cũ tản ra lượn lờ nhiệt khí.

“Một tháng, đây là yêu cầu duy nhất của tôi.” Hòa Tự về mặt quạt cường nói, đáy mắt có chán ghét rõ ràng.

“ok, không thành vấn đề, nhưng tôi đáp ứng anh, chẳng qua ——” nói tới đây, đàn ông đột nhiên dừng lại, theo sau, gờ tay lên, “Anh có thể đi xuống.”

Nhìn anh ta liếc mắt một cái, Hòa Tự vô thanh vô tức rời đi, trong bóng đêm, chỉ có rèm cửa sổ hơi hơi nhấp nhô.

Ngồi ở ghế trên, đàn ông đem hai chân khoát lên trên bàn trà, thật sâu hít vào một ngụm, sau đó, về mặt thoải mái nhắm hai mắt lại, đột nhiên, như là nhớ ra cái gì đó, anh từ trong túi tiền móc ra hé ra ảnh chụp ——

Trong hình cô gái có vẻ mặt sáng lạn, thật ấm áp, có hương vị ánh mặt trời, một nốt ruồi chu sa giữa lông mày làm cho người ta không khỏi hoảng thần.

Ánh mắt tham luyến nhìn, khóe miệng gọi lên một chút ý cười, giống như lửa khói trên không trung nở rộ, môi mông khêu gọi nhẹ nhàng in lại cánh môi đỏ búng kia, anh nở nụ cười, ngón tay thon dài vuốt ve khuôn mặt tươi cười.

Nhiều năm như vậy, tôi rốt cục vẫn phải tìm được cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: CHƯƠNG 84 Vua vạn quý

Editor: Libra91

Thời gian một tháng giống như chuyện trong nháy mắt, nói trôi qua đã qua rồi, trong một tháng này, Hòa Tự hận không thể mỗi phút mỗi giây đều sống chung một chỗ với cô, một mình lẳng lặng đứng ở cổng trường học chờ cô, ngần ngại một lúc chính là một buổi sáng.

“Ca ca, anh thật sự rất kỳ quái.”

Xe vững vàng chạy trên mặt đường nhựa rộng lớn, nghiêng đầu nhìn về phía anh, về mặt Hòa Hoan hồ nghi nói.

“Kỳ quái? Làm sao có thể kỳ quái? Cũng không phải hai cái mũi bốn con mắt.” Liếc cô một cái, Hòa Tự về mặt sùng nịch nở nụ cười, mắt nhìn phía trước, một tiếng thở dài cứ như vậy bật ra phần môi, “Hoan Hoan, ở cùng một chỗ với ca ca vui vẻ sao?”

“Uh, rất vui vẻ, chúng ta nếu có thể vĩnh viễn như vậy thì tốt rồi.” Đầu tựa vào trên cánh tay của anh, Hòa Hoan ngọt nhon nhót nói.

“Một ngày nào đó có thể như vậy” Hòa Tự nhẹ nói, nhìn mặt trời chiều kia càng lúc càng xa, trong con người thần sắc ảm đạm rồi rất nhiều, “Hoan Hoan, mấy ngày nữa ca ca sẽ đi ra ngoài một thời gian.”

“Cái gì?” Mạnh mẽ ngồi thẳng người, Hòa Hoan lập tức ngăn cả người, “Không phải nói tốt lắm, lần này trở về sẽ không đi nữa?”

“Bởi vì. Còn có một ít chuyện không có xử lý xong, cho nên, phải đi.” Lúc nói lời này, Hòa Tự không có nhìn thẳng ánh mắt của cô, “Em sẽ tha thứ cho ca ca?”

Yên lặng ngồi ở nơi nào, Hòa Hoan không nói gì, chính là miệng cong lên lại rõ ràng nói trong nội tâm của cô không vui.

“Lúc anh không có ở đây, Mặc sẽ hảo hảo chiều cổ em, giống như trước kia, em phải ngoan ngoan nghe lời, xử lý xong chuyện, ca ca lập tức quay lại, anh cam đoan, được không?” Hòa Tự thì thào nói, muốn cầm tay cô, lại bị cô mạnh mẽ tránh né.

Đem ánh mắt dời về phía ngoài cửa sổ, trong con người Hòa Hoan có một chút thần sắc mê ly, một hồi lâu sau, cô mới chậm rãi xoay đầu lại, “Ca ca, cũng là bởi vì phải đi, cho nên mấy ngày nay mới có thể vẫn cùng em như vậy sao? Chính anh cũng không biết lúc nào sẽ trở về, đúng hay không?”

“Hoan Hoan” nghe được lời của cô, Hòa Tự lập tức ngăn cả người.

“Em đã trưởng thành, em biết anh không nói là không muốn cho em phải lo lắng, anh yên tâm đi, em sẽ chiều cổ tốt cho mình.” Tựa đầu vào bờ vai của anh một lần nữa, Hòa Hoan hơi hơi nhắm hai mắt lại.

Nhìn cô, Hòa Tự cái gì cũng không nói, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của cô, đem cô ôm vào trong lòng.

Xe mở rất chậm rất chậm, có gió xuyên thấu qua cửa sổ thổi vào từng chút từng chút, vung lên tóc của cô, nhẹ vỗ về hai má non mịn của cô, nhắm mắt lại, Hòa Hoan làm như ngủ say.

Lúc này, cách ngày anh rời đi, còn có hai ngày.

Ăn một bữa bữa tối đơn giản, bọn họ kiên trì sống vai ngồi ở trong viện nhìn sao, mấy ngày này, lúc Doãn Mặc trở về càng ngày càng trẻ, có chạm mặt chừng vài lần, nhìn qua cũng chỉ là tình trạng anh kiệt sức, về mặt bộ dáng tiêu tụy.

Dựa sát vào nhau, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng tùy ý vây quanh bọn họ, đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại của Hòa Hoan lại một lần vang lên.

Nhìn lên trên không, cô một chút phản ứng đều không có.

“Hoan Hoan, sao không nhận điện thoại a?” Liếc xéo cô một cái, khi thấy trên màn hình điện thoại di động lóe ra ba chữ “Quý chán ghét” thì trên mặt Hòa Tự lộ ra một tia nghi hoặc.

“Có thể không cần nhận” nói xong, Hòa Hoan cầm di động qua đem pin tháo ra, theo sau lại vút xuống một bên.

Di động lập tức an tĩnh, nhưng là không quá 3 phút, chuông cửa lại vang lên.

“Phía sau sẽ có người nào đến?” Hòa Tự mày hơi hơi nhăn, vừa muốn đứng dậy, đã bị Hòa Hoan mạnh mẽ 攔 kéo anh lại, “Anh ngồi đi, em đi nhìn xem” Nói xong, không đợi anh trả lời, cô đã đi ra ngoài rồi.

Kéo cửa ra, Hòa Hoan thở ra một hơi thật dài.

Dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, một bóng dáng thon dài dựa ở trên một chiếc Lamborghini màu vàng, hai tay vòng ngực, khoe miệng cười mê người, nhưng cũng đáng đánh đòn.

“Ha sao, bảo bối, chúng tôi lại gặp mặt.” Dùng sức vẫy tay, Doan Mộc Minh cười giống như là một đóa hoa.

“Anh lại muốn thế nào?” Nhìn anh, Hòa Hoan nghiêng răng nghiêng lợi nói, nếu có thể, cô thật sự rất muốn đưa anh phé đi.

“Không được tốt lắm a, nhớ em, cho nên sang đây nhìn xem.” Hai tay buông xuống, Doan Mộc Minh đứng thẳng người, “Như thế nào? Không mời anh đi vào uống chén trà sao?”

“Bên kia còn có một cái khe nước thối, muốn uống trà đi vào trong đó.” Nói xong, cũng không nhìn anh cái nào, Hòa Hoan xoay người liền muốn đóng cửa, lúc cửa sắp khép lại, một chân tiến vào, “Đang tức giận sao? Hôm nay em không phải trọng điểm, anh tìm Hòa Tự, anh ta có ở đây không?”

“Anh tốt nhất không nên cho tôi cái tâm tư gì không nên động, nếu không, anh nhất định phải chết.” Tránh ra cho anh đi vào, Hòa Hoan vẫn không quên ra tiếng uy hiếp anh.

“Nếu như là chết ở trên người em, chính là chết một trăm lần một nghìn lần tôi đều nguyện ý, em nguyện ý sao?” Ngã ngón khoi mào người của cô, Doan Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, sau đó đi vào trong sân.

Dưới ánh trăng, Hòa Tự lẳng lặng đứng ở nơi đó, ly rượu trong tay lung la lung lay, ánh sáng tràn ngập các loại màu sắc.

“Thật là nhân hạ thoải mái a” đi thẳng tới chỗ ngồi ngồi xuống, Doan Mộc Minh không khách khí cầm ly rót cho mình một ly rượu, “Chuyện cho tới bây giờ, anh vốn không có cái gì nói cho tôi?”

“Anh nghĩ muốn nghe tôi nói cái gì? Nếu anh đến chê cười tôi, thật đáng tiếc, anh khả năng phải thất vọng.” Đem ly rượu trong tay giữa đầu uống hết, khoe miệng Hòa Tự gọi lên một chút ý cười trào phúng.

“Ca ca, làm sao vậy? Nếu Quý chán ghét này tìm anh phiền toái, em sẽ đánh chết anh ta.” Tựa như gà mẹ che con gà con, Hòa Hoan đứng trước mặt Hòa Tự, nhìn chăm chăm Doan Mộc Minh.

“Không có việc gì, ngoan, em trước đi vào trong phòng, anh cùng anh ta có chút việc muốn nói.” Nhẹ vỗ về tóc của cô, về mặt Hòa Tự sùng nịnh nở nụ cười, “Đi đi, Mặc vừa mới gọi điện thoại về, anh ta một hồi về nhà, em đi giúp anh ta chuẩn bị đồ ăn khuya đi.”

“Thật sự không có việc gì?” Nhìn Hòa Tự, lại liếc mắt trừng Doan Mộc Minh, Hòa Hoan nhỏ giọng hỏi.

“Thật sự không có việc gì” Hòa Tự cam đoan dường như dùng sức gật gật đầu.

“Được” nói xong, Hòa Hoan đi vào trong phòng, vừa mới đi chưa được hai bước, cô lại vòng lại đây, “Doan Mộc Minh, tôi cảnh cáo anh, nếu anh lại gà mẹ, tôi nhất định làm thịt anh.”

“Tôi rất sợ đó nha” hướng về phía cô làm cái mặt quỷ, Doan Mộc Minh nở nụ cười xấu xa, biết rõ uy hiếp của mình vô dụng, lại vẫn xuất khẩu cường ngôn (*ăn nói ngông cuồng), bất quá, anh nhưng thật thương thức dũng khí của cô.

Nhìn một màn này, Hòa Tự đột nhiên có một loại ảo giác, anh thế nhưng vừa mới nhận thấy được một tia ấm áp trong con người Doan Mộc Minh, nguyên lai, anh ta cũng có thể cười đến làm cho người ta cảm giác được ấm áp.

Đợi cho bóng dáng Hòa Hoan rốt cục biến mất trong tầm mắt, không khí vừa mới thoải mái nhất thời không còn sót lại chút gì, ném một ngụm rượu nhọt nhạt, Doan Mộc Minh đi đến bên cạnh anh, “Chỉ cần anh mở miệng cầu tôi, lần này tôi sẽ giúp anh.”

“Không cần, nếu anh lần này vì lời nói này mà đến..., mời anh trở về đi.” Hỏa Tự lạnh lùng nói, đi qua, anh khinh thường bốp thỉ cho anh, hiện tại, đồng dạng cũng là khinh thường.

“Nếu hơn nữa còn tiền đồ của Doãn Mặc?” Doan Mộc Minh nói.

“Anh.” Nhìn anh, Hỏa Tự gian nan nuốt nước miếng một cái, “Như vậy rất vui về sao?”

“Không tốt, nhưng là tôi thích thấy bộ dạng các anh giãy dụa.” Nói xong, Doan Mộc Minh lại uống một ngụm rượu, “Nếu không phải sợ cô ấy sẽ thương tâm..., tôi thật sự là lười quan tâm các anh, biết không? Giết chết các anh cùng giết chết một con kiến bản chất không có gì khác nhau.”

“Anh có thể đi rồi” Thanh âm của Hỏa Tự lạnh như băng không có một tia độ ấm, đột nhiên hận chết loại cảm giác này.

“Anh cảm thấy bây giờ là lúc anh cùng tôi giằng tự tôn sao?” Liếc xéo anh một cái, Doan Mộc Minh nở nụ cười trào phúng, “Nếu anh bây giờ cầu tôi..., tôi chẳng những sẽ bảo vệ tiền đồ của Doãn Mặc, nhưng lại có thể đảm bảo anh cùng Hỏa Hoan không xa rời nhau, như vậy là chuyện nhất cử lưỡng tiện, anh còn có cái gì không hài lòng?”

“Vậy điều kiện của anh là cái gì?” Hỏa Tự trầm giọng hỏi, anh cho tới bây giờ cũng không tin chuyện bầu trời sẽ có rớt bánh nhân tình, cho dù có, cũng sẽ không nện vào trên đầu của anh.

“Rất đơn giản, giúp tôi giết một người.” Doan Mộc Minh vẫn đạm khinh phong nói, về mặt lạnh nhạt giống như là đang nói hôm nay thì khí trời tốt lắm.

“Anh đi đi, chuyện như vậy tôi đã không làm.” Nói xong, Hỏa Tự chậm rãi lưng qua.

“Ha ha ~~~~” nhìn bóng lưng của anh, Doan Mộc Minh đột nhiên nở nụ cười, “Hỏa Tự, tôi rõ ràng nói cho anh biết, trừ phi anh trở thành vua vạn quý, nếu không, anh vĩnh viễn đều trốn không thoát số mệnh này, đây là mạng của anh mà, biết không?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: CHƯƠNG 85 Chúng ta lại gặp mặt

Editor: Libra91

Gió, dần dần lớn, đứng ở trong màn đêm, một hình dáng tạo thành một loại tư thế kiên quyết.

**

Hai ngày sau đó, ngày Hỏa Hoan tốt nghiệp, cũng là ngày ước định bắt đầu, ngày lại anh bước về phía không đường về.

Sáng sớm ngày nào đó, ánh mặt trời nắng hơn bình thường, lúc tia sáng đầu tiên chiếu xuống, ánh sáng lờ lờ làm cho người ta không khỏi tưởng chừng bái, ngồi ở mái nhà, khóe miệng Hỏa Tự gợi lên một chút độ cong rất nhẹ rất nhạt.

Vua vạn quý sao?

Được, nếu đây chính là số mệnh của anh, vậy anh luôn luôn sẽ hiện lên trên đỉnh quý mị quý quái.

“Hoan Hoan, hảo hảo chiếu cố chính mình, ca ca nhất định sẽ trở về.” Ôm bóng dáng mảnh khảnh, Hỏa Tự ôn nhu nói, trong nháy mắt nhắm mắt lại, mày hơi hơi nhíu lại.

“Anh cũng vậy” vui đầu thật sâu vào trong ngực của anh, Hỏa Hoan dùng sức hít mũi một cái.

“Đề ca ca nhìn em thật kỹ.” Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lên nhìn, tầm mắt chạm đến đến cặp con ngươi sưng đỏ thì tâm Hỏa Tự bỗng dưng đau như bị búa tạ đập qua, nhẹ lau đi nước mắt ở khóe mắt cô, đem tóc phân tán của cô vén phía sau tai, anh nhẹ nhàng nở nụ cười, “Lại không nghe lời rồi? Đừng khóc.”

Cuống quít đích lưng quá thân, Hỏa Hoan dùng sức dụi dụi mắt” Ai nói em khóc ? Em không khóc.”

“Tự” Vỗ vỗ thật mạnh bờ vai của anh, Doãn Mặc muốn nói lại thôi, cuối cùng cái gì cũng không nói.

“Tôi đi rồi, chiếu cố Hoan Hoan.” Nói xong, Hỏa Tự xoay người rời đi, anh sợ không đi nữa, anh sẽ không có dũng khí rời đi.

“Ca ca”

Ngay khi anh đi đến cửa, một giọng âm rung gọi anh, thân hình chấn động, Hóa Tự bỗng dừng dừng bước, nhưng anh không có quay đầu, tùy ý khoát tay áo, sau đó đi ra ngoài.

Phía sau anh, mặt Hòa Hoan đầy nước mắt, thân mình mềm trơn ở trong lòng Doãn Mặc.

“Anh rõ ràng có thể không cần làm như vậy” ngoài cửa, Doan Mộc Minh lạnh lùng nói, đột nhiên phát hiện, giờ khắc này anh nhìn không hiểu Hóa Tự.

“Tôi sẽ dùng năng lực của chính tôi đến bảo vệ tiểu thuyết phương tây của tôi” quay đầu, ánh mắt Hòa Tự lạnh như băng không có một tia ấm, “Đối tốt với cô ấy, nếu cô ấy chịu một chút ủy khuất..., tôi sẽ không bỏ qua cho anh.”

Nói xong, không đợi anh trả lời, Hóa Tự đã sai bước rồi đi, một khắc chậm rãi khỏi động xe, một cổ chất lỏng không biết tên ở trong hốc mắt nhộn nhạo.

**

Khoảng cách Hóa Tự rời đi đã một tuần rồi, trong thời gian suốt bảy ngày này, Doan Mộc Minh thủy chung đều không có rời đi cô một bước, biến đổi đa dạng lấy lòng cô, nhưng là vẫn là nhìn không có một nụ cười trên mặt cô.

“Bảo bối, tôi muốn là một nữ nhân, không phải một Băng mỹ nhân.” Nằm ở phía sau cô, Doan Mộc Minh lười biếng nói, không ngừng vuốt vuốt tóc của cô, khoi một túm đưa lên mũi dùng sức ngửi hai cái, nhất thời, một cổ mùi hương thanh nhã cứ như vậy truyền tới.

Hai tay vòng đầu gối ngồi ở chỗ kia, Hóa Hoan im lặng dị thường, chính là nhìn về phía ngoài cửa sổ trong con người có một tia ưu thương.

Hóa Tự đi rồi, từ đó về sau liền mất liên lạc, mà Doãn Mặc cũng bởi vì một hành trình đặc biệt bị đưa đến một chỗ khác, một khắc này đột nhiên phát hiện, nguyên lai mấy năm nay chính mình thủy chung đều không có học được kiên cường.

Nhìn bà vai của cô đứng thẳng, Doan Mộc Minh mạnh mẽ ngồi xuống, đối mặt với mặt của cô, khi thấy vết nước mắt ràn rụa thì anh lập tức ngây ngẩn cả người.

“Em Em làm sao vậy?” Anh lắp bắp nói, hai tay ngốc lau chùi nước mắt trên mặt cô, tuy nhiên nước mắt lại càng rơi nhiều hơn.

Nước mắt như mưa tùy ý chảy xuống, cắn chặt đôi môi, Hóa Hoan lại cố chấp không khóc ra tiếng.

“Tôi ghét nhất bị nữ nhân khóc, đủ.”

Đột nhiên, Doan Mộc Minh như là nổi điên từ trên giường nhảy dựng lên, đối với cô rộng to một trận, rộng xong rồi, tựa hồ tất cả tinh lực cũng đều tiêu hao hầu như không còn, mặc vào áo ngủ, anh đứng dậy đi vào phòng tắm.

Nước mắt vẫn đang một giọt một giọt chảy xuống, nhỏ trên cánh tay của cô, cũng thấm vào áo.

Mở cửa phòng tắm ra, nhưng đến một khắc này, Doan Mộc Minh hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi đi tới trước mặt của cô.

“Hóa Hoan, tâm tình của em tốt nhất cho tới hôm nay thôi, đừng quên em tại sao phải sống ở chỗ này.” Nói xong, đầu anh cũng không quay lại mở cửa đi ra ngoài.

Trong nháy mắt cửa phòng khép lại ở sau người, Doan Mộc Minh nhắm hai mắt lại, chết tiệt, gặp nước mắt của cô, thế nhưng sẽ làm tim của anh đau.

Đây là cảm giác trước cho tới bây giờ cũng chưa từng có, không hiểu sao làm cho anh cảm thấy chán ghét.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, vừa cầm lên, sắc mặt của anh càng thêm tái.

“Tôi đã biết, một hồi sẽ trở về.” 攰anh lạnh lùng nói, bấm nút tắt trò chuyện, nhìn ra tất cả trên mặt anh tuần đều là một loại tâm tình phiền chán bất an.

Quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, mày anh lại một lần nhíu lại.

“Mẹ Trương, một hồi làm chút gì cho cô ấy ăn, đêm nay không cần chờ tôi.” Lại liếc nhìn cửa phòng, Doan Mộc Minh sai bước bỏ đi.

Lần đầu tiên, suy nghĩ bị một nữ nhân chiếm, thực chán ghét, làm cho người ta có một loại xúc động phát điên.

Lái xe chạy như bay trên đường, cánh tay khoát lên trên cửa kính xe, nâng cằm lên, mắt nhìn phía trước, mày Doan Mộc Minh vẫn là nhíu lại gắt gao.

Nhớ tới thanh của âm Diệp Toàn vừa mới ở trong điện thoại trêu chọc, anh thật muốn một cái tát đánh chết anh ta, lại là một cái tiểu tân nương sao? Ha ha ~~, xem ra anh là bỏ già giàm cô non.

Đợi cho xe vào cửa lớn khắc hoa thì xanh vàng rực rỡ thì đèn đuốc trong đại sảnh đã sáng trưng, ắn ắn còn có tiếng nhạc thán nhiên truyền nhẹ tới, nhộn nhạo ở góc sân, chậm rãi ở tại trong không khí.

“Nhị thiếu đã trở lại”

Không biết là ai hô một tiếng, trong nháy mắt, âm nhạc trong phòng lập tức ngừng, đám người vốn đang huyền não cũng đột nhiên yên tĩnh trở lại, mấy chục ánh mắt đồng loạt bắn về phía anh.

Khóe miệng gọi lên một chút mỉm cười nhạt nhẽo, Đoàn Mộc Minh thong dong tiêu sái đi lại, quần áo tây trang màu hồng không làm cho người ta không cảm giác sức tưởng tượng, ngược lại nhiều ra một loại khí chất phiêu dật lạnh lùng.

“Mẹ, về muốn làm phô trương lớn như vậy sao?” Cúi người ôm lấy mẹ, dán ở tai của bà, anh thấp giọng nói, nhưng trên mặt vẫn là cười nhạt toan tính.

“Xú tiểu tử, mẹ đây là vì ai a? Đính hôn điển lễ cũng không tham dự, lần này tóm lại muốn biểu hiện ra thành ý của chúng ta đi, mẹ cảnh cáo con a, đừng làm hỏng, nếu không, mẹ với con không đề yên.”

Nhẹ nhàng vuốt bờ vai của anh, mẹ anh ung dung rộng lượng cười, rõ ràng là uy hiếp, có lẽ trong miệng của bà nói ra cũng là vô cùng ôn nhu.

“Không đề yên con cũng là con trai của mẹ, chẳng lẽ mẹ còn có thể đem con nhét quay về trong bụng Trùng sinh một lần nữa.” Ở trên gương mặt của bà ẩn xuống một cái hôn nhợt nhạt, Đoàn Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười.

“Xú tiểu tử, còn dám trêu chọc mẹ.” Hung hăng ôm lấy anh, Phương Mỹ Linh nhẹ nhàng nở nụ cười, “Đi, mẹ dẫn con đi gặp vợ tương lai của con.”

“Xinh đẹp không?” Hướng về bóng đèn điện sáng ra phía bốn phía, độ cong khóe miệng Đoàn Mộc Minh thủy chung cũng không có thay đổi.

“Đó là đương nhiên, con dâu của mẹ không phải vạn dặm mới tìm được một hả?” Phương Mỹ Linh về mặt đắc ý nói, dù sao, cô gái có thể bước vào cửa nhà Đoàn Mộc từ sắc tài tình đó là phải thượng đẳng.

Đúng lúc này, đèn trong đại sảnh đột nhiên chột tắt toàn bộ, theo sát sau, một chùm tia sáng thẳng tắp hướng về phía giữa sân, ở trước dương cầm, một cô gái áo trắng khuôn mặt điềm tĩnh ngồi ngay ngắn tại chỗ đó, ở trong ngọn đèn mỉm cười, nhất thời, mười ngón toát ra, liên tiếp âm phủ cứ như vậy đi ra.

Chỉ là trong nháy mắt, Đoàn Mộc Minh lập tức sững sờ.

“Thế nào? Xinh đẹp đi? Đó là con gái tập đoàn Bình Phục, năm nay vừa mới tốt nghiệp đại học, thiết kế thời trang chuyên nghiệp, về sau đối với sự phát triển của công ty sẽ có trợ giúp rất lớn.” Phương Mỹ Linh hưng trí bùng bùng nói, đây chính là con dâu bà vạn dặm mới tìm được một người.

“Cô ấy tên là gì?” con người Đoàn Mộc Minh vẫn là gắt gao khóa ở trên người của cô, không có khả năng đi, trên đời này không có khả năng có chuyện khéo như vậy.

“Trương Tiểu Ái”

“Mẹ nói cái gì?” Đoàn Mộc Minh trong nháy mắt thay đổi mấy lần, “Vì sao không ai nói cho con biết trước?”

“Mẹ nói với qua với con a, không phải con nói cho mẹ tùy ý đấy sao?” Phương Mỹ Linh về mặt hồ nghi nhìn anh, “Như thế nào? Có vấn đề gì không?”

“Không có” ngu ngơ ngẩn ngui qua đi, trên mặt Đoàn Mộc Minh lại lộ ra nụ cười thần nhiên.

Khúc dương cầm kết thúc, bốn phía vang lên tiếng vỗ tay của Lôi Minh, Trương Tiểu Ái từ từ tiêu sái xuống đài, một thân váy công chúa trông cô thoát nhìn giống như là một cô công chúa chân chính, đi đến trước mặt Phương Mỹ Linh, cô hơi cười cười, lúc ngẩng đầu nhìn về phía Đoàn Mộc Minh, nụ cười trên mặt càng sâu.

“Thầy giáo Đoàn Mộc, chúng ta lại gặp mặt.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hò Đờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Chương 86 Trò chơi kích thích

“Thầy giáo Đoàn Mộc?” Đứng ở một bên, Phương Mỹ Linh thì thào lặp lại một lần, “Hai đứa biết nhau trước rồi sao? Tại sao lại là thầy giáo?”

“Mẹ, chuyện này để sau con sẽ giải thích cho mẹ.” Nói xong, Đoàn Mộc Minh liền cầm tay Trương Tiểu Ái lời đi “Tiểu Ái, cô đi theo tôi.”

Bọn họ đi ra ngoài, đám người tự động rẽ ra nhường đường. Ở phía sau hai người, Phương Mỹ Linh gật đầu tán dương, xem ra nguyện vọng ôm cháu nội năm nay có thể thực hiện được rồi.

Bên ngoài, gió đêm lạnh lùng thổi, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu khắp đất, phản ra từng ánh sáng trắng.

Trên mặt Tiểu Ái biểu hiện bình tĩnh lạ thường, nghiêng ngả lão đảo đi theo phía sau anh, nhiều lần suýt nữa ngã nhào trên mặt đất.

Đi mãi cuối cùng tới dưới gốc cây hoa quế trăm năm, Đoan Mộc Minh ngừng lại.

“Tiểu Ái, đây rốt cuộc là chuyện gì? Cô đã sớm biết chuyện này đúng không?”

Nhìn lên khuôn mặt thanh tú của cô gái này, anh vẫn không thể tin được chính mình đã nhìn qua, tuy vẫn biết rằng trái đất này rất nhỏ, nhưng việc này vẫn nằm ngoài dự liệu của anh.

“Tôi biết, vẫn luôn biết.” Mười ngón tay xoắn cùng một chỗ, cô cúi đầu, nhẹ giọng nói, chỉ vì đối tượng là anh, cho nên cuộc hôn nhân thương mại này cô liền đáp ứng.

“Cô đã sớm biết?” Hai mắt Đoan Mộc Minh hơi híp lại, trong đầu đột nhiên chợt lóe lên ý nghĩ “Hóa Hoan cũng biết chuyện này đúng không?”

“Đúng, là tôi nói cho cô ấy biết.” Ngẩng đầu nhìn về phía anh, Tiểu Ái thần nhiên nở nụ cười, “Anh thích Hoan Hoan, đúng không?”

“Không.” Đoan Mộc Minh khẳng khái phủ nhận. Có lẽ cảm giác mình trả lời quá nhanh, anh quay đầu, ho nhẹ hai tiếng, “Chuyện này tại sao cô lại nói cho cô ấy biết?”

“Bởi vì cô ấy là bạn thân duy nhất của tôi.” Nói xong, Tiểu Ái thờ dãi một hơi, nhìn sắc mặt lạnh lùng của anh trong nháy mắt tối xuống, “Anh tức giận sao?”

“Không có”, hít vào một hơi thật sâu, Đoan Mộc Minh chậm rãi xoay người lại, “Việc này. . . . Tôi còn có việc đi trước, chuyện này chúng ta nói sau nhé.”

Nói xong, anh quay người đi thẳng, thần sắc không có chút lưu luyến.

Nhìn bóng lưng anh rời đi, trên mặt Tiểu Ái lộ ra một chút cười tự giễu, một giọt nước mắt theo gương mặt lạnh yên chảy xuống.

Yêu một người nhưng người đó ngay cả một cái nhìn thẳng vào mình cũng không nhìn, có phải cô đã sai lầm rồi không?

Trong bóng đêm xe lao rất nhanh, lúc tới biệt thự, vừa mới mở cửa xe, Đoan Mộc Minh nhất thời đứng sững lại.

Hóa Hoan đang lẳng lặng ngồi trên nóc nhà, hai cái đùi còn không ngừng đưa trong không trung, đầu ngửa ra sau nhìn về phía bầu trời đêm, tóc bay nhẹ ở trong gió đêm.

“Hóa Hoan, em đang làm gì vậy?” Đoan Mộc Minh lớn tiếng quát, từ khi gặp gỡ cô anh không có quá một ngày yên ổn.

“Đoan Mộc Minh, không khí trên cao thật trong lành mát mẻ, anh có muốn lên đây không?” Hóa Hoan hướng phía anh vẫy vẫy tay, giọng điệu nghe qua thực sung sướng, nhưng là tầm mắt lại không dừng trên người anh.

“Em nhanh xuống dưới cho anh, đừng để anh tức giận.” Di chuyển từng bước cẩn thận, Đoan Mộc Minh chỉ cảm thấy lòng dạ đều thót lên tới cổ họng, một màn kia cứ như vậy hiện rõ lên trong đầu anh.

“Không xuống, tôi thích ngồi như này, có bản lĩnh thì anh lên đây mà bắt tôi.” Giọng điệu của Hóa Hoan mang theo một chút trêu tức, giống như lúc đầu bọn họ mới quen biết nhau vậy. Dưới ánh trăng, trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên hai dòng suối nhỏ uốn lượn.

“Hóa Hoan, nếu để anh bắt được em thì nhất định em sẽ chết đấy.” Tay cởi áo khoác vứt qua một bên, Đoan Mộc Minh rất nhanh xông ào vào trong phòng, lúc anh leo được lên nóc nhà thì thân hình Hóa Hoan đang lung lay sắp đổ rồi.

“Hóa Hoan”

Không biết tại sao, thời khắc này, đột nhiên anh cảm thấy hô hấp đều ngừng lại, chân cũng không nhấc lên nổi.

“Đoan Mộc Minh, anh cảm thấy vui sao?” Vừa lúc anh định cất bước, giọng nói của Hóa Hoan theo gió nhẹ nhàng cất lên.

“Em nói cái gì?” Đoan Mộc Minh lập tức ngăn cản cả người.

“Tôi cảm thấy hiện tại một chút cũng không vui vẻ gì, ca ca đi rồi, Doãn ca ca cũng đi rồi, mọi việc lại giống như trước đây, bọn họ lại bỏ quên tôi rồi.”

Hóa Hoan thì thào nói, ngửa đầu cố gắng mở to hai mắt nhìn bầu trời đêm. Có người nói, cứ làm như vậy nước mắt sẽ không chảy xuống.

“Đưa ngực này, em không phải còn có anh sao?” Lời này vừa nói ra, Đoan Mộc Minh nhất thời đứng sững.

“Anh là giống ngựa đực. Người xưa nói quả không sai: tin lời đàn ông nói khác gì tin rằng lợn mẹ có thể trèo cây.” Khi nói chuyện, Hóa Hoan đứng lên, quay đầu nhìn anh, khóe miệng lộ ra khe cười, “Đêm nay tôi chưa muốn ngủ, chúng ta đi chơi đi.”

“Em muốn làm gì?” Đoàn Mộc Minh nhẹ giọng nói, tầm mắt đi theo sát mỗi một bước chân cô di chuyển.

“Anh lại đây tôi sẽ nói cho anh biết.” Cô hướng về phía anh vẫy vẫy tay, trong bóng đêm, Hòa Hoan cười trông có chút diêm dúa lẳng lơ.

“Trước tiên em nên xuống đây đã, đũa ngốc này, có biết nơi đó rất nguy hiểm hay không?” Đoàn Mộc Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói, anh thề, ngày mai, không, ngay lập tức anh sẽ tìm người phá hỏng cầu thang lên gác thượng, xem lần sau cô bò lên trên này như thế nào.

“Anh lại đây, chúng ta thử một trò chơi cực kỳ kích thích.” Khi nói chuyện, Hòa Hoan còn dùng lực lắc lư thân thể của mình, làm cho tư thế thoát nhìn càng thêm khoa trương, nhưng cũng không khỏi làm cho ai đó vì cô mà thêm run lẩy bẩy.

“Ấy ấy, em đứng yên ở nơi đó đừng nhúc nhích, anh qua ngay đây.” Chỉ về phía cô, Đoàn Mộc Minh chậm rãi đi tới, tầm mắt thủy chung chưa từng rời đi.

Gần

Lại gần

.....

Ngay tại lúc bọn họ chỉ còn cách nhau trong gang tấc thì Đoàn Mộc Minh dừng lại, đưa tay đưa về phía cô, “Nắm lấy tay anh, ánh trăng đẹp như vậy, có lẽ chúng ta nên khiêu vũ một điệu Waltz.” Anh thử dùng nụ cười mê hoặc của mình để dụ cô.

Như anh mong muốn, Hòa Hoan cũng đưa tay đưa về phía anh, nhưng lúc đầu ngón tay của cô chạm được vào lòng bàn tay của anh thì cô nở nụ cười, tiếp theo đó, toàn bộ thân mình cô ngửa ra sau, như một con bướm thăng tấp ngã về phía sau.

“Hòa Hoan”, hô to một tiếng, không chút suy nghĩ, Đoàn Mộc Minh cũng nhảy xuống theo.

“A ~~~~”

“Ai hét ~~~~”

Chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết bốn phía truyền đến, một lát sau, xung quanh là một mảnh tĩnh lặng.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng xuyên thấu qua cành lá thưa thớt chiếu xuống dưới, trên mặt đất là từng mảnh sáng tối chiếu lên hai người.

Nằm giữa trời đất mà thấy như trên giường êm, nhìn thấy một góc trắng, Hòa Hoan cười khanh khách. “Đoàn Mộc Minh, anh không sao chứ?” Cô lo lắng hỏi, không chảy máu bên trong mới tốt.

“Người phụ nữ xấu xa, em nên giảm béo đi.” Đoàn Mộc Minh ồm ồm nói, có trời mới biết, mỗi lần nhìn thấy cô là không có chuyện gì tốt cả. Vậy mà chính mình còn cố tình ngây ngốc mắc mưu.

“Thật kích thích, thật vui vẻ.” Khi anh không ngừng loạng choạng, thì tiếng cười của Hòa Hoan càng thêm thanh thúy dễ nghe.

Lục phủ ngũ tạng giống như bị xe lăn qua, Đoàn Mộc Minh hít một hơi khí lạnh, rồi lại quay sang trêu ghẹo cô, “Chết tiệt, không được phép lộn xộn, có phải em muốn để anh bị nội thương mà chết hay không hả?”

Sợi tóc bị gió thổi tung, từng đợt từng đợt bay chạm vào mặt anh, mang đến một cảm giác tê tê đại đại, đẩy cô sang một bên, ôm eo cô từ phía sau, mặt anh úp lên phía sau lưng cô, Đoàn Mộc Minh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Giờ khắc này, đột nhiên anh có một loại ảo giác, cô chính là một ác ma mà ông trời phái xuống dưới trần để trừng phạt anh.

“Đoàn Mộc Minh, sao anh còn chưa chết chứ.” Nghe thấy phía sau hoàn toàn không có động tĩnh gì, Hòa Hoan nhất thời hoảng, chẳng lẽ cô vừa mới đè anh có chút mà anh đã chết sao.

“Vẫn còn dư ít sức lực đây.” Đoàn Mộc Minh vô lực nói. Anh luôn luôn cảm thấy có nhu cầu khi gặp phụ nữ thế nhưng lần đầu tiên anh có thể không mang theo dục - vọng mà ôm một người phụ nữ như vậy.

“Ồ, không chết là tốt rồi.” Khẽ gật đầu, Hòa Hoan thở ra một hơi thật dài.

Một lúc lâu sau, bọn họ cứ lẳng lẳng nằm ở đó như vậy, ai cũng không nói gì thêm, chỉ có ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu vào trên người bọn họ, đám cỏ thơm dưới thân um tùm, trời là chăn, đất là giường, thật thú vị.

Mùi hương trên người cô cứ lẳng lẳng bay vào khoang mũi của anh, tóc thổi bay qua mặt anh, khi xác định hô hấp đã vững vàng, anh mạnh mẽ lật người, nằm lên trên người cô, cứ chằm chằm nhìn ngũ quan xinh đẹp của cô.

“Anh muốn làm gì?” Hòa Hoan tròn to hai con mắt nhìn anh, nhẹ giọng hỏi, đôi tròng mắt kia sáng người long lanh giống như hàng ngàn ánh sao đêm trên trời kia.

“Không làm gì” ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua môi của cô, cúi người, Đoan Mộc Minh nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hờ Đờ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Chương 87 Cuối cùng cao nhất

Editor: Libra91

Lúc ban đầu, nụ hôn kia lướt nhanh như lông vũ mềm nhẹ, mang theo mùi vị của một loại thuốc lá, như gần như xa, giống như cô là một món điểm tâm ngọt, đôi con ngươi trong cặp mắt của cô ngơ ngác khiến người ta không thể nhận ra thần sắc.

“Ngủ ngốc, nhắm mắt lại.” Hai mắt Đoan Mộc Minh trừng lớn, hờn hển nói, một chút ôn nhu cuối cùng còn sót lại giờ khắc này cũng biến mất hầu như không còn.

“Anh lại tức giận?” Hòa Hoan thần nhiên vạch trần sự thật, người cường hiếp cô là anh, có phải cô mới nên là người tức giận hay không?

“Đúng là phụ nữ không hiểu tình trường”. Bàn tay to mạnh mẽ nhanh che đi hai tròng mắt của cô, Đoan Mộc Minh hôn không hề ôn nhu, mà như cuồng phong như mưa lớn trút xuống, một tay còn lại mạnh mẽ xé rách quần áo của cô, một lát sau, chiếc áo ngủ tơ lụa tốt nhất cũng bị xé vụn rơi lả tả trên mặt đất.

Hôn càng thêm cuồng dã, từ trên môi đến toàn thân thể cô. Ngay tại lúc lửa cháy thành đoàn lan ra cả đồng cỏ thì Hòa Hoan lại mạnh bạo đánh vào lồng ngực anh, gió bên ngoài từ từ thổi vào, làm giảm một chút nhiệt độ.

“Em muốn làm gì? Đừng quên thân phận hiện tại của em là gì nhé.” Miễn cưỡng khởi động thân mình nhìn cô, đôi mắt Đoan Mộc Minh nhìn không thấy đáy, giọng nói khàn khàn, đã là buổi đêm, không biết người kia còn muốn trêu chọc gì.

“Không làm gì, chẳng qua là cảm thấy cần tắm rửa một chút mà thôi.” Ôm lấy cổ của anh, Hòa Hoan chậm rãi ngồi dậy, Đoan Mộc Minh lại chỉ biết cúi đầu hít chút không khí.

“Không cần, dù sao sau một hồi sẽ lại phải tắm rửa lại mà.” Khi nói chuyện, Đoan Mộc Minh lại cúi xuống, vừa định hôn môi cô lại bị cô quay đầu né tránh.

“Chờ tôi 10 phút, 10 phút là xong rồi.” Một tay đẩy anh ra, Hòa Hoan theo trên bãi cỏ bò dậy, thân thể người phụ nữ dưới ánh trăng lúc tỏ lúc mờ, cùng với mùi thơm của cô làm cho Đoan Mộc Minh không khỏi nuốt nước miếng.

Quay đầu nhìn về phía anh, Hòa Hoan liền nở một nụ cười, nhặt quần áo đang tán loạn trên mặt đất mặc vào.

Làm ra vẻ thần nhiên, mùi thuốc lá đem cô bao quanh làm tim anh bỗng dưng đập chậm nửa nhịp, trong ánh mắt đầy dục vọng đang phát điên của Đoan Mộc Minh, cô chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Ở sau lưng, Đoan Mộc Minh đột nhiên nằm chết dí tại chỗ, đem mặt vùi vào thật sâu trên mặt cỏ, tùy ý để xúc cảm lạnh lẽo vuốt ve anh, nhưng là, lửa cháy trong cơ thể không có xu thế được dập tắt, ngược lại càng thêm điên cuồng dữ dội.

Hít vào một hơi thật sâu, anh bò dậy, lấy tốc độ nhanh nhất xông vào trong phòng tắm, bật nước lạnh tắm, sau đó nằm ở trên giường, thở hắt hển, ngực không ngừng kịch liệt đập phồng.

Giờ khắc này, đột nhiên anh thấy mình giống như một đứa trẻ, trong lòng như nổi trống thành thịch, lẳng lặng đợi cánh cửa kia mở ra.

Đó là một loại cảm giác chưa bao giờ xuất hiện, có một chút chờ mong, một chút hưng phấn, một chút không biết diễn tả làm sao.

Thời gian cứ từng giây từng phút như vậy trôi qua, ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ sát đất chiếu nghiêng vào phòng, từ trong phòng tắm khóa chặt cửa truyền đến âm thanh nước chảy âm âm.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, một luồng ánh sáng từ bên trong bắn ra, bao phủ lên bóng dáng mảnh khảnh kia.

Chiếc váy ngủ màu đỏ bao lấy thân thể lung linh, mỗi bước chân của cô di động là váy ngủ theo gió tung bay.

Cổ họng khô khốc, Đoan Mộc Minh gian nan nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy máu trong người đều xông về đỉnh đầu.

“Tôi có đẹp không?” Hòa Hoan nở nụ cười diêm dúa lẳng lơ, khuôn mặt trang điểm kỹ càng kia rõ ràng càng thêm kiều mỵ, động lòng người.

Che mũi lại, Đoan Mộc Minh gật đầu thật mạnh, dưới ánh đèn mờ mờ, cô đứng lên giống như yêu tinh, câu Hồn Nhiếp Phách.

“Hắc hắc ~~~” che miệng, Hòa Hoan cúi đầu nở nụ cười, răng tuyết trắng - cơ thể như ẩn như hiện, thoát nhìn hết sức liêu nhân, khi người nằm xuống bên cạnh anh, một mùi thơm nhẹ nhàng lan tỏa ra xung quanh.

Cổ họng căng thẳng, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ ôm cô, khí huyết tuôn trào, dụ - mê hoặc như vậy là một nam nhân bình thường đều không chịu nổi, nhưng là, không đợi anh hoàn quá thần lai, Hòa Hoan đã đem anh đẩy ra, lúc cảm thấy trong ngực trống rỗng, một khối cơ thể phụ nữ ấm áp cứ như vậy nhào vào trong ngực của anh.

Nữ thượng nam, tư thế rất không tệ.

“Thích không?” Nhẹ nhàng cắn xuống trên ngực của anh, Hòa Hoan “Khanh khách~~~~” cười.

Anh không phải thích chơi sao? Được, cô sẽ theo anh chơi.

“Nga ~~~” lại hít một hơi khí lạnh, hầu kết Đoàn Mộc Minh cao thấp lật qua lại, trong cơ thể dấy lên đại hỏa hừng hực như muốn đưa anh nuốt hết, bất quá, anh thích loại cảm giác này, đó là một loại cảm giác cho tới bây giờ đều không có phụ nữ nào có thể cho anh.

Ngon đèn lúc sáng lúc tối, chiếu rọi lên phần môi sáng bóng, nhẹ nhàng lóe sáng, hé ra môi cong lên, Hòa Hoan hướng về phía môi của anh, đầu lưỡi quét nhẹ qua môi mỏng khâu gợi của anh, khi anh vừa muốn bắt lấy cô, cô lại mạnh mẽ phát ra.

“Yêu tình, em là ý định đến tra tấn anh.” Đoàn Mộc Minh thở hổn hển nói, lửa từ đáy lòng hoàn toàn là vì cô quyến rũ ra.

“Anh không thích yêu tình sao? Chẳng lẽ anh thích phụ nữ đang hoang?” đầu ngón tay thon dài của cô vẽ nhiều điểm trên cổ và lồng ngực màu đồng của anh, vẽ mặt Hòa Hoan trên tức nói, mặt nhăn như tơ, mặt phấn hằm xuân, thoát nhìn phá lệ kiều mỹ.

“Bảo bối, anh đều thích, đều thích được không? Em nhanh một chút, anh sắp nổ tung.”

Đề lại thân mình bị cô gây sóng gió, Đoàn Mộc Minh gian nan nói, nếu cô lại tiếp tục tiếp tục như vậy, anh sợ sẽ trở thành nam nhân đáng thương nhất trên thế giới vì chưa thỏa mãn dục vọng mà chết đi.

“Nổ tung sao? Cho em nhìn xem.” Hòa Hoan tựa hồ đùa không biết mệt, một đầu tiến vào trong chăn mỏng, thân mình không ngừng dao động đến sáng ngời, chỉ dẫn tới tiếng Đoàn Mộc Minh buồn bã liên tục, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi dày đặc.

Có lẽ là đùa có chút ngán, Hòa Hoan mạnh mẽ thò đầu ra, một lần nữa như lông vũ lại hôn trên môi của anh, hai tay vẫn không quên di chuyển trên toàn thân của anh, khi thấy cái vẽ mặt mục say thần mê thì cô thân nhiên nở nụ cười, dùng sức làm sâu sắc nụ hôn này, chính là nếu nhìn kỹ trong lời nói sẽ phát hiện, đôi mắt kia vẫn là một mảnh trong suốt, không mang một chút tình dục.

Một bên khẽ liếm lấy môi của anh, đôi mắt cười giống như cũng đưa anh bao phủ, hai tay định trụ đầu của anh, ở trong lòng lặng yên đếm lấy: “Một, hai, ba, bốn.”

Lúc đếm tới mười, cô dùng sức vỗ tay vang lên một cái, đem Đoàn Mộc Minh toan tính loạn thần mê nhẹ nhàng đổ một bên trong chăn, mà chính mình đứng lên đi tới phía trước cửa sổ, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng ý đem cô một vòng một vòng bao vây lại.

Trên giường, chỉ nhìn thấy trên mặt Đoàn Mộc Minh lộ ra một loại thần sắc rất kỳ quái, như si như mê, giống như đặt chính mình trong tiên cảnh nhân gian, căn cứ trèo lên dục - vọng cao nhất kia.

Đêm, dần dần tới lại rồi, tiếng vang này cũng dần dần nhỏ lại.

Hai tay vòng trước ngực, xoay người nhìn người đàn ông trên giường đầu đầy mồ hôi lúc này đang lẳng lẳng nằm ở nơi đó, mỉm cười, Hòa Hoan chậm rãi đi tới.

“Thân ái, mộng đẹp nha.” Cô lẩm bẩm nói, ngón tay khẽ chạm vào môi của mình, cuối cùng nhẹ nhàng khấc ở trên môi của anh.

Cả người phảng phất là tan cái khó chịu giống nhau, đem quần áo trên người cởi, cô chui vào trong chăn, đưa một cánh tay anh dòi về phía hông của mình, phía sau lưng dán tại trong ngực của anh, cũng một môi, khi hơi thở ấm áp của anh bao vây cô, Hòa Hoan rốt cục cũng đi ngủ.

Đêm, càng thêm khuya, ánh trăng nhu hòa xuyên thấu qua khe hở rèm cửa sổ chiếu vào trên người một đôi nam nữ trên giường, như là mặt đỏ bưng, lại lặng yên núp ở sau một mảnh mây bay, bốn phía, mọi âm thanh đều yên lặng.

Ngày hôm sau, lúc ánh sáng đầu tiên chiếu xuống, Đoàn Mộc Minh sâu kín tỉnh lại, mở con ngươi, nhìn đến người con gái trong tiểu thuyết phương tây của anh đang trong lòng thì anh không khỏi nở nụ cười.

Vẫn còn nhớ rõ, lúc ở một khắc cuối cùng, anh hô lên tên của cô, nhưng vì cái cảm giác gì, cảm thấy thiếu một chút gì?

Lẳng lẳng dừng ở mặt của cô, sau một lúc lâu, anh vận động thân thể hôn lên trên gương mặt của cô một cái hôn nhọt nhọt, theo bản năng, đem cô ôm càng chặt hơn.

Khi trong lòng anh, Hòa Hoan cười gọi lên một chút âm mưu thực hiện được, co cổ lại, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại. _____

Chương 89: Chương 88. Thoạt nhìn giống con gà tây

Editor: Libra91

Buổi sáng, lúc cô còn đang ngủ, cảm thấy người đặc biệt đặc biệt khó chịu, rõ ràng đầu óc là thanh tỉnh, chính là không nghĩ đang mở mắt.

“Bảo bối, bảo bối.”

Bên tai, vẫn có người thấp giọng gọi, bên tai ngứa, vừa định đi cong, tay lại bị người nắm mạnh lấy, theo sát sau liền có một loại cảm giác ướt sũng truyền khắp mỗi một ngón tay của cô.

Bỗng dưng mở to mắt, trước mắt liền xuất hiện khuôn mặt cười tà, nắm lấy ngón tay của cô, Đao Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười.

“Rốt cục bỏ được mở to mắt rồi?” Ngón tay thon dài mềm nhẹ đảo qua môi cánh hoa của cô, đối với cổ của cô, anh nhẹ nhàng thổi ra một hơi, “Đang nhớ lại sao?”

“Anh không đi làm?” Đầu lông mày chau lên, vẻ mặt Hòa Hoan trêu tức nói, trong trí nhớ, từ lúc cô bước vào nhà này thì anh vẫn đứng ở cạnh cô, trừ bỏ ngày hôm qua rồi đi mấy giờ kia.

“Hiện tại cùng em tương đối quan trọng” ánh mắt tham lam đảo qua toàn thân của cô, hai mắt Đao Mộc Minh nguy hiểm híp mắt lên.

“Xem ra sức quyến rũ của tôi không nhỏ a” khi nói chuyện, Hòa Hoan đánh một cái ngáp thật to, cả người thoạt nhìn lười biếng, vai lộ ra thoạt nhìn phá lệ hương diễm.

Gian nan nuốt nước miếng một cái, Đao Mộc Minh mạnh mẽ đi qua một bên mặc quần áo chỉnh tề sau đó hướng trên người của cô, ngón tay chạm được da thịt nhẵn mịn thì lại giống như giạt điện.

“Anh muốn làm gì? Tôi còn chưa tắm rửa đâu.” Hòa Hoan thấp giọng quát, cau mày nhìn anh.

“Trở về lại tắm, hiện tại so với chuyện tắm rửa quan trọng hơn.” Đem khóa kéo lên, nhìn bộ dáng cô xinh đẹp bĩu môi, Đao Mộc Minh lại nuốt nước miếng một cái, đơn giản đem cả người cô bế lên, “Dẫn em đi xem phương tiểu thuyết tây.”

“Cái gì a? Không phải là chút mèo mèo chó chó ỉ?” Tựa vào trong ngực của anh, Hòa Hoan vẻ mặt dày nói, nhưng thật ra đột nhiên đã phát hiện anh một cái công dụng rất tốt, có thể làm đệm miễn phí, ấm áp, tuy rằng cảm giác có một chút cứng rắn.

“Tại sao này là phương tiểu thuyết tây?” Sải bước tiêu sái ra khỏi cửa phòng, Đao Mộc Minh vẻ mặt ghét nói, chẳng lẽ sách nói của anh thoạt nhìn liền kém như thế sao?

“Tôi hiện tại giống như là chim vàng nhốt ở trong lồng, dựa theo nội dung vở kịch máu chó, anh đương nhiên muốn mua một ít mèo mèo chó chó đến cho tôi giết thời gian.” Hòa Hoan ném cho anh một cái biểu tình anh là ngu ngốc, lại chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Nuôi một mình em đã đủ để cho anh đau đầu rồi, hơn nữa mèo mèo chó chó này, đầu anh chẳng phải là sẽ nổ tung.” Đao Mộc Minh tức giận nói, nhìn cô như vậy, thật không biết anh rốt cuộc là tìm phụ nữ về, hay tìm cái tổ tông trở về.

“Anh nuôi phụ nữ còn thiếu sao? Có cần tôi trên đầu ngón tay tính tính cho anh hay không?” Mắt liếc xéo anh liếc một cái, vẻ mặt Hòa Hoan trơ trẽn nói, thật đúng là xem cô là đứa nhỏ ba tuổi a.

“Câm miệng, phụ nữ bước vào trong phòng tôi chỉ có một mình em.”

Nếu không phải tay ôm cô không rảnh, Đao Mộc Minh thật muốn một phen bóp chết cô đi, tiếng huyền não đáng ghét.

“A” nghe được lời của anh, Hòa Hoan nhất thời lộ ra một bộ mặt đại tính ngộ, “Đúng rồi, tôi thiếu chút nữa đã quên, đại thiếu gia anh luôn luôn hứng thú đặc biệt, nói vậy ở trên giường rất không thoải mái ỉ?”

“Hòa Hoan” ném cho cô một cái ánh mắt sắc bén, Đao Mộc Minh lớn tiếng rống lên một câu, sáng tinh mơ, anh là thật sự không nghĩ rằng cô, nhưng chính là nhìn không được, không biết tại sao, hình tượng tốt luôn ở trước mặt cô hoàn toàn hồng mất.

“Đã biết đã biết, tôi không nói còn không được sao?” Nói xong, che miệng ách xì 1 cái, Hòa Hoan lại một lần khép lại hai mắt.

Hung hăng trợn mắt liếc mắt nhìn cô một cái, Đoàn Mộc Minh sai bước đi ra ngoài cửa, lúc đi đến trong viện, anh bình tĩnh đứng ở nơi đó, khoe miệng không tự chủ gọi lên một chút mỉm cười.

“Mở mắt nhìn xem” anh nhỏ giọng nói, sau một đêm, anh đột nhiên rất muốn lấy lòng cô.

“Nhìn cái gì? Xem vẻ mặt bài tú-lo-khơ của anh sao?” Hòa Hoan thấp giọng nói, lời này vừa nói ra, Đoàn Mộc Minh thiếu chút nữa tức chết.

“Em theo anh nói chuyện sẽ chết sao?” Đem cô mạnh mẽ đặt ở trên, Đoàn Mộc Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Sẽ không chết, chính là sẽ cảm thấy tâm tình khó chịu thôi.” Bọc khóa quần áo trên người, Hòa Hoan chậm rãi mở mắt.

Ở trước mặt cô, một chiếc xe thể thao Lamborghini màu hồng số lượng có hạn.

“Thế nào? Thích không?” Đem khó chịu áp chế dưới đáy lòng, Đoàn Mộc Minh cười hỏi, cánh tay vòng ở vai của cô, trong con người có một đạo tình tố không hiểu.

“Bình thường”

Không có kinh hỉ, thậm chí trên mặt một chút bộ dáng cười đều không có, Hòa Hoan quay lưng đi.

“Em nói cái gì?” Đoàn Mộc Minh lập tức ngăn ngắt cả người, hai tay ý thức liền nhéo ở dưới cổ cô, “Em, phản ứng của em cũng chỉ có thể là thế này phải không?”

“Bằng không thì sao?” Ngẩng đầu nhìn anh liếc mắt một cái, Hòa Hoan hứng thú hỏi, “Để cho tôi đối với anh mang ơn sao?”

“Em” Chính mình không khỏi lại một lần nữa bị tức ra trọng thương, lúc này Đoàn Mộc Minh thực thông minh lựa chọn câm miệng, “Đưa cho em, thích không?”

“Nói tất cả bình thường.” Nghiêng đầu sang chỗ khác lại nhìn thoáng qua, Hòa Hoan tấp hai ba cái miệng, “Uh, màu sắc không sai, thoát nhìn giống con gà tây.”

“Hóa. . . .” Lửa giận cố nén đi xuống lại một lần phún dũng mà ra, trong nháy mắt cũng đang sắp bùng nổ, lại bị anh đè đi, đem một cái chìa khóa chói lợi đưa cho cô, Đoàn Mộc Minh miễn cưỡng cố ra một tia cười, “Muốn mở thử xem hay không?”

“Hiện tại?” Mây nhú chặt, Hóa Hoan thở dài một hơi thật dài.

“Làm sao vậy? Liền như vậy chán ghét sao?” về mặt Đoàn Mộc Minh hồ nghi hỏi, thật sự là càng ngày càng nhìn không thấu cô.

Nếu như là phụ nữ khác, hiện tại chỉ sợ đều cao hứng kêu lên rồi, chỉ có cô, ý định phải không tức chết anh không cam lòng.

“Anh xác định muốn cho tôi mở sao?” Ung dung nhìn của anh, Hòa Hoan lộ ra một loại vẻ mặt thực đau đầu.

“Không nghĩ thử xem sao?” Không khỏi phá hư không khí, Đoàn Mộc Minh vẫn là ôn tồn nói.

“Không nghĩ, hơn nữa tôi cũng không biết lái xe.” Bỏ lại những lời này, Hóa Hoan xoay người hướng trong phòng đi đến, miệng thì nhỏ giọng than thở, “Đàn ông, quả nhiên không có một người nào, không có một cái nào là tiểu thuyết phương tây tốt, hiện tại hay dùng viên đạn bọc đường đến dẫn - dụ tôi, hừ.”

Lỗ mũi hướng lên trời, cô lạnh lùng hừ một tiếng, hồn nhiên không biết về mặt sắp học máu của người đàn ông kia.

Đứng ở nơi đó, Đoàn Mộc Minh cảm giác mình đều sắp muốn hóa đá rồi, anh rút cuộc gặp phải là một cái dạng phụ nữ gì a? Quay đầu nhìn lại chiếc xe Lamborghini, cả người đột nhiên giống như không thể kiềm nén thống giận đứng ở nơi này.

“Hóa Hoan”

Ngay sau đó, một giọng thét làm chấn động núi truyền tới.

Cả người khẽ run rẩy, Hóa Hoan co cổ lại theo bản năng, đem âm lượng của TV phóng tới lớn nhất, đồ ăn vặt chất đầy cái bàn trước người, nhìn một bên mùi vị ngon, miệng cũng không còn nhàn rồi.

Thấy một màn như vậy, Đoàn Mộc Minh đột nhiên có một loại xúc động muốn phát điên.

“Ăn sao? Tinh nhân Mai, ăn thật ngon.” Nhìn mặt băng sơn vạn năm, Hòa Hoan nói, trong lòng âm thầm đoán rằng, rốt cuộc anh có thể nhẫn nại đến khi nào.

Nhìn cô không nháy mắt, sau một lúc lâu, Đoàn Mộc Minh thở ra một hơi thật dài, “Anh đăng ký cho em, hai ngày nữa em đi làm hộ chiếu đi.”

“Không đi” Hòa Hoan cự tuyệt.

“Vi sao?” Hai tay gút gao nắm thành hình quả đấm, Đoan Mộc Minh hạ thấp giọng hỏi.

“Không thích lái xe” trở mình, cô trực tiếp ghé vào trên sô pha, hai cái đùi còn không ngừng lúc ẩn lúc hiện, xem hình ảnh khôi hài trong ti vi thì hai con mắt hình bán nguyệt.

Nhìn cô xem, lại nhìn hài kịch nhằm chán kia, Đoan Mộc Minh không tiếng động thờ dài một hơi, “Cười đã chưa?”

“Đúng vậy a, ha ha ha ~~~” như là vì hưởng ứng lời của anh, Hòa Hoan cười lên ha hả, đồ ăn vặt văng lên trên đất, ngay tiếp theo cũng văng đến trên quần của anh, “Anh xem anh một chút, đại răng hô, ha ha ~~~”

Lại là một trận tiếng cười to, lần này ngay cả trên mặt của anh đều bắn lên tung tóe chấm nhỏ nước miếng, nhưng người khôi xướng lại hồn nhiên không có một chút ý thức tự giác, còn đang nơi đó cười không ngừng.

Trong lúc nhất thời, Đoan Mộc Minh mặt đều tái, mạnh mẽ đứng dậy, hướng phòng đi đến.

“Di, làm sao anh đi rồi? Không xem TV sao? Thật sự cười đã.” Vừa nói, Hòa Hoan vừa cười.

Nghe tiếng cười kia, Đoan Mộc Minh nghiêng đầu sang chỗ khác hung hăng trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái, sau cũng không bỏ đi.

Khi anh phía sau, Hòa Hoan nghịch ngợm le lưỡi, còn hướng về phía anh so đo ngón tay út.

“Tiểu dạng, muốn cùng tôi đấu, anh còn kém xa lắm, không phải một năm sao? Thế này mới vừa mới bắt đầu, anh liền chịu không được?”

Mở cửa phòng, đột nhiên một trận gió lạnh thổi qua, cả người Đoan Mộc Minh đánh một cái giật mình, theo bản năng quay đầu lại, cười một chút giống như ác ma cứ như vậy rơi vào trong ánh mắt của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Chương 89. Phụ nữ như quần áo

Editor: Libra91

Thời gian là phương thuốc tốt nhất, ít nhất theo thời gian mỗi ngày trôi qua, Hòa Hoan lại nhớ tới bộ dáng không tìm không phổi ngày xưa, mỗi một ngày, tra tấn Đoan Mộc Minh sống không bằng chết, nhưng là mỗi khi đã gặp cô không kiêng nể gì cười to như vậy thì tức giận tuôn ra nhưng lại ở trong nháy mắt tan thành mây khói.

Chính là, cô vẫn không có bước ra khỏi biệt thự, giống nhau nơi này chính là một cái xác cứng rắn, mà cô chỉ là ốc sên.

“Bảo bối, hôm nay em cùng anh tham dự tiệc đi, thế nào?” Nhìn cô ngồi trên sofa, người có ngủ hay không, Đoan Mộc Minh lần thứ n+1 thứ thuyết phục cô.

“Không được tốt lắm, tôi mệt, một hồi buồn ngủ.” Dem một hạt lạc ném vào miệng, Hòa Hoan hứng thú nói.

“Em mỗi ngày đều ở nhà không buồn sao?” Đẩy thân thể của cô đi đến bên trong, Đoan Mộc Minh ngồi xuống gần sát cô.

“Buồn? Làm sao có thể?” Nói xong, Hòa Hoan đem chân khoát lên trên đùi của anh, “Xoa cho bản tiểu thư, cảm giác thịt có chút cứng rắn.”

Nhất thời, hai cái đùi trắng bóng đưa tới trước mặt anh, trong lòng bỗng dưng căng thẳng, Đoan Mộc Minh gian nan nuốt nước miếng một cái.

“Em nói cái gì? Thật sự để cho anh xoa cho em?” Trong khoảnh khắc, vẻ mặt anh mập mờ nở nụ cười, ngón tay thon dài nhẹ vỗ về hai chân mềm nhũn tỉnh té kia, con người càng thêm sâu u.

“Hãy bớt sàm ngôn đi, làm việc nhanh.” Dem một viên tình nhân Mai lại ném vào miệng, Hòa Hoan quay lại thân, tiếp tục đem tầm mắt chuyển hướng TV, trên mặt biểu tình là chưa có điểm tỉnh.

Nhìn cô, Đoan Mộc Minh thờ dài một hơi thật dài, lờ ra đến khoe miệng cứ như vậy nuốt xuống, hai chân thon dài đều đặn bàn tay to mềm nhẹ nhu - nắm bắt, trong con người có sùng nịch chính anh đều không phát hiện.

Giờ khắc này, bên tai chỉ quanh quẩn thanh âm vang ầm ầm của TV.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại của Hòa Hoan đột nhiên vang lên.

“Tôi là Hòa Hoan” được điện thoại chuyển, cô nhẹ nói, TV đột nhiên tắt đi làm cho phòng to như vậy có vẻ trống trải ra.

“Hoan Hoan, là tôi, tôi là tiểu Ái, cô trong khoảng thời gian này rốt cuộc chạy đi chết đâu rồi?” Bên kia truyền đến tiếng của tiểu Ái.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì sao?” Nhìn Đoàn Mộc Minh liếc mắt một cái, thanh âm của Hòa Hoan rõ ràng nhẹ xuống dưới.

“Tôi muốn kết hôn, cô có thể làm phù dâu của tôi sao?” bên kia, thanh âm của tiểu Ái vẫn nhảy nhót như cũ.

Tay bỗng dừng run lên, Hòa Hoan biểu tình lập tức giật mình, bất quá, cô lập tức cười, “Được, tôi nhất định đi.”

Cúp điện thoại, cô thở ra một hơi thật dài, lúc ngừng đầu, đem hơn phân nửa bao củ lạc đều nhét vào miệng, nuốt cả quả táo, có nhiều lần đều thiếu chút nữa bởi vì nghẹn mà rớt.

Tay vẫn đang án lấy, Đoàn Mộc Minh cái gì đều không nói, chính là buông thông đầu, biểu tình trên mặt rất khó coi.

Rốt cục, cuối cùng một ngụm nuốt xuống, Hòa Hoan chậm rãi ngừng đầu lên, “Đoàn Mộc Minh, chúc mừng anh kết hôn.”

“Cám ơn” Đoàn Mộc Minh thản nhiên nói một câu, ngừng đầu nhìn hướng cô, trong con ngươi có một loại vẻ mặt phức tạp, “Làm sao vậy? Ghen tị sao?”

“Ghen?” Liếc xéo anh một cái, khoe miệng Hòa Hoan gọi lên một chút cười trào phúng, “Lại tới nữa, tặc xấu bản thân mình tự luyện một chút cũng không sửa.”

“Em thật sự một chút cảm giác đều không có sao? Anh muốn kết hôn, về sau thì không thể mỗi ngày như vậy cùng em, cũng không thể làm ôm gối miễn phí của em” Đoàn Mộc Minh nhẹ nhàng nói, nhìn cô không nhảy mắt.

“Anh kết hôn sao tôi phải có cảm giác? Anh là đàn ông của tôi sao? Bất quá chính là kỳ hạn một năm mà thôi, không đúng, còn lại mười tháng, mười tháng sau, chúng ta cái quan hệ gì đều không có, đối với anh cái này chính là hình thức, sao tôi phải có cảm giác?”

Đưa đầu anh đẩy hướng một bên, Hòa Hoan lại mở TV ra.

Sau, hai người liền không nói nữa, ánh mắt ngẫu nhiên trao đổi cũng là chạm nhau ở một khắc kia, liền nhanh chóng tránh đi, tựa hồ là ở cố ý trốn tránh.

Một đêm kia, cô lần đầu tiên không có trang điểm thật đấy;

Cũng là một đêm kia, anh lần đầu tiên không mang theo dục - vọng gì gắt gao ôm lấy cô.

Mặt chôn ở tóc của cô, ngửi hương khí thanh nhã kia, anh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Ánh trăng từng chút từng chút lên cao, chiếu vào đầu ngọn cây, cũng xuyên thấu qua khe hở rèm cửa sổ chiếu vào, chiếu vào trên người bọn họ, đã hình thành một đường vầng sáng màu trắng ngà.

“Đang ngủ sao?” Thật lâu sau, Đoàn Mộc Minh nhẹ giọng hỏi.

“Không có, làm sao vậy?” Hướng trong chăn dùng sức co lại đầu, Hòa Hoan thì thầm nói, thân mình cũng là theo bản năng tránh né lấy thân thể anh, cô không muốn làm cho chính mình lại một lần nữa trầm luân trong lốc xoáy âm áp kia.

“Không cần rồi đi” cánh tay dài duỗi ra đem cô mạnh mẽ kéo lại, Đoàn Mộc Minh thở ra một hơi thật dài, “Em Không cần đi làm phù dâu.”

“Vì sao? Tiểu Ái là bạn duy nhất của tôi.” Hòa Hoan nhỏ giọng nói, cô tìm không thấy lý do gì có thể cự tuyệt cô ấy.

“Kia chính là hình thức, anh không muốn gặp lại em.” Rốt cục, Đoàn Mộc Minh vẫn là nói ra một câu như vậy.

Lấy tay anh ra, Hòa Hoan ôm lấy chân ngồi dậy, sau một lúc lâu, khoe miệng của cô gọi lên một chút độ cong, “Thực xin lỗi, lần này không thể đáp ứng anh.”

“Hòa Hoan” sắc mặt Đoàn Mộc Minh lập tức rét lạnh, “Không cần cố tình gây sự, tôi không thích phụ nữ như vậy.”

“Tôi nói rồi tôi là phụ nữ của anh sao? Nhiều nhất, chúng ta chính là theo như nhu cầu thôi, tôi muốn là hứa hẹn đối với người khác, mà anh muốn bất quá chính là thân thể phụ nữ, chúng ta như vậy, anh không cần có cái gánh nặng gì.”

Nói tới đây, Hòa Hoan chậm rãi tựa đầu chuyển hướng về phía anh, “Còn có, tôi không muốn cho tiểu Ái biết quan hệ của chúng ta, cho nên tám tháng còn lại, anh nên chính mình nỗ lực.”

“Em nói cái gì?” Đoàn Mộc Minh cầm cổ tay của cô, “Cùng một chỗ với tôi làm cho em mất mặt sao?”

“Da mặt của tôi không có tu luyện tới trình độ của anh, cho nên, anh tốt nhất giữ bí mật này, nếu không nghe lời, thì chính là anh phải bội lời hẹn ước, khi

đó, tôi sẽ lập tức rời đi.” Hòa Hoan lạnh lùng nói, sau khi nói xong, lại chui vào chăn.

Thân thể ngẩn ra, Đoàn Mộc Minh bỗng đứng buông tay cô ra, xoay người đưa lưng về phía cô, không nói chuyện.

Ánh trăng nhô lên cao chiếu vào, màu sắc lại như là lập tức mất đi tất cả, trên quần áo có thể thấy được ảnh ngược nhánh cây bị gió thổi động, hít vào một hơi thật sâu, Hòa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cảm xúc ở bên trong dưới loại tình huống này dây dưa không ngớt, thế nhưng cũng dần dần đang ngủ.

Thật lâu sau, Đoàn Mộc Minh từ trên giường ngồi dậy, mền tơ theo thân thể chảy xuống, lộ ra một mảng ngực lớn màu đồng, dưới ánh đèn mờ mờ, khi anh bên cạnh người phụ nữ ngủ say, trong mộng được phép gặp người mình thích, trên mặt của cô lại có một chút tươi cười không màng danh lợi.

Lẳng lẳng nhìn cô, anh đột nhiên nói không nên lời cái loại cảm giác trong lòng này, sau một lúc lâu, anh đứng dậy, sau đó đi ra ngoài.

Ngoài phòng, gió nhẹ từ từ, trăng nhô lên cao, dưới ánh trăng vô ngần, trên trời một mảnh trong vắt, ngẫu nhiên từng đợt từng đợt mây bay thổi qua, gió nhẹ thổi rất nhanh phân tán thành nhiều mảnh, ở trên bầu trời biến ảo thành đủ loại hình dạng.

Dựa ở trên lang can, xuyên thấu qua chất lỏng màu hổ phách trong ly nhìn ánh trăng, Đoàn Mộc Minh đột nhiên cảm thấy tâm tình phiền chán không hiểu, ném một ngụm rượu trong ly, chất lỏng theo yết hầu đến lục phủ ngũ tạng thì anh thở ra một hơi thật dài.

Không thể phủ nhận, cảm xúc bị một phụ nữ liên lụy, loại cảm giác này rất khó chịu, trong lòng chỉ cần có ý niệm cô sẽ rời đi, đã cảm thấy loáng thoáng đau, dưới loại tình huống này không tiếng động tra tấn ở bên trong, anh đem ly rượu ném mạnh trên mặt đất, sau đó cả người liền xông ra ngoài.

Gió vẫn thổi vù vù như cũ, lái xe chạy nhanh ở ngã tư đường không có một bóng người, con người Đoàn Mộc Minh chăm chú nhìn phía trước, hít lại thành một khe hở nguy hiểm, lấy điện thoại ra, anh trực tiếp bấm một mã số.

“Bảo bối, anh bây giờ đi qua, chờ anh.”

Lúc ba giờ sáng, xe hướng xa xa chạy vội đi.

Anh muốn chứng minh, anh vẫn là người phong lưu lỗi lạc, có thể lay động cảm xúc sở hữu của phụ nữ, đối với phụ nữ, anh là khinh thường, cùng một bộ quần áo bản chất cũng không có cái gì khác nhau.

Hòa Hoan cũng giống như vậy, cô chẳng qua là lợi thế của anh, là một con cò anh dùng để nhọc nhằn Hóa Tự, tựa như theo lời cô, bọn họ bắt quả chính là theo như nhu cầu, anh coi trọng là cơ thể của cô, ngoài ra, cô cho anh cái gì cũng không phải.

Dùng sức quơ quơ đầu, Đoàn Mộc Minh hít vào một hơi thật sâu, cố gắng bỏ cái suy nghĩ trong đầu không nên có kia, mắt nhìn phía trước, nhìn cảnh vật hai bên đường nhanh chóng quay ngược lại kia, anh đem chân ga dẫm mạnh lên.

Phụ nữ như quần áo

Phụ nữ như quần áo

Cuộc sống chính là cái bộ dáng này.

Cuộc sống cũng chỉ có thể là cái dạng này

.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai*, *Mẹ Hò Đờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 91: Chương 90. Anh nghĩ rằng tôi và anh yêu nhau

Editor: Libra91

Ngày hôm sau, vạn dặm không mây, Trên trời trong veo, tỉnh lại ở trong ánh mặt trời chói mắt, theo bản năng hướng bên cạnh sờ, vị trí kia đã không có ai, thậm chí còn có một loại cảm giác hơi lạnh.

Cả kinh, Hòa Hoan mạnh mẽ ngồi dậy, nhìn chung quanh một chút, bài trí vẫn là như cũ, nhưng ẩn ẩn lại cảm giác có chút tiểu thuyết phương tây không giống với lúc trước.

Xoa xoa hai mắt mắt nhấp nhem, đánh một cái ngáp thật to, lúc đang do muốn đứng lên hay vẫn là ngủ tiếp, chuông điện thoại di động đột nhiên vang

lên.

“Này, ai a? Có biết phá nhiều nhân thanh tu là sẽ bị trời phạt hay không?” điện thoại được chuyển, cô đổ ập xuống đúng là một trận súng máy bắn phá, khả ngoài dự đoán mọi người là, thế nhưng im ắng, nửa ngày đều không có người nói.

“Này, anh là ai a? Gọi điện thoại lại không nói lời nào, anh rốt cuộc muốn làm gì?” Cô tức giận nói, vừa định đem điện thoại ném qua một bên, bỗng dưng, bên kia đột nhiên truyền đến một tiếng nói mềm nhẹ.

“Nha đầu, làm sao vậy? Sáng sớm, tức giận như vậy.”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Hòa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người, tay nắm lấy điện thoại nửa ngày không có kịp phản ứng, “Ca. Ca ca”

“Như thế nào giọng nghe qua là lạ ? Nghe được giọng của anh nên không vui như vậy sao?” Giọng nói của Hòa Tự vẫn mềm nhẹ như cũ, đứng ở đỉnh cao nhất của tòa nhà cao chọc trời, từ góc độ này quan sát ánh đèn sáng phía dưới.

“Không phải” Thanh âm của Hòa Hoan đã mang theo dày đặc giọng mũi, gắt gao cắn môi dưới, lúc tầm mắt chuyển hướng ngoài cửa sổ, thờ dài một hơi không tiếng động cứ như vậy bật ra phần môi.

“Làm sao vậy? Có phải Đoàn Mộc Minh khi dễ em hay không?” Nhận thấy được phản ứng dị thường của cô, thanh âm của Hòa Tự đột nhiên thấp xuống, nhìn về phía ngoài cửa sổ trong con ngươi bắn ra một ánh sáng lạnh lạnh.

“Không. Không có” Hòa Hoan thì thào nói, lúc nước mắt trong hốc mắt sắp chảy ra, cô dùng sức nhắm hai mắt lại, nằm ngửa ở trên giường, thuận tay lấy gối đầu che lên trên mặt.

“Nha đầu, em khóc sao?” Hòa Tự thật cẩn thận hỏi, đột nhiên cảm thấy tâm như là bị đào rỗng.

“Ai nói? em muốn khóc cái gì? Ca ca biết là em không biết khóc, đúng hay không?”

Che điện thoại, Hòa Hoan dùng sức hít mũi một cái, lúc buông ra, trên mặt tách ra một chút cười rức rờ, tuy rằng cũng biết cho dù cô cười, Hòa Tự cũng nhìn không thấy, nhưng là cô vẫn không muốn làm cho anh lo lắng.

“Nha đầu ngốc” nghe được lời của cô, Hòa Tự thật dài thở một hơi, “Lại cho ca ca một chút thời gian, một năm sau, một năm sau, ca ca liền mang em rời đi, khi đó chúng ta cũng không rời đi nữa.”

“Được, em chờ anh.” Nghe được lời của anh, vẻ mặt Hòa Hoan chưa sót nổi nụ cười, thanh âm vẫn như cũ trào dâng, nhảy nhót.

“Lần khác ca ca gọi điện thoại cho em, hảo hảo chiếu cố chính mình, được không?”

“Uh, em đã biết, anh cũng thế.”

“Bye bye “

Một cái hôn môi vang dội qua đi, bên kia cúp điện thoại.

Nghe trong loa truyền đến thanh âm “Đô đô đô ~~~”, Hòa Hoan chậm rãi mở mắt, một giọt trong suốt nước mắt cứ như vậy theo má té chảy xuống. . . .

Một giọt

Hai giọt

Ba giọt

Bốn giọt

.

Cho đến khi nước mắt rơi đầy mặt.

Đẩy cửa ra nhìn một màn này, Đoàn Mộc Minh lập tức ngây ngẩn cả người, chân như dường như là bị không chế vọt tới, lấy khăn tay từng chút từng chút lau chùi nước mắt trên mặt cô, trong con ngươi có thương yêu chính anh cũng không từng nhận thấy được.

“Bị làm sao?” Anh vẻ mặt bất đắc dĩ hỏi, trời biết anh căn bản là không chống đỡ được nước mắt của cô, mà trong trí nhớ, đây là lần thứ hai nhìn cô khóc.

Mở hai mắt nhắm lại hai mắt sưng mù nhìn anh một cái, Hòa Hoan mạnh mẽ đứng dậy, đẩy anh ra, sau đó xông ào vào trong phòng tắm.

Lúc nước lạnh lẽo làm ướt nhẹp áo ngủ toàn thân, trong vòi hoa sen hình thành hơi nước, cô lại một lần nhắm hai mắt lại, bả vai không ngừng kích thích,

hàm răng tuyết trắng ở trên môi đỏ búng cắn ra một đường xám trắng.

Giọt nước theo vôi hoa sen chảy xuống thật dài, nhỏ tại trên mặt của cô, sau đó chảy xuống đất, trong khoảng thời gian ngắn, thế nhưng làm cho người ta không phân rõ trên mặt cô là nước hay là nước mắt.

Tiếng nước vang lên thật lâu, đứng ở cửa phòng tắm, Đoàn Mộc Minh nâng tay lên lại hạ xuống, lại nâng lên, lại hạ xuống,

Luôn mãi do dự qua đi, anh thử một chút tay cầm cửa, ngoài ý muốn, thế nhưng mở ra, nhưng khi nhìn đến một màn trước mắt thì một cỗ lửa nóng cứ như vậy theo đáy lòng trào ra.

“Em rốt cuộc muốn làm gì? Muốn chết phải không? Sáng sớm phát cái thần kinh gì?”

Đoàn Mộc Minh chửi ầm lên, mạnh mẽ tắt vôi nước đi, nhìn cô toàn thân đều là **một mảnh ướt sũng, tất cả tức giận giống như lập tức tuôn ra mà đến, đem áo ngủ của cô cởi ra, lấy khăn tắm cực lớn một bên đem cô bao bọc lại.

Cuối mùa hè đầu mùa thu, thời tiết không phải lạnh, nhưng là tắm nước lạnh vẫn là thực dễ cảm mạo.

“Lần sau em lại như vậy cho anh xem, em nhất định phải chết.” Đem cô ném thật mạnh tới trên giường, đem điều hòa chỉnh đến ba mươi độ, tay anh lau cả người cho cô.

Lẳng lẳng ngồi ở chỗ kia, Hòa Hoan không có phản kháng, thậm chí ngay cả chút động tác đều không có, chính là ánh mắt ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, đôi mắt kia đậm đặc mà xa cách.

“Nói đi, làm sao?” Đem toàn thân cô lau khô, lấy máy sấy, Đoàn Mộc Minh vuốt ve tóc mềm nhẹ của cô, bên tai, là tiếng máy sấy vang vang ầm ầm.

“Không như thế nào, anh không phải cũng nói sao? Tôi điên.” Đẩy tay anh ra, trong tủ đồ tìm một bộ quần áo mặc vào, Hòa Hoan xoay người hướng ngoài cửa đi ra.

“Em rốt cuộc muốn thế nào?” Lúc cô đi ngang qua, Đoàn Mộc Minh cầm tay cô, chưa từng gặp qua người phụ nữ nào như cô, chính mình tùy tiện phát tác tính tình, còn liền thích chịu cô ngược đãi.

“Không được tốt lắm, tôi đói bụng, muốn ăn cơm.” Nhẹ nhàng lấy tay anh ra, nhìn cũng chưa từng nhìn anh liếc mắt một cái, Hòa Hoan mở cửa đi ra ngoài.

Đi theo phía sau cô, Đoàn Mộc Minh đột nhiên cảm thấy cả người đã tràn ngập cảm giác vô lực, nhìn thân mình nhỏ mặc áo ngủ rộng thùng thình, cảm thấy có chút buồn cười, cũng là như thế nào cũng cười không được.

Ăn bánh, uống sữa, Hòa Hoan thủy chung là buông xuống, ngay cả chính cô cũng không biết rốt cuộc không được tự nhiên cái gì, thời mẫn kinh phát tác đi, cô giải thích như vậy cho mình nghe.

“Nếu em mất hứng chuyện kết hôn..., anh đây ——”

Lời của anh còn chưa nói xong, đã bị Hòa Hoan làm cho ngừng lại.

“Tôi không có mất hứng, anh không cần tự mình đa tình, cảm ơn hợp tác.” Nói xong, lau miệng, cô đứng lên, đi thẳng đến trước sofa nằm xuống.

“Hòa Hoan, em không nên làm như vậy?” Nhìn cô, Đoàn Mộc Minh hít vào một hơi thật sâu.

“Trước khi kết hôn còn phải chuẩn bị rất nhiều, anh tựa hồ cũng không có dư thừa thời gian tiếp tục sống ở chỗ này đi? Đi thông thả, không tiền.”

Đem một đồng hồ đeo tay ăn vặt để trong lòng ngực của mình, Hòa Hoan thân nhiên nói, mở ti vi, sau đó bắt đầu ăn ngon lành.

“Hòa Hoan, em đến cùng có phải phụ nữ hay không a?” Đoàn Mộc Minh đều sắp phát điên, từ nhỏ đến lớn, rốt cuộc anh lần đầu tiên ném đến tư vị bị người ta không nhìn đến, hơn nữa người kia vẫn là phụ nữ.

“Tôi không phải phụ nữ? Ha ha ~~~” ném cho anh một cái ánh mắt anh là người ngu ngốc, Hòa Hoan cúi đầu nở nụ cười, “Đầu của anh bị tú đầu sao? Tôi nghĩ vấn đề này anh hẳn là rõ ràng hơn mới đúng.”

“Anh ở trong lòng em thật sự cái gì cũng không tính?” Ngồi xổm trước mặt cô, nhìn cô không nháy mắt, Đoàn Mộc Minh cảm giác lòng tự trọng của mình lại một lần nữa bị làm nhục nghiêm trọng.

“Trong lòng tôi tính cái gì?” Ngẩng đầu nhìn anh, trên mặt Hòa Hoan lộ ra một chút vẻ mặt không thể tưởng tượng, “Đàn ông, không cần lòng tham nha.”

“Em thật sự đối với anh một chút cảm giác đều không có?” Đoàn Mộc Minh nhẹ giọng hỏi, nhìn vẻ mặt tràn đầy nụ cười nhạt, có đôi khi, anh thật muốn cạy mở đầu của cô nhìn xem bên trong rốt cuộc có những thứ đồng nát sắt vụn gì, bằng không, như thế nào luôn không tìm không phải.

“Có cảm giác a” sờ sờ cơ ngực của anh, Hòa Hoan nở nụ cười, “Nơi này có vẻ rắn chắc, bắt quả cũng có vẻ ấm áp, mùa đông dùng để làm ấm lò có vẻ không sai.”

“Chỉ là như vậy?” Sắc mặt Đoan Mộc Minh nháy mắt thay đổi mấy lần, bất quá, rất nhanh lại bình tĩnh lại.

“Bằng không anh cho là gì? Chẳng lẽ anh nghĩ rằng tôi và anh yêu nhau?” Hỏa Hoan vẻ mặt trêu tức nói, tầm mắt thùy chung dừng ở trên màn hình tivi, cũng không nhìn anh cái nào.

“Làm sao có thể? Anh nhưng là đã cảnh cáo em, nhất định không thể yêu anh.” Đoan Mộc Minh ngượng ngùng nói, ngay tại lúc anh vừa muốn nói gì, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Chương 91. Tôi đối với anh không có hứng thú

Editor: thanh huyền

“Sẽ có người nào đến à? Anh đi mở cửa.” Đưa chân đá anh, Hỏa Hoan thần nhiên nói, lấy hạt dưa tuwd trong tay của anh.

Nhìn cô, Đoan Mộc Minh dùng sức dơ quả dấm, lập tức, phần nộ đứng dậy đi tới cạnh cửa, ngay tại khi mở cửa trong nháy mắt, anh lập tức ngây ngẩn cả người.

“Mẹ, làm sao mẹ sẽ đến nơi này?” Theo bản năng che ở cửa, cánh tay anh tại trên khung cửa, không biết tại sao, chính là không thích mẹ gặp cô.

“Tôi là cái gì không thể tới nơi này? Xú tiểu tử, tránh ra.” Đẩy ra anh, Phương Mỹ Linh thẳng tắp vọt tiến vào, trên mặt ần ần có một tia giận dữ.

“Mẹ, có việc chúng ta đi ra ngoài nói, nơi này có điểm không tiện.” Xoay người mạnh mẽ giữ chặt tay bà, Đoan Mộc Minh vuốt ve đem bà kéo đi ra ngoài.

Đóng cửa lại một khắc, anh như trút được gánh nặng thở dài một hơi.

“Con rốt cuộc đang giờ trò quỷ gì à? Chẳng lẽ con nơi này thật sự ần dấm một nữ nhân?” Nhìn nhi tử thoáng có chút kinh hoảng, Phương Mỹ Linh trên mặt nghi hoặc càng sâu.

“Cái gì nữ nhân à? Không có, làm sao có thể? Chính là phòng ở có điểm loạn, sợ mẹ sẽ mắng mà thôi.” Ôm eo của bà, cảm khoát lên trên vai của bà, Đoan Mộc Minh thật dài thở một hơi, “Làm sao mẹ biết nơi này? Chẳng lẽ lại là Diệp Toàn ——”

“Là mẹ chính mình cảm thấy kỳ quái, cho nên tìm người điều tra.” Quay đầu nhìn thoáng qua cái phòng này, Phương Mỹ Linh mảy mòi hơi nhíu lại, “Nhà này rốt cuộc con mua khi nào? Vì sao mẹ một chút cũng không biết? Khi nào thì mua?”

“Nhìn hoàn cảnh không sai, cho nên liền mua.” Tròng mắt đảo quanh loạn chuyển, không khỏi phức tạp, Đoan Mộc Minh liền tranh thủ nhét bà vào trong xe, “Mẹ, gần nhất vừa khai trương một nhà ăn Pháp, mùi vị không tệ, con dẫn mẹ đi nếm thử.”

“Mẹ vào xem, liền liếc mắt một cái.” Thừa dịp anh lên xe, Phương Mỹ Linh vội vàng theo một bên khác mở cửa xe đi xuống, bất chấp cái gì đáng về phong độ cứ như vậy thẳng hướng hướng chạy vào trong phòng.

“Mẹ” Đoan Mộc Minh sắc mặt lập tức thay đổi, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu đàn quạ cùng nhau bay qua.

“Rốt cuộc là người nào à? Chẳng lẽ tình nhân già nào đã tìm tới cửa?” Nghe được cửa phòng mở, Hỏa Hoan vẻ mặt trào phúng nói, đột nhiên suy nghĩ, cô là nữ nhân thứ bao nhiêu.

“Tình nhân già? Cô nói tôi sao?”

Một đạo thanh âm nhu hòa lại mang theo kinh ngạc theo cửa truyền đến, theo sát sau, một thân âu phục tím hồng trung niên xuất hiện ở trước mặt của cô.

“Ách?” Hỏa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người, theo bản năng muốn ngồi dậy, lại không nghĩ rằng ngay tiếp theo đồ ăn vật đồ lên trên người.

Kia âm thanh âm cơ hồ khiến Phương Mỹ Linh hoa dung thất sắc, “Cô. Cô là ai à? Tại sao trong phòng con tôi?”

“Bà là ai?” Lúc đầu sau khi hốt hoảng, Hỏa Hoan bình tĩnh tự nhiên đứng lên, nhân tiện đem vỏ trái cây trên người mình dính giấy mảnh vào

“Mẹ, con nói tất cả muốn đi ra ngoài nói.” Mở cửa, nhìn các cô, Đoan Mộc Minh thật sâu hít vào thở ra một hơi, theo sau vẻ mặt bất đắc dĩ quay đầu.

“Cô rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ chính là như người khác nói, con vẫn nuôi chính là cái nữ nhân.” Quay đầu lại trừng mắt nhìn nhi tử, lại nhìn Hỏa Hoan,

Phuong Mỹ Linh nhủ chắc hai hàng chân mày lại, “Mời cô lúc này rồi đi thôi, về sau vĩnh viễn đều không cần xuất hiện tại trước mặt con.”

“Mẹ, đây là chuyện của con, mẹ không cần những tay.” Đoàn Mộc Minh thanh âm của lập tức lạnh xuống, “Điều kiện con đã đáp ứng rồi, chuyện của con cũng hi vọng mẹ không cần can thiệp.”

“Con đây là cái gì thái độ? Chẳng lẽ nói, nữ nhân này so với mẹ còn có trọng yếu không?” Quay đầu nhìn về phía Hòa Hoan, Phuong Mỹ Linh vẻ mặt ghét nói, rốt cuộc là nơi nào đến vị nữ nhân như vậy a.

“Cái kia.” Nhìn bọn họ người một lời tôi một câu, Hòa Hoan lông mày hơi hơi nhăn, “Tôi không phải người đàn bà kia, tôi gọi là Hòa Hoan.”

“Tôi quản cô tên gì sao? Bây giờ lập tức rút ngay đi, về sau không cần tái xuất hiện ở con trước mặt con tôi trước, đừng tưởng rằng nữ nhân chỉ cần có tư sắc là được, giống như cô vậy nữ nhân đi đây đường đều là.”

Phuong Mỹ Linh châm chọc khiêu khích nói, nữ nhân này, bà vốn không có một cái xem thuận mắt.

“Nói xong sao?” Thật lâu sau, nhìn cô, Hòa Hoan hỏi một câu như vậy.

“Cô nghĩ làm cái gì?” Phuong Mỹ Linh không hờn giận hỏi một câu, lại đã phát hiện trên người cô một cái khuyết điểm, là không coi ai ra gì.

“Nếu bà nói xong rồi, tôi nhưng đi rồi, còn có, tôi không gì lạ con của người.” Lưu lại một nụ cười nhạt, Hòa Hoan thẳng hướng trên lầu tiêu sái đi, qua đi, cô cầm một cái hành lý đi xuống.

Nhìn cô, Đoàn Mộc Minh lập tức ngăn cản cả người, “Em muốn làm gì đi?”

“Không làm gì a, đây không phải các người hi vọng đấy sao? Đột nhiên cảm thấy buồn, tôi đi rồi, bye bye ~~~” vút cho anh một cái hôn gió, Hoà Hoan vui rồi, vừa muốn cất bước, lại đột nhiên xoay người qua, “Vị phu nhân, trên mặt phấn bỏ nhào quá dày rồi, nhớ kỹ trăm ngàn không cần cười, nhất là lúc đang dùng com.”

“Cô.” Phuong Mỹ Linh sắc mặt nhất thời thay đổi.

“Tôi đi rồi, không cần tưởng niệm tôi nha.” Tùy ý phát phát tay, Hoà Hoan cười vui đi ra ngoài.

Bước ra cửa lớn, nhìn ngày ở đang lúc không, Hòa Hoan trên mặt gọi lên một chút độ cong, chính là hết sức có một tia tự giễu.

Trời đất bao la, lại đột nhiên cảm thấy không có các ca ca cô thậm chí ngay cả nơi đi đều không có. Lấy điện thoại ra, nhìn danh bạ kia ít ỏi vài người, nhẹ nhàng lật đầu, lại đem di động thu vào trong túi tiền.

Nhìn cô rời đi, Đoàn Mộc Minh trực giác đúng là phải kéo trở về, chân vừa mở ra đã bị Phuong Mỹ Linh ngăn cản.

“Con đứng lại đó cho mẹ”

“Mẹ, mẹ hôm nay hơi quá đáng.” Lạnh lùng bỏ xuống những lời này, Đoàn Mộc Minh mở cửa đi ra ngoài.

“Con.” Nhìn bóng lưng của anh, Phuong Mỹ Linh tức giận dậm chân, nhưng là đối với con trai, bà lại là bất lực.

Vội vã chạy tới ngoài cửa lớn, vốn tưởng rằng cô chính là dối mà thôi, lại chưa từng tưởng, ngoài cửa lớn đúng là trống rỗng, dưới chân núi bóng người hoàn toàn không có.

“Hòa Hoan” anh lớn tiếng hô, nhưng là bốn phía đáp lại anh chỉ có vù vù tiếng gió mà thôi.

Đứng ở nơi đó sau một lúc lâu, dùng sức gãi gãi đầu, Đoàn Mộc Minh hờn hển xoay người vọt trở về, một lát qua đi, một chiếc Lamborghini xe thể thao cấp hướng mà ra.

**

Tại mặt đường rộng lớn, một chiếc xe ferrari màu vàng nhạt đang ở ngược gió mà đi, lái xe rõ ràng là một soái ca tóc trắng trẻ tuổi, trên mặt có một chút sáng lạn cười.

“Anh. Đem tôi đặt ở nơi nào là đến nơi.” Chia chia phía trước, Hòa Hoan nhẹ nói nói, phía sau về nhà, một người nhất định thực tịch tịch đi.

“Cô xác định sao? Không đói bụng sao? Bằng không làm lộ phí cô mời tôi ăn một bữa com trưa tốt lắm, đột nhiên cảm thấy hơi đói.” Tóc trắng soái ca liền tiếp hướng cô phao mị nhãn, khoe miệng khẽ nhếch độ cong thật sự là mê chết người.

Nhìn anh, Hòa Hoan trong cơ thể tà ác lại một lần sinh động, vươn tay nheo nheo mắt của anh, Hòa Hoan nở nụ cười, “Lần khác đi, chờ tôi tâm tình tốt một chút, tôi mời anh ăn đại tiệc.”

“Hôm nay tâm tình rất kém cỏi sao?” Nam nhân hai mắt hơi hơi híp mắt lên, bên trong cái kia đạo tình quang không bỏ qua, chính là trên mặt vẫn là một ít ý cười.

“Không kém, chỉ là không có tâm tình.” Vươn tay giống sờ tiểu Cầu dùng sức sờ sờ đầu của anh, Hòa Hoan cười càng thêm sáng lạn, “Cám ơn anh đưa tôi trở về, bye bye ~~~”

Ngay tại cô mở cửa xe vừa định xuống xe, đột nhiên cảm thấy một bàn tay bị cầm, quay đầu, cô lộ ra một chút khó hiểu, “Còn có việc sao?”

“Cô kêu Hòa Hoan đứng vậy đi?”

“Ít nhất tôi không nghe thấy có người thứ hai kêu tên này” Hòa Hoan thản nhiên nói, tuy rằng cười như vậy nói nghe qua một chút cũng không buồn cười.

“Được, tôi nhớ, tôi sẽ cho cô thêm điện thoại.” Nam nhân nói thật nhỏ, hai ngón tay đặt tại phần môi của mình, lại chậm rãi ở tại trên môi của cô.

“Ha ha ~~~” khóe môi khẽ nhếch, Hòa Hoan xoay người xuống xe.

Nhìn bóng dáng của cô tại trong tầm mắt từng điểm từng điểm tiêu sái xa, khuôn mặt nam nhân đột nhiên lộ ra một chút rất kỳ quái cười, đem vừa mới hướng cô phần môi ngón tay đưa đến bên môi, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, tựa hồ mặt trên có mùi của cô.

“Hòa Hoan, cô trốn không thoát đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hở Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chương 92.Cảm nhận của tôi đang ở đây ư?

Editor: thanh huyền

Đứng ở trước cửa, Đoan Mộc Minh hai tay vòng trước ngực, hai con mắt gắt gao trừng mắt nhìn cái bóng dáng kia từ xa mà đến gần, trên mặt không che dấu được tức giận.

Ngẩng đầu, Hòa Hoan không có bất kỳ ngoài ý muốn nhìn anh, khóe miệng lộ ra một chút trào phúng cười, “Làm sao vậy? Không cần nói cho tôi biết, nhanh như vậy đã nghĩ đến tôi.”

“Em hy vọng tôi nghĩ đến em sao?” Thân hình cao lớn đem thân mình cô bức đến phía trước, cánh tay nửa mở, đem cô trong hơi thở của mình, thật sâu hít vào một hơi, Đoan Mộc Minh đem tầm mắt dời về phía nơi khác, “Tôi nhớ tôi nói rồi, không có lệnh của tôi không cho em rời đi nơi đó.”

“Ha ha ~~~, tên tự đại.” Ngón tay chọc chọc lồng ngực của anh, Hòa Hoan vẻ mặt buồn cười nhìn anh, “Anh tốt nhất trước làm rõ ràng, không phải tôi tự nguyện rời đi, là mẫu thân đại nhân của anh đuổi tôi rời đi.”

“Em” Nhìn vẻ mặt vô tội, Đoan Mộc Minh trực tiếp hết chỗ nói rồi, một phen cầm cổ tay của cô mở ra cửa xe, “Theo tôi đi.”

“Đi nơi nào? Tự rước lấy nhục tôi chắc là không biết làm lần thứ hai.” Quay đầu lại liếc xéo anh một cái, Hòa Hoan lạnh lạnh nói, thật không biết cái khuôn mặt kia rốt cuộc là bả cho ai xem.

“Cầm miệng” đem cô đẩy mạnh trong xe, Đoan Mộc Minh hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái, vây quanh một bên mở cửa xe, nhất thời, ở một trận vang ầm ầm ở bên trong, xe hướng xa xa mau chóng đuổi theo.

Tiếp khi bọn họ phía sau, một soái ca đi ra, khóe miệng gọi lên một chút châm chọc cười, nhưng là khóe mắt rõ ràng có một đạo thần sắc ghen ghét, hình như là một món đồ chơi bị đoạt mất.

“Uy, anh muốn dẫn tôi đi làm sao?” Nhìn cùng phía trước hoàn toàn bất đồng hai cái phương hướng, Hòa Hoan lập tức ngăn cả người, quay đầu nhìn anh, sau một lúc lâu, cô đột nhiên nở nụ cười, “Uy, vừa mới bị khinh bỉ là tôi, vì sao nhưng bây giờ là anh bày ra bộ dạng biểu tình này a.”

“Cầm miệng, im lặng một chút.” Mắt nhìn phía trước, Đoan Mộc Minh lạnh lùng nói, luôn luôn lấy hình tượng tao nhã, mỗi lần ở trước mặt cô, kia hình tượng đều đã sụp đổ, không thể phủ nhận, cô bản lĩnh làm cho người tức giận có thể nói rất cao.

Yên lặng nhìn anh, Hòa Hoan cuối cùng ném cho anh một cái “Anh là bệnh thần kinh” biểu tình, đem lưng ghé dựa để nằm ngang, đánh một cái thật to ngáp, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Xe vẫn đang ở mặt đường nhựa rộng lớn rất nhanh vững vàng chạy, hé mở cửa sổ có gió thổi, mang đến một trận cảm giác hơi lạnh, không biết có phải là lạnh hay không, nằm ở trên ghế dựa, Hòa Hoan theo bản năng cuộn mình lên, trên mặt lộ ra một bộ rồi rấm bất an, miệng còn tại thì thào không ngừng nói cái gì.

Nhìn cô một cái, Đoan Mộc Minh thật dài thở ra một hơi, thả chậm tốc độ xe, đem cửa sổ hoàn toàn khép kín, nhẹ tay nhẹ vuốt ve tay cô, mới phát giác

đúng là cảm giác lạnh lẽo, đem xe ngừng ở ven đường, đem áo khoác lấy tới che ở trên người cô, tay vịn tay lái, anh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Ca ca, ca ca.”

Đúng lúc này, truyền đến thanh âm của Hòa Hoan xấp xỉ nỉ non, hai tay trên không trung không ngừng vung, tựa hồ là muốn bắt lấy cái gì, lông mày gắt gao mặt nhăn lại với nhau.

Nhìn cô, Đoan Mộc Minh biểu tình ngơ ngác, trong lòng đột nhiên liền xẹt qua một trận cảm giác thực đặc biệt, theo bản năng vươn tay cầm tay cô.

Quang ảnh lần lượt thay đổi, ngày dĩ nhiên tây tà, tựa lưng vào ghế ngồi, Đoan Mộc Minh vẫn nghiêng đầu nhìn cô, nhìn nhiều liếc mắt một cái, đáy mắt hoang mang liên sâu một phần, ngón tay thon dài không tự chủ xoa mặt cô, cảm giác mềm nhẵn tinh tế xuyên thấu qua ngón tay phía cuối thân kinh một đường hướng tứ chi kéo dài, anh thật dài thở ra một hơi.

Một tháng sau, là hôn lễ của anh, nhưng là bây giờ, anh lại đột nhiên có ý niệm hỏi hôn trong đầu.

Ngồi ở chỗ kia, lẳng lặng nhìn phía trước, Đoan Mộc Minh khoe miệng gọi lên một chút tự giễu cười.

Sắc trời tối xuống, thẳng đến đèn đường một chiếc một chiếc sáng lên, thẳng đến đèn đuốc từng cái góc thành thị, anh mới nghiêng đầu nhìn về phía cô, lại phát hiện chẳng biết lúc nào, cô đã muốn mở mắt.

“Em đã tỉnh?” Ngón tay vung lên tóc của cô, anh nhẹ giọng hỏi, trong con ngươi một tia cảm giác không thể dễ dàng phát giác được chậm rãi lên men.

“Ừ, làm một cái mộng rất dài rất dài.” Ngồi thẳng lên, Hòa Hoan thì thầm hỏi, cúi đầu mới phát hiện một cái tay của anh lại vẫn bị chính mình chặt chẽ ôm lấy, đầu óc một kích linh, vừa rồi cảm giác hỗn độn trở thành hư không.

Nhìn chung quanh một chút, một mảnh trống trải, gió đêm vu vu thổi cửa sổ thủy tinh, nhưng là bên trong vẫn là một chút thanh âm đều không có.

“Anh muốn đi đâu? Tôi đói bụng, tìm một chỗ ăn cơm đi.” Sờ sờ cái bụng, cô liếc xéo anh một cái, nhìn đến trên mặt anh biểu tình hoang mang khó hiểu thì trong lòng xẹt qua một trận khó hiểu.

“Được” dùng sức quơ quơ đầu, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ đạp xuống chân ga.

Ở trong bóng đêm, xe một đoàn hòa diễm hướng phía trước chạy như bay mà đi.

**

“Hoan Hoan, cô xem, đẹp không?”

Cửa phòng thay quần áo mở ra, là khuôn mặt nhỏ như có ánh mặt trời giống như nắng tươi cười.

Hôm nay, là ngày bọn họ thử lễ phục áo cưới, làm bạn tốt cùng phù dâu cô nên cùng đi.

Hướng về phía cô so đo ngón tay cái, Hòa Hoan thân nhiên nở nụ cười, “Lão bà của tôi có thể kém sao?”

“Cút sang một bên, tương lai của lão công còn ở nơi này đâu, về sau không được già như bà lão kêu, biết không?”

Tiểu Ái về mặt oán trách nói, cảm giác, lại gặp mặt, Hòa Hoan tựa hồ trầm mặc rất nhiều, dùng lời của cô nói, đây là thành thực.

“Đã biết, tiểu mỹ nhân, đi đổi một bộ khác đi.” Chia chia một bên lễ phục dạ hội, Hòa Hoan cười vui nói nói, ngồi ở trên sofa, cả người thoạt nhìn vô tình, cùng thần thái cô gái trước mặt tương như hai người.

“Chỉ biết bàn, chờ tôi à.” Nói xong, Tiểu Ái cầm lễ phục đi vào phòng thử áo.

Bụng lên cà phê trên bàn sớm lạnh nếm một ngụm, tựa tại trên sofa, Hòa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại, hai tay vén đặt ở chỗ lồng ngực, tại trong phòng yên lặng cảm thụ được râm râm râm râm ~~~ tiếng tim đập.

Đúng lúc này, một ly cà phê nóng hôi hổi đặt ở trước mặt của cô.

“Nói với em bao nhiêu lần rồi, không cần uống cà phê lạnh, em vì sao chính là không nghe?” Ở cô bên cạnh ngồi xuống, Đoan Mộc Minh về mặt giận dữ nói.

Mở to mắt nhìn anh, ngón tay đặt ở phần môi, Hòa Hoan làm ra một cái động tác chó có lên tiếng.

Nhìn xem gian phòng thay quần áo, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ đem cô kéo dậy, kéo đến bên ngoài.

“Anh có phải điên rồi hay không? Nếu để cho Tiểu Ái đã biết làm sao bây giờ?” Dùng sức bỏ tay anh ra, Hòa Hoan về mặt bất đắc dĩ nói, còn dư lại thời gian chín tháng, cô không nghĩ phức tạp.

“Em liên như vậy để ý cảm thụ của cô sao? Tôi đây đâu? Cảm nhận của em tôi đang ở đây ư sao?” Dùng sức loạng choạng bả vai của cô, Đoàn Mộc Minh trầm giọng hỏi, thiên tài biết, anh rất cuộc ở không được tự nhiên cái gì, nhưng là không hiểu trong lòng chính là không thoải mái.

“Đừng ép tôi trở mặt a, tôi đã nói rồi, nếu Tiểu Ái đã biết chuyện giữa chúng ta, coi như là anh bội ước.” Hòa Hoan lạnh lùng nói, cô coi Tiểu Ái là một người bạn, cô không nghĩ vì một người nam nhân đem bằng hữu duy nhất cũng đã đánh mất.

“Được, Hòa Hoan, em điên rồi, em quả nhiên là một nữ nhân vô tâm.” Bỗng dưng buông cô ra, Đoàn Mộc Minh lạnh lùng nhìn, ngay sau đó, anh mạnh xoay người đi vào phòng.

Qua vài phút, cảm thấy hô hấp đã hơi vững vàng, Hòa Hoan mới đẩy cánh cửa kia, vừa vặn thấy Tiểu Ái theo trong phòng thay quần áo đi ra, mà Đoàn Mộc Minh còn lại là ngồi ở vị trí cô vừa mới ngồi.

“Hoà Hoan. . . .” Tiểu Ái lớn tiếng hô, tầm mắt chạm được trên người Đoàn Mộc Minh thì lập tức ngây ngẩn cả người, “Anh. . . .”

“Cho tôi xem xem” thấy cô đi ra, Đoàn Mộc Minh đứng lên, phàng phất là thợ săn khóa lại con mồi, từng bước một hướng cô đi đến, khoe miệng một chút ý cười làm cho mặt Tiểu Ái không tự chủ đỏ.

“Thật xinh đẹp, biết không? Em là nữ nhân tôi đã thấy xinh đẹp nhất.” Ở trước mặt cô đứng lại, gầy nhẹ lên người của cô, Đoàn Mộc Minh hơi hơi thò ra một hơi, cúi xuống - thân, một cái chuồn chuồn lướt nước giống như hôn cứ như vậy đã rơi vào trên môi của cô.

Chỉ cảm thấy một trận điện lưu thông qua, mặt Tiểu Ái lập tức đỏ, kia trắng lộ ra hồng giống như là đào mật chín, làm cho người ta nhìn không được muốn gặm một cái.

“Em thật đẹp, anh nghĩ ăn em” Đoàn Mộc Minh nói thật nhỏ, thời điểm thoại âm rơi xuống, đã ngấm vào cánh môi cô đỏ bừng.

Nhìn một màn này, Hòa Hoan chỉ cảm thấy cả người máu đều phải chảy ngược rồi, cước bộ không tự chủ lui về phía sau, cuối cùng, hào tâm thay bọn họ khép cửa phòng lại. Xoay người, một chút tự giễu cười theo phần môi bật ra.

Tầm mắt dư âm liếc về bóng dáng kia thể nhưng rời khỏi thì một cổ không khỏi tức giận cứ như vậy xông lên ót, mạnh mẽ vừa dùng lực, Tiểu Ái nhất thời té ngã ở một bên trên sofa, lập tức, thân thể anh cũng che đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Chương 93. Suy nghĩ hỗn loạn

editor: thanh huyền

Ngoài cửa, nghe thanh âm kỳ quái truyền đến, Hòa Hoan trên mặt lộ ra một chút tự giễu cười, xoay người, cô đẩy ra cánh cửa kia đi ra ngoài.

Một cánh cửa, bên ngoài ẩm áp, gió từ từ vung lên sợi tóc vung quá hai má, thật sâu hít vào một hơi, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Đúng lúc này, điện thoại của cô lại vang lên, lấy ra vừa thấy, đúng là một cái số điện thoại lạ hoắc.

“Alo, tôi là Hòa Hoan.” Nghiêng dựa vào trụ hành lang, Hòa Hoan lười biếng nói, cả người thoát nhìn vô tình.

“Ha sao, em gái, còn nhớ rõ tôi sao?” Kia đoàn truyền đến một trận Trung văn sứt sọc.

“Thật xin lỗi, không nhớ rõ.” Nhìn trời, Hòa Hoan bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã.

“Phải không? Xem ra tôi đưa cho em trí nhớ còn chưa đủ khắc sâu a.” Nói xong, kia đoàn mạnh mẽ cúp điện thoại, theo sát sau, ngừng ở trước mặt cô? Chiếc xe kia đột nhiên phát ra một trận tiếng kèn chói tai.

Tiếp nhìn chiếc xe kia, Hòa Hoan thu hồi điện thoại, khi thấy người theo trong xe đi rathi cô lập tức ngây ngẩn cả người.

“Tại sao là anh?” Trước mắt trí nhớ soái ca mời cô vẫn khắc sâu.

“Vì sao không thể là tôi?” Nhìn xem trước mặt tiệm chụp ảnh áo cưới xa hoa, soái ca tóc trắng mây lập tức nhủ lại, “Em muốn kết hôn?”

Nói những lời này, giọng nói kia rõ ràng lạnh buốt, vì sao khi anh bắt được tình báo, không có tin này.

“Không phải, tôi bồi bằng hữu tới thử lễ phục.” Nhìn anh, Hòa Hoan thần nhiên nở nụ cười.

“Vây tốt rồi, hiện tại tôi trình trọng giới thiệu, tôi gọiJoy.” Khi nói chuyện, anh đã đưa tay ra.

“Tôi gọi Hòa Hoan”

Nhẹ nhàngcầm tay anh, đón ánh mặt trời ấm áp, Hòa Hoan hơi hoinheo lại mắt.

“Hiện tại có rảnh không? Tôi mời em uống cà phê.” Joy nho nhả lễ độ nói, vừa thấy Tây Phương chính thống giáo dục bồi dưỡng ra được thân sĩ.

“Tốt, vừa vãn hiện tại có thời gian.” Ngẩng đầu nhìn cửa sổ lầu 3, Hòa Hoankhỏe môi giờ lên một chút độ cong, “Chúng ta đi thôi.”

“Không cần cùng bằng hữu của em chào hỏi sao?” Theo ánh mắt của cô nhìn sang, khi thấy ảnh ngược rabóng đáng rộng thùng thình trên cửa sổ sát đất thì con người Joyhíp lại thành một cái khe hở tĩnh tế.

“Không cần, bọn họ bề bộn nhiều việc, không thời gian quan tâm chúng ta.” Hòa Hoan thản nhiên nói, khỏe miệng có một chút khề, chính là kia ý cười rõ ràngkhông có đặt tới trong ánh mắt đi.

“Chúng ta đi thôi.” Khi nói chuyện, cánh tay Joy vòng ở bả vai của cô, nghiêng đầu sang chỗ khác, như thị uy như nhìn thoáng qua trên lầu.

Chimột ánh mắt, Đoan Mộc Minh tóm được từ bản thân một tia ý thứcxông về đỉnh đầu, mặt trưởng đến hồng hồng , hai tay gắt gaonắm thành hình quả dấm.

“Anh. . . . Anh làm sao vậy?” Nhìn anh, Tiểu Ái lập tức ngầy ngẩn cả người, lập tức, trong con người nhưbịt kínmột tầng tro tàn, khỏe miệng lộ ra một chút tự giễu, cô chậm rãi lui qua một bênô pha, theo gương phòng thử đồ, nhìn mình lấy bộ đáng làm dung động lòng người.

“Tôi không sao, cô trước thử đi, tôi có chút việc gấp muốn lập tức đi ra ngoài.” Nói xong, không đợi cô trả lời, Đoan Mộc Minh liền xông ra ngoài.

“Lên xe đi, nghe nói nơi đócà phê thuần chánh nhất , tôi nghĩ em nhất định sẽ thích.” Ân cầnmở cửa xe cho cô, Joy cười nói, kia Trung văn sứt sọc nghe vào tai cũng không làm cho người ta khó chịu.

“Cám ơn” hơi hoigật gật đầu, Hòa Hoanmột chân đã đạp đến trong xe.

“Hòa Hoan, em đứng lại đó cho tôi.”

Phía sau đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm lạnh buốt, rõ ràng ánh mặt trời ấm áp, lúc này lại cảm thấy không khí lạnh trôi qua.

Thân mình ngẩn ra, Hòa Hoan chậm rãi vừa quay đầu, “Anh thì thế nào? Tôi cùng bằng hữu đi uống ly cà phê cũng e ngại anh?”

“Bằng hữu?” Đoan Mộc Minh vẽ mặt trào phúngnở nụ cười, ánh mắt chuyển hướng Joy, trong con người có rõ ràng là không mạnh, “Em chừng nào thì có bằng hữu này? Tôi như thế nào không biết a?”

“Phải hội báo cho anh nghe sao?” Đỡ lấy cửa xe, Hòa Hoan thật dài thở ra một hơi, “Anh nhanh chút trở về đi, Tiểu Ái vẫn chờ còn anh, một hồi tôi sẽ chính mình trở về , chúc các người có một buổi chiều khoái trá . Joy, chúng ta đi.”

Nói xong, cô ngồi trên xe sau đó đóng cửa xe lại.

Nhìn Đoan Mộc Minh liếc mắt một cái, Joy trên mặt lộ ra một chút bí hiểmcười, xoay người, anh cũng lên xe.

Đứng ở nơi đó, Đoan Mộc Minh trở mắt nhìn xe tại trước mắt tuyết trần mà đi, nắm chặthai tay, móng tay thật sâuroi vàotrong thịt.

**

“Thật không có quan hệ sao? Tôi xem anh ta giống như bộ đáng rất tức giận.” Nghiêng đầu nhìn cô một cái, Joy nhẹ giọng hỏi, khỏe môi thủy chung có một chút ý cười khề nhềch.

“Không quan hệ, anh ta cũng không phải của tôi.” Hòa Hoan không sao cả nói, nháy mắt một cái không nháy nhìn phía trước.

“Ngà, tôi còn tưởng rằng các người quan hệ tình nhân, nhìn ra được anh ta thật khấn trương.”Lúc nói lời này, Joy không có nhìn cô, nhưng là trong giọng nóithử ý tứ hàm xúc đậm.

“Ha ha ~~~” Hòa Hoan hơi hoinở nụ cười, “Anh hẳn là nói như vậy, chỉ cần là nữ nhân, anh ta đều đã khấn trương.”

“Như vậy a, thì ra là thế.” Joy hiểu rõgật gật đầu, lập tức, mạnh mẽ đạp xuốngchân ga, nhất thời, xe như tên rời cung hướng phương xa mau chóng đuổi theo.

**

Đêm, dần dần thâm lại, màn đêm khôn cùng tất cả đều là ánh sao sáng, chợt lóe chợt lóephá lệ sáng ngời.

Đứng ở trên Thiên Thai, bốn phácảnh vật nhìn một cái không xót gì, xa xa ánh đèn xe lại gần, Đoan Mộc Minh nắm thật chặt ly rượu trong tay, ánh mắt trong đêm phát ra một loại lạnh lùng

“Joy, cảm ơn anh đưa tôi trở về, lần khác tôi mời anh ăn cơm” Nhìn anh, Hòa Hoan lễ phép nói lời cảm tạ, không thể phủ nhận, Joy thật là thân sĩ.

“Không thành vấn đề, chúng ta điện thoại liên hệ.” Vứt cho cô một cái hôn gió, Joy cúi đầu nở nụ cười, “Ngủ ngon giấc, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon” hơi hơi gật đầu, Hòa Hoan thân nhiên nở nụ cười, hướng anh phất phất tay, sau đó đưa mắt nhìn xe càng ngày càng xa, cho đến biến mất không thấy gì nữa.

Xoay người, nhìn về phía trước phòng ở tối như mực, cô thật dài thở dài một hơi, nếu có thể, cô thật sự không nghĩ tới nơi này.

Trong phòng to như vậy một chút ánh sáng đều không có, ngồi trong phòng kia hương vị lạnh như băng, đưa tay túi ném qua một bên, cô tứ ngả chổng vónằm ở trên giường.

Cả một ngày đều cảm thấy trong lòng lộn xộn, cuốn thân nhìn về phía ngoài cửa sổ, đêm nay, không có trăng, chỉ có ánh sao kia như ẩn như hiện ở trên bầu trời phát ra ánh sáng mỏng manh.

“Em rốt cục bỏ được, trở lại.”

Thoại âm rơi xuống một khắc, trong phòng tắt cả đèn trong nháy mắt đều bị mở ra.

“Anh cũng biết, tôi cũng không nghĩ trở về.” Mắt liếc thấy anh, Hòa Hoan nhẹ nói, “Xế chiều hôm nay khoái trả sao?”

“Em cứ nói đi?” Thân hình tới gần, Đoan Mộc Minh mắt chưa từng có nửa khắc lệch khỏi quỹ đạo trên người của cô, đột nhiên nói không rõ trong lòng rốt cuộc loại cảm giác gì, nhìn cô thờ ơ như vậy, trong lòng thậm chí có một loại cảm giác phản bội lọt vào.

“Tiểu Ái là một cô gái tốt, không nên thương tổn cô.” Nói xong, sắp bị xả lại đây che ở trên người, Hòa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Không nên thương tổn cô?” Đoan Mộc Minh thì thào lập lại một câu, giường một bên nhất thời hăm đi, “Tôi cho em biết Hòa Hoan, từ lúc em đáp ứng cái điều kiện kia, nhất định cô sẽ bị thương tổn.”

“Đoan Mộc Minh” Hòa Hoan sắc mặt nhất thời lạnh xuống, giờ khắc này, đột nhiên hận chết lý do như vậy, toàn thân cảm giác vô lực cũng phải cô cắn nuốt.

“Không cần như vậy mang cả tên họ rống tôi, em là nữ nhân của tôi, cho dù chỉ còn lại có một ngày, một giờ, 1 phút, em cũng là của tôi, tôi không cho phép trong lòng em còn muốn nam nhân khác.”

Gắt gao ở bờ vai của cô, Đoan Mộc Minh hung tợn nói, anh luôn luôn tạo nhĩ ở một khắc này tan thành mây khói, chỉ cùng với cô cùng một chỗ, luôn có thể đào móc ra trong lòng rất nhiều nơi không muốn người biết.

“Đoan Mộc Minh, anh thật sự buồn cười quá, tuần sau, biết không? Tuần sau anh sẽ kết hôn, mà tôi, không có phúc khí dẫn dắt công người khác, hơn nữa cái kia người khác vẫn là bằng hữu tốt nhất của tôi.”

Một phen vươn ra khỏi tay anh, Hòa Hoan tựa đầu chuyển hướng về một bên, những lời này cô giấu ở trong lòng đã lâu rồi, vì sao chỉ cần anh châu quan phóng hỏa, sẽ không hứa dân chúng đốt đèn, không có khả năng.

“Kia nếu tôi không kết hôn? Như vậy là được rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Chương 94. Nơi làm cho nam nhân khoái hoạt, làm cho nữ nhân thét chói tai

editor: thanh huyền

“Kia nếu tôi không kết hôn? Như vậy là được rồi sao?” Đoan Mộc Minh lạnh giọng nói, nguyên lai nữ nhân đều là một cái đức hạnh, cuối cùng muốn cũng chính là một danh phận.

“Tôi lười cùng kẻ điên nói chuyện.” Mạnh mẽ ngồi xuống, thật sâu hít vào một hơi, Hòa Hoan vén chăn lên xuống giường.

“Nói chuyện a, vì sao không nói? Có phải như vậy là được rồi hay không?” Kéo lại cánh tay của cô, Đoàn Mộc Minh lớn tiếng hỏi, ngay cả chính anh cũng không biết, vì sao không nên biết đáp án kia?

“Không thể, vô luận anh làm cái gì, làm như thế nào, chúng ta vĩnh viễn đều khó có khả năng cùng một chỗ, vĩnh viễn, biết không? Cả đời đều khó có khả năng.” Bỏ ra tay anh, Hòa Hoan thẳng đi vào phòng tắm.

Còn ba tháng, còn dư lại ba tháng cuối cùng, như vậy cô có thể tự do, có thể giống như trước trải qua cuộc sống vô ưu vô lự, không có tim không có phổi cười náo loạn, nhưng là vì sao có một địa phương luôn luôn ân oán đau? Thường thường bưng tỉnh, cô từng ngủ mơ say sưa buổi tối.

Đơn giản vứt tắm rửa, cầm lấy gương soi, nhìn lại chính mình, đối với gương hồi lâu, cuối cùng, cô vẫn là từ từ đặt xuống. Xả khăn tắm bao vây lấy thân thể, cô xoay người đi ra ngoài.

Phòng trong ngọn đèn tối, trong không khí một loại tối, trong lòng căng thẳng, cô đột nhiên hối hận vừa rồi chính là cái quyết định kia, vừa định xoay người, cũng đang quay đầu trong nháy mắt, thân mình được nhắc bổng lên, ngay sau đó, liền rơi vào trên giường lớn mềm mại thoải mái.

“Anh muốn làm gì?” Cường chế trong lòng bối rối, cô lạnh giọng hỏi, dưới ánh đèn mờ, đôi mắt kia giống như ánh sao sáng.

“Tôi muốn cho em biết, em rốt cuộc là nữ nhân của ai.” Vừa dứt lời, dây lưng áo ngủ vẫn như cũ lên tiếng trả lời mà rơi, lộ ra trước ngực một mảng lớn nốt na giống như da thịt.

Trong không khí cảm giác mát làm cho Hòa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người, theo bản năng ngăn tay anh, “Đoàn Mộc Minh, không thể.”

“Vì sao không thể? Em nghĩ rằng tôi và em tới làm gì, nhiều nhất, em cũng chỉ là một nữ nhân làm ấm giường thôi, cùng những nữ nhân kia không có gì khác nhau, mà tôi, đã muốn em đã lâu rồi.”

Nói xong, cái thân thể kia cường tráng to lớn mạnh mẽ che đến trên thân thể của cô, cơ - làn da cùng cơ - làn da chạm nhau, tựa hồ trong không khí đều phát ra một trận bùm bùm hòa hoa vang khắp nơi.

Thân mình cứng đờ, Hòa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người, “Đoàn Mộc Minh, anh trước tránh ra, tôi không thờ nổi.” Dùng sức xô đẩy, dùng sức đánh anh, nhưng là nam nhân đặt ở trên người cô vẫn là không chút sút mẻ, chính là nhìn về phía của cô đôi mắt kia càng thêm sâu u.

“Chỉ cần tôi nghĩ muốn, cho tới bây giờ vốn không có tôi phải không đến, em phải đi, có thể, trước sinh cho tôi một đứa nhỏ nói sau.” Nói xong, không để ý cô kinh ngạc, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ động thân mà lên, cô thỉnh thoảng xảy ra trong tiếng thét chói tai cuồng dã đang đưa tứ chi.

Đêm, dần dần tối lại rồi, gió nhẹ vung lên rèm cửa sổ, kia âm ảm ánh sao chiếu sáng ở tại trên giường này một đôi nam nữ liêu chết dây dưa trên người, nam nhân thô thở gấp cùng nữ nhân rên nhẹ cứ như vậy rõ ràng truyền tới.

Làm một tiếng thét chói tai kèm theo một đạo hí hô xông thẳng lên trời, đêm, rốt cục khôi phục im lặng.

Lẳng lẳng nhìn trần nhà, Hòa Hoan thật dài thở một hơi, xoay người đưa lưng về phía anh, sau đó cả người thành con tôm.

Nhìn bóng lưng của cô, Đoàn Mộc Minh răng nanh gắt gao cắn lên dưới môi, muốn chạm đến cô, nhưng là tay duỗi tại giữa không trung cứ như vậy dừng ở tại nơi đó, sau một lúc lâu, anh lại chậm rãi rút trở về.

“Ngủ đi” đáp chặn che e ở trên người cô, anh nhẹ giọng nói một câu, sau đó cách chặn đem cô kéo vào trong lòng.

Cả người ngẩn ra, Hòa Hoan theo bản năng sẽ rời đi anh, lại bị anh cấp mò trở về, sau đó một lần nữa ôm vào trong lòng.

**

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên thấu tầng tầng mây mù chiều xuống, Đoàn Mộc Minh chậm rãi mở mắt, thân thủ vừa sờ, bên người cái chặn con lạnh lạnh.

Ngoài phòng, Hòa Hoan đang ngồi ở bàn đầu, có một chút đi lại, sáng sớm đám sương đem cô bao bọc, biểu tình điềm tĩnh như vậy thoạt nhìn giống như là một tinh linh rơi xuống thế gian.

Một khắc này, hô hấp rồi đột nhiên đình trệ, Đoàn Mộc Minh lập tức ngây ngẩn cả người, đứng ở cạnh cửa, liền như vậy lẳng lẳng nhìn cô, trong con người có chính anh cũng không từng nhận thấy được lưu luyến si mê.

Có người từng nói qua, cùng cô cùng một chỗ mỗi một ngày đều có kinh hi, chính kinh hi người trong cuộc biết thôi. Nhưng là, anh đem hết thấy cũng gọi là gánh nặng.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại chói tai phá vỡ toàn bộ yên tĩnh.

“Tiểu Ái, là tôi.” Hòa Hoan nhẹ nói nói, nhẹ nhàng lắc lư bàn đầu, trên mặt là một chút vẻ mặt nhìn không thấu.

“Cái gì? Cậu bây giờ ở cửa nhà tôi?” Vừa dứt lời, cô đã muốn theo bàn đầu nhảy xuống tới.

“Cái kia. Tôi bây giờ không có ở nhà, tôi. Tôi ở nhà một người bạn, cậu trước chờ tôi, tôi hiện tại trở về đi.” Nói xong, cô vội vã cúp điện

thoại, đi ngang qua Đoàn Mộc Minh hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái.

“Sao lại thế này? Đã xảy ra chuyện gì?” Một phen nắm lấy cánh tay của cô, Đoàn Mộc Minh thân nhiên hỏi.

“Anh cho tôi nói rõ ràng, ngày hôm qua làm sao đối với Tiểu Ái rồi? Tôi đã cảnh cáo anh, nếu dám trêu cô thương tâm..., anh nhất định phải chết.” Hòa Hoan nghiêng răng nghiêng lợi nói, bay lên một cước, đánh đầu gối của anh, nhất thời, đã nhìn thấy Đoàn Mộc Minh chân mềm nhũn, sau đó cả người quỵ gối.

“Hòa Hoan” nhìn cô vội vàng ra bên ngoài, Đoàn Mộc Minh lớn tiếng hô, chỗ đầu gối truyền đến đau đớn làm cho anh hít vào một hơi.

Giống nhau không nghe thấy, Hòa Hoan nhanh như chớp chạy không thấy.

**

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhìn xem cậu, ánh mắt đều khóc sưng lên, trời muốn sụp, vẫn là muốn hãm rồi?” Xả khăn tay lung tung lau chùi lệ trên mặt cô, Hòa Hoan về mặt bất đắc dĩ nói, liền điểm này, cô liền hoàn toàn thua ở cô.

“Hoan Hoan, cậu nhìn tớ, xem thật kỹ xem tớ, tớ có xinh đẹp không? Tớ thực làm cho người ta chán ghét sao?” Dùng sức loạng choạng cánh tay của cô, Tiểu Ái một phen nước mũi một phen nước mắt nói, chỉ cần nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, cô cảm giác trái tim mình tan nát rồi.

“Cậu là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe tải, được rồi đi? Đại tiểu thư, cậu nhưng thật ra nói cho tớ biết trước rốt cuộc chuyện gì xảy ra a?”

Lại xả một đồng khăn tay nhét vào trong tay cô, Hòa Hoan trực tiếp hết chỗ nói rồi, “Cậu cho tôi biết lý do a.”

“Anh. . . . Anh một chút cũng không thương tớ.” Tiểu Ái thút tha thút thít nói, ngày hôm qua ánh mắt của anh lạnh như băng như vậy, cùng trong ngày thường tao nhã quả thực chính là như hai người.

“Ai không yêu cậu a? Nói cho tớ biết, tớ đi phé đi anh ta.” Khi nói chuyện, Hòa Hoan mạnh mẽ đứng lên, kỳ thật, trong lòng sớm sáng tỏ đáp án.

“Đoàn Mộc Minh” nói xong, Tiểu Ái đột nhiên nở nụ cười, “Anh hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn con mắt cũng không nhìn tôi một cái, vì sao? Anh tại sao muốn đối với tớ như vậy? Cậu nói a, vì sao?”

Nằm ở trên vai Hòa Hoan, Tiểu Ái khóc đến không kèm chế được, luôn luôn bị người phùng ở trong lòng bàn tay lớn lên công chúa khi nào thì gặp quá coi thường như vậy.

“Được rồi, đừng khóc, không phải là đàn ông sao? Trên thế giới này, ba cái chân cóc khó tìm, nam nhân hai cái đùi chỗ nào cũng có, cậu có tiền đồ được không?” Xả khăn tay dùng sức lau chùi lệ trên mặt cô, Hòa Hoan tức giận nói, “Đi, tớ dẫn cậu đi đến một nơi.”

“Chỗ nào a?” Tiểu Ái thút tha thút thít nói, hai mắt đầm lệ mông lung con ngươi nháy mắt cũng không nháy nhìn cô.

“Nơi làm cho nam nhân khoái hoạt, làm cho nữ nhân thét chói tai, là cậu ngoan ngoãn \cho tới bây giờ đều không có đi qua.” Đi rồi hai bước, Hòa Hoan lại mạnh mẽ xoay người qua, đem cô từ trên xuống dưới đánh giá một phen, “Chờ”

10 phút không đến, người trong gương sớm biến thành một bộ bộ dáng khác.

“Hoan Hoan, chúng ta thật sự như vậy đi ra ngoài sao?” Tiểu Ái thì thảo hỏi, lấy tay kéo kéo váy ngắn kia không thể ngắn hơn được nữa, từ nhỏ đến lớn, cô vẫn là lần đầu tiên như vậy.

“Rất được” lui ra phía sau vài bước nhìn cô, Hòa Hoan hướng về phía cô giơ ngón tay cái lên.

“Hoan Hoan, chúng ta rốt cuộc muốn đi nơi nào a?” Nhìn bốn phía nhanh chóng quay ngược lại, Tiểu Ái trên mặt lộ ra một chút hồ nghi.

“Lập tức tới ngay” nhìn cô một cái, Hòa Hoan một lần nữa đem tầm mắt dời về phía ngoài cửa sổ, “Tiểu Ái, biết không? Trên thế giới này, có chút thương tổn biết rõ không thể lại luôn khó mà tránh khỏi, nếu như nói tớ ——”

“Cậu cái gì đều không cần nói, tớ nói, mặc kệ giữa chúng ta xảy ra chuyện gì, chúng ta vẫn là bằng hữu, bằng hữu tốt nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hổ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chương 95.Tai họa bất ngờ

Quán bar Huyền vũ biển chữ vàng vẫn như cũ sáng lên, lời kéo tay cô một đường nghiêng ngả lao đảo đi tới, trong quán bar ánh sáng thực hắc ám, có lẽ là ban ngày, chỉ có lờ lờ tán tán vài người phân bố ở góc sáng sủa.

“Hoan Hoan, chúng ta là tại nơi này sao?” Nhìn chung quanh, Tiểu Ái mảy mảy nhú lại, chỗ này cô đích xác chưa từng tới.

“Ừ, để ăn mừng tờ tuần sau là có thể rời tay đem cậu chuyển nhượng cho người khác, hôm nay tờ mời cậu uống rượu, không say không về.” Đem cô ngồi ở góc trên sofa, Hòa Hoan hào hùng nghìn trượng nói, khóe miệng lại rõ ràng có một loại chua xót.

Bọn họ muốn kết hôn, ha ha ~~~, thật tốt.

“Uống rượu?” Tiểu Ái lập tức ngăn cản cả người, “Cậu có chuyện gì phải không? Vì sao tờ cảm thấy cậu không được tốt?”

“Nói vậy, làm người vợ tốt cũng còn nhiều thời gian, một chút không được sao?” Một cái vỗ tay vang lên, chỉ chỉ lên tiếng trả lời mà đến nhân viên tạp vụ, Hòa Hoan thân nhiên nở nụ cười, “Cấp vị tiểu thư này một ly Yêu Cơ màu lam.”

“Hoan Hoan” Tiểu Ái lông mày nhăn chặt hơn, “Chúng ta đi thôi, tờ cảm thấy ở trong này có điểm không thoải mái.”

Tiếp xa xa, mấy người ... nam nhân liên tiếp phóng tới ánh mắt dâm - tiết mời cô, cả người cũng không thoải mái, cô còn có vài ngày sẽ kết hôn, không nghĩ ở phía sau phức tạp.

“Được, bắt quá uống trước một chén này đi, thực đắt tiền.” Chia chia trước mặt cô cái chén, Hòa Hoan bùng lên của mình nhọt nhọt ném một ngụm nhỏ, làm tâm mắt chuyển qua một bên xoa tay, nóng lòng muốn thử cô bắt đầu dĩ thời dài một hơi.

Thấy cô quay đầu, mấy người ... lập tức giống bị đánh máu gà dường như xuẩn xuẩn dục động.

“Tiểu thư, uống chung ly rượu thế nào a?” Tiến đến bên cạnh các cô, từ trên cao nhìn xuống khe rãnh kia như ẩn như hiện, mấy tên côn đồ tất cả đều nhất trí trong hành động nuốt nước miếng một cái.

“Làm sao ruồi bọ a” nhìn cũng không nhìn bọn họ một cái, Hòa Hoan thẳng đứng lên, “Tiểu Ái, đi, chúng ta đổi địa phương.”

“Ruồi bọ?” Cầm đầu chính là nam nhân kia hiển nhiên không vui, một phen cầm quần áo trước ngực cô, “Cô gặp qua ruồi bọ đẹp trai như vậy sao? Lão Từ hôm nay coi trọng cô là phúc khí của cô, không cần cấp mặt không biết xấu hổ.”

“Lấy tay bẩn thiêu của anh ra” lạnh lùng đe dọa nhìn anh ta, Hòa Hoan không tiếng động thờ dài một hơi, hôm nay cô thật sự là không có tâm tình bồi bọn họ chơi.

“Hôm nay tôi còn thật sự không buông tay rồi, như thế nào? Cô cần tôi a? Đến a, các huynh đệ, đem cái con nhóc kia cũng mang đi, Lão Từ đã lâu cũng chưa hưởng qua tiên.”

Miệng đầy răng vàng, hơn nữa miệng thối làm người ta ghê tởm, làm cho Hòa Hoan mảy mảy nhú lại càng chặt.

“Hoan Hoan”

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến Tiểu Ái hét chói tai.

“Tiểu Ái” Hòa Hoan lập tức ngây dại, quay đầu nhìn về phía kia thì trong con người bắn ra một đạo âm tàn, “Lập tức thả cô ấy.”

“Cô làm cho thả tôi để lại a, tôi đây thành người nào.” Đứng sát vào cô, tên cầm đầu về mặt dâm - tà nói, ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ của cô, “Uh, xúc cảm không sai.”

“Tôi cuối cùng nói một lần, lập tức thả cô, nói cách khác, đừng trách tôi không khách khí.” Cúi tại bên người hai tay gắt gao nắm thành hình quả đấm, Hòa Hoan thanh âm của càng thêm u lãnh.

“Không khách khí?” Lại là một cổ khí không sạch sẽ phun tại cô trên mặt, mắt thấy tên kia miệng đầy răng vàng khè sẽ tiến đến trên mặt của cô thì Hòa Hoan phản lên một cước hung hăng đá hướng về phía hạ đương anh ta.

Nhất thời, liền nghe một trận tiếng hét chói tai như giết heo xông thẳng lên trời.

“Chết tiết đàn bà thú, đều lên cho ta a.” Ôm đứng quần ở nơi nào không ngừng lăn lộn, lăn qua lăn lại, tên cầm đầu then quá thành giận dữ, trên mặt biểu tình thống khổ vạn phần.

“Hoan Hoan” tránh ở phía sau cô, Tiểu Ái mặt đều một mảnh trắng bệch.

“Yên tâm đi, có tờ ở đây, cậu không có việc gì, ngoan ngoãn ở nơi này đừng nhúc nhích, tờ thu thập bọn họ.”

Vừa dứt lời, cô thẳng tắp chém ra một cái trọng quyền đánh úp về phía nhào đầu về phía trước một người trước cửa, theo sát sau lại là một cước trực tiếp đá trúng bụng người ta.

Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ nghe thấy một trận bùm bùm, sáu đại nam nhân vây quanh một tiểu nữ từ đầu chiếm không được chút tiện nghi, lời này nếu truyền đi, bọn họ căn bản là không cần lẫn lộn.

Theo thời gian kéo dài, Hòa Hoan dần dần có chút gánh không được rồi, tốc độ ra quyền cũng rõ ràng chậm rất nhiều, cho dù đi ra ngoài cũng có chút mềm mại vô lực, bởi vì còn muốn bận tâm đến Tiểu Á phía sau, phân thần hết sức, hai bên trên gương mặt các đã trúng thật quyền.

Lầu hai phòng quan sát, Đoan Mộc Minh lăng lăng nhìn một màn này, cúi tại bên người hai tay nắm lại, nói lỏng lại nắm, nhưng là chính mình lại vẫn đang ngồi ở chỗ kia, chính là nhìn về phía màn hình ánh mắt làm như ăn phải nhân.

“Nhị thiếu, chúng ta nếu không ra tay mà nói..., cô sớm muộn gì sẽ bị đánh chết.” Diệp Toàn lo lắng nói, đột nhiên nói không rõ trong lòng là một loại cảm giác gì, hình ảnh thực rõ ràng, cho nên ngay trên mặt anh máu cũng phá lệ chói mắt.

Mây gút gao thành một đoàn, ngay sau đó, đã nhìn thấy Đoan Mộc Minh như gió xoáy đi ra ngoài.

Dưới lầu, đầy người xem náo nhiệt, nhưng là, không có một người tiến lên hỗ trợ, dần dần, Hòa Hoan chỉ cảm thấy trước mắt càng ngày càng mơ hồ, trên thân thể đau, cô ý thức cuối cùng lưu lại, trong lúc mơ hồ giống như nhìn đến một cái bóng lao đến, theo sau, trước mắt một mảnh đen thui.

Nhìn một màn này, không hiểu, Đoan Mộc Minh thì có một loại cảm giác tim như bị đao cắt, kéo cô mềm mại vô lực, con người tàn nhẫn đủ để ngăn lại một trẻ mới sinh.

“Diệp Toàn, giải quyết tốt hậu quả.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhìn cũng chưa từng nhìn Tiểu Á một cái, cứ như vậy ôm Hòa Hoan thẳng tắp bỏ đi rồi, cả người tàn nát ra sát khí làm cho nơi đi qua, đám người không tự chủ được phát ra một đường nhỏ.

Nhìn anh, Diệp Toàn không hiểu rằng mình một cái, theo anh một cái thủ thế, nhất thời, một đám người xúm lại, đem mấy người ... liền đẩy liền xô dần theo đi ra ngoài.

Quán bar huyền ảo qua đi, lại khôi phục bộ dạng.

“Trương tiểu thư, tôi đưa cô về nhà đi.” Nhìn Trương Tiểu Á xem ra hoa dung thất sắc, không biết tại sao, một khắc này, Diệp Toàn đột nhiên cảm thấy nữ nhân như vậy là không xứng với nhị thiếu, cô rất mảnh mai, giống như là một đóa hoa nhỏ trong nhà kính, căn bản ngăn không được bên ngoài mưa gió xâm nhập.

**

Tĩnh lại lần nữa, ngoài cửa sổ một mảnh tối đen, cửa sổ rộng thùng thình sát đất ánh ngược ra một bóng dáng cao to.

Hơi hơi hoạt động một chút thân mình, cái loại này giống như là cảm giác muốn mệt rồi làm cho Hòa Hoan không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Bỗng dưng xoay người, Đoan Mộc Minh thật dài thở dài một hơi, “Em đã tỉnh”

“Nha” Hòa Hoan cúi đầu lên tiếng, không cần nghĩ cũng biết lúc này mình nhất định là mặt mũi bầm dập, “Đúng rồi, Tiểu Á thế nào? Thực xin lỗi, tôi không nên mang cô đi chỗ đó.”

“Cô không có việc gì, tôi đã làm cho người đưa cô về nhà.” Ở trên mép giường ngồi xuống, nhìn cô mặt sưng lên, mắt Đoan Mộc Minh càng hiển sâu thẳm.

“Nga, phải không? Vậy tốt rồi.” Nói xong, cô lại một lần khép lại ánh mắt, giống nhau khí lực toàn thân bị bót thời giờ, lăng lăng nằm ở nơi đó, giống như một đứa trẻ con không có tức giận.

“Vậy tốt rồi?” Đoan Mộc Minh thì thảo tái diễn những lời này, một cổ tức giận không thể ngăn chặn cứ như vậy tuôn ra, “Em vì sao không hỏi xem chính em thế nào? Em có biết tôi lo lắng hay không?”

“Làm sao vậy? Tôi bây giờ không phải là không sao sao? Không tin, anh xem một chút.” Nói xong, Hòa Hoan miễn cưỡng khởi động thân mình, ngay tại thời điểm muốn ngồi thẳng, cả người lại nặng nề té xuống.

“Làm sao vậy? Không phải nói tốt chứ sao.” Nhìn cô, Đoan Mộc Minh thật sự vừa hận vừa tức, cuối cùng, cũng chỉ phát ra một đạo thật dài thở dài, “Một tháng này làm sao cũng không đi, ngoan ngoãn nằm ở nơi này, không có lệnh của tôi, động cũng không chuẩn động hạ xuống, biết không?”

“Đoan Mộc Minh” nhìn anh, Hòa Hoan đáng thương nói, vốn là rồi rầm khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này lại mặt nhăn thành một đoàn.

“Cầm miệng, em có biết hay không em gãy hai cây xương sườn, có biết hay không, nữ nhân sẽ có bộ dạng nữ nhân, không cần luôn quát tháo như vậy, lần sau còn như vậy, tôi. Tôi.” Nói tới đây, Đoan Mộc Minh lập tức dừng lại, chỉ chỉ cô, cuối cùng xoay người đi ra.

Trên mặt chỗ nào cũng đau.

“***, đều nói đánh người không đánh mặt, thật sự là một đám khốn kiếp không có phong độ.” Hòa Hoan hỏn hển nói, hẳn là không có bị hủy dung đi?

Đúng lúc này, điện thoại đặt trên bàn lại một lần vang lên, sờ qua đến vừa thấy, đúng Tiểu Á đánh tới.

Nhấn phím trò chuyện, trên mặt của cô vẫn là khó nén áy náy.

“Tiểu Ái, thực xin lỗi.” Đem phone dán tại bên tai, cô nói như vậy.

“Tớ không sao, cậu làm sao rồi? Không có sao chứ?” Kia đoàn, Tiểu Ái thanh âm vô cùng rõ ràng truyền tới.

“Tớ không sao, chính là. Khả năng không thể tham gia hôn lễ của cậu rồi, ngưng ngưng.” Cô bài trừ một tia cười, nhưng là toét ra miệng xả đến trên mặt đã thương, nhất thời, một đạo hấp khí thanh lại một lần truyền tới.

“Hoan Hoan”

“Yên tâm đi, tôi không sao, trước tiên chúc người đại hôn khoái trá, lão bà, nhất định phải hạnh phúc, ha ha ~~~”

“Hoan Hoan tôi.” Nói tới đây, che phone, Tiểu Ái lập tức dừng lại, cô muốn như thế nào nói cho cô biết, khi thấy người nam nhân kia dùng cái loại này ánh mắt lạnh như băng nhìn của cô thời điểm, cô đột nhiên cảm giác mình giống như là bị đánh đến tầng mười tám Địa Ngục.

“Cái gì đều đừng nói nữa, đem hôm nay phát sinh sở hữu sự tình quên mất, an tâm làm một cái xinh đẹp tân nương tử, ok?”

“Hảo, tôi sẽ, người hảo hảo bảo trọng thân thể, lần khác tôi sẽ nhìn của người.”

“Uh, người cũng thế.”

Cúp điện thoại thời điểm, Hòa Hoan buồn bã nếu mắt đích thờ một hơi, vừa ý để đã có một loại giải thoát cảm giác, cô rốt cục không cần trợ mắt nhìn bọn họ đi qua thăm dò.

Mở to hai mắt lẳng lặng nhìn trần nhà, Hòa Hoan khoe miệng gọi lên một chút giống như giường phi giường độ cong.

Tiếp qua sáu ngày, anh là chú rể, thú phải là cô bằng hữu tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Tài Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.